

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEESUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

182. vuosikonferenssi

*31. maaliskuuta – 1.
huhtikuuta 2012*

Julkaisija
Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko
Suomi

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.
Kaikki oikeudet pidätetään

Hyväksytty englanniksi: 12/11
Hyväksytty käännettäväksi: 12/11
Alkuperäisjulkaisun nimi: *182nd Annual General Conference*
Finnish
PD50038655 130

Sisällysluettelo

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

Kokoontuessamme jälleen <i>Thomas S. Monson</i>	1
Ja pieni poikanen niitä paimentaa <i>Boyd K. Packer</i>	4
Opettaka lapsia ymmärtämään <i>Cheryl A. Esplin</i>	12
Kääntymys Hänen evankeliumiinsa Hänen kirkkonsa avulla <i>Donald L. Hallstrom</i>	17
Hän rakastaa meitä todella <i>Paul E. Koelliker</i>	22
Uhri <i>Dallin H. Oaks</i>	28
Vuoria kiivettäväksi <i>Henry B. Eyring</i>	36

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	44
Kirkon tilintarkastusosaston raportti 2011 <i>Robert W. Cantwell</i>	48
Tilastoraportti 2011 <i>Brook P. Hales</i>	50
Viinitarhan työmiehet <i>Jeffrey R. Holland</i>	52
Menkäämme itseemme: sakramentti, temppele ja uhrautuva palveleminen <i>Robert D. Hales</i>	58
Usko, rohkeus, tyytyväisyys – sanoma yksinhuoltajille <i>David S. Baxter</i>	64
Pysy Herran alueella! <i>Ulisses Soares</i>	69
Virittyneenä uskon musiikkiin <i>Quentin L. Cook</i>	73
Kuinka saatte ilmoitusta ja innoitusta omaan elämäänne <i>Richard G. Scott</i>	81

PAPPEUSKOKOUS

Taivaan voimat <i>David A. Bednar</i>	87
---	----

Todelliseen kasvuun johtava pelastaminen <i>Richard C. Edgley</i>	94
Aaronin pappeus: nouskaa ja käyttäkää Jumalan voimaa <i>Adrián Ochoa</i>	100
Pappeuden palvelutyön miksi-kysymys <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	105
Liiton alaisia perheitä <i>Henry B. Eyring</i>	113
Alttiita ja kelpollisia palvelemaan <i>Thomas S. Monson</i>	121

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

Armeliaat saavat armon <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	129
Jumalalle kiitos <i>Russell M. Nelson</i>	136
Erityisiä opetuksia <i>Ronald A. Rasband</i>	142
Profeettojen näkemys Apuyhdistyksestä: usko, perhe, auttaminen <i>Julie B. Beck</i>	147
Kristuksen oppi <i>D. Todd Christofferson</i>	153
Elämän kilpajuoksu <i>Thomas S. Monson</i>	162

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

Voima vapautua <i>L. Tom Perry</i>	170
Jotta eksyneet löydettäisiin <i>M. Russell Ballard</i>	176
Näkemys toimia <i>O. Vincent Haleck</i>	183
Ainoastaan vanhurskauden periaatteiden mukaan <i>Larry Y. Wilson</i>	188
Oliko se sen arvoista? <i>David F. Evans</i>	193
Pyhänä pitäminen <i>Paul B. Pieper</i>	200
Mitä Kristus ajattelee minusta? <i>Neil L. Andersen</i>	205
Päätettäessämme tämän konferenssin <i>Thomas S. Monson</i>	212

YLEINEN NUORTEN NAISTEN KOKOUS

Nouskaa ja loistakaa <i>Ann M. Dibb</i>	215
Etsikää oppia: teillä on työ tehtävänä <i>Mary N. Cook</i>	221
Nyt on aika nousta ja loistaa! <i>Elaine S. Dalton</i>	227
Uskokaa, olkaa kuuliaisja ja kestäkää <i>Thomas S. Monson</i>	234

Kokoontuessamme jälleen

Presidentti Thomas S. Monson

Meidän taivaallinen Isämme on tietoinen meistä jokaisesta ja meidän tarpeistamme. Täytyykäämme Hänen Hengellään, kun osallistumme tämän konferenssin tilaisuuksiin.

Rakkaat veljeni ja sisareni, ollessamme jälleen koolla kirkon yleiskonferenssissa toivotan teidät tervetulleiksi ja ilmaisen rakkauteni teitä kohtaan. Tapaamme puolen vuoden välein vahvistaaksemme toisiamme, antaaksemme rohkaisua, tarjotaksemme lohtua, lujittaaksemme uskoa. Olemme täällä oppimassa. Jotkut teistä saattavat etsiä vastauksia kysymyksiin ja elämässään kohtaamiinsa haasteisiin. Jotkut kamppailevat pettymysten tai menetysten kanssa. Tuntiessamme Herran Hengen jokainen voi valistua ja kohottua ja saada lohtua.

Jos elämässänne pitäisi tehdä muutoksia, toivon, että löydätte kannustimen ja rohkeuden tehdä niin, kun kuuntelette innoitettuja sanoja, joita lausutaan. Päättäkäämme jokainen meistä uudestaan elää niin, että olemme kelvollisia taivaallisen Isämme poikia ja tyttäriä. Jatkakaamme pahan vastustamista, olkoonpa sitä missä hyvänsä.

Kuinka siunattuja olemmekaan, kun olemme tulleet maan päälle tällaisena aikana – ihmeellisenä aikana maailman pitkässä historiassa. Emme voi kaikki olla yhdessä saman katon alla, mutta nykyään voimme osallistua tämän konferenssin tilaisuuksiin television, radion, kaapelikanavien, satelliittilähetyksen ja internetin – jopa kannettavien laitteiden – ihmeiden välityksellä. Me kokoonnumme ykseydessä, puhuen

monia kieliä, asuen monissa maissa, mutta meillä kaikilla on yksi usko ja yksi oppi ja yksi päämäärä.

Vähäisestä alusta alkaen 182 vuotta sitten meidän läsnäolomme tuntuu nykyään kaikkialla maailmassa. Tämä suurenmoinen asia, jossa olemme mukana, menee jatkuvasti eteenpäin samalla muuttaen ja siunaten ihmisten elämää. Mikään asia, mikään voima koko maailmassa ei voi pysäyttää Jumalan työtä. Huolimatta siitä, mitä tapahtuu, tämä suurenmoinen asia menee eteenpäin. Muistattehan profeetta Joseph Smithin profeetalliset sanat: ”Yksikään jumalaton käsi ei voi estää työn etenemistä. Vainot saavat raivota, väkijoukot liittyä meitä vastaan, armeijat kokoontua ja häväistyksyet tulla, mutta Jumalan totuus etenee uljaana, jalona ja riippumattomana, kunnes se on täyttänyt jokaisen mantereen, käynyt jokaisella seudulla, pyyhkäissyt yli jokaisen maan ja kaikunut jokaiseen korvaan, kunnes Jumalan aivoitukset on täytetty ja suuri Jehova on sanova, että työ on tehty.”¹

Tämän päivän maailmassa on paljon sellaista, mikä on vaikeaa ja haasteellista, veljeni ja sisareni, mutta myös paljon sellaista, mikä on hyvää ja kohottavaa. Kuten julistamme kolmannessatoista uskonkappaleessamme: ”Jos on jotakin hyveellistä, rakastettavaa tai hyvältä kuuluvaa tai kiitettävää, sitä me etsimme.” Tehkäämme edelleenkin aina niin.

Kiitän teitä teidän uskostanne ja omistautumisestanne evankeliumille. Kiitän teitä siitä rakkaudesta ja huolenpidosta, jota osoitate toisillenne. Kiitän teitä siitä palvelutyöstä, jota teette seurakunnissanne, vaarnoissanne ja piireissänne. Juuri sellainen palvelutyö mahdollistaa sen, että Herra voi toteuttaa monia aivoituksiaan täällä maan päällä.

Lausun teille kiitokseni ystävällisyydestänne minua kohtaan kaikkialla missä kuljenkin. Kiitos siitä, että rukoilette puolestani. Olen tuntenut nuo rukoukset ja olen erittäin kiitollinen niistä.

Nyt, veljeni ja sisareni, olemme tulleet saamaan opetusta ja innoitusta. Seuraavien kahden päivän aikana esitetään monta sanomaa. Voin vakuuttaa teille, että ne miehet ja naiset, jotka puhuvat teille, ovat etsineet taivaasta apua ja ohjausta valmistaessaan puheitaan. He ovat saaneet innoitusta siitä aiheesta, josta he puhuvat meille.

Meidän taivaallinen Isämme on tietoinen meistä jokaisesta ja meidän tarpeistamme. Täytyykäämme Hänen Hengellään, kun osallistumme tämän konferenssin tilaisuuksiin. Tätä rukoilen vilpittömästi Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen.

VIITE

1. Gordon B. Hinckleyn lainaamana artikkelissa "Elämme aikojen täyttymisen aikaa", *Liahona*, tammikuu 2002, s. 6; ks. myös

Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 147.

Ja pieni poikanen niitä paimentaa

Presidentti Boyd K. Packer

kahdentoista apostolin koorumin presidentti

Aviomiehen ja vaimon tulisi ymmärtää, että heidän tärkein kutsumuksensa, mistä heitä ei koskaan vapauteta, on kutsumus toinen toistaan kohtaan ja sitten lapsiaan kohtaan.

Vuosia sitten eräänä kylmänä yönä rautatieasemalla Japanissa kuulin jonkun koputtavan makuuvaununi ikkunaan. Ulkona seisoj paleleva poika, jolla oli resuinen paita yllään ja likainen riepu käärittynä turvonneen leuan ympärille. Hänen päänsä oli syyhyn peitossa. Hän piteli ruosteista säilykepurkkia ja lusikkaa, orvon kerjäläisen tunnusmerkkiä. Kun yritin saada ovea auki antaakseni hänelle rahaa, juna lähti liikkeelle.

En milloinkaan unohda tuota nälkäistä pientä poikaa, joka jäi seisomaan kylmyyteen ojentaen tyhjää säilykepurkkia. En voi myöskään unohtaa, kuinka avuttomaksi tunsin itseni, kun juna lähti hitaasti liikkeelle ja jätti hänet seisomaan asemalaiturille.

Joitakin vuosia myöhemmin korkealla Perun Andeilla sijaitsevassa Cuzcon kaupungissa vanhin A. Theodore Tuttle ja minä pidimme sakramenttikokousta pitkässä, kapeassa huoneessa, joka avautui kadulle. Oli ilta, ja vanhin Tuttlen puhuessa ovelle ilmestyi pieni poika, kenties kuusivuotias. Hänellä oli yllään vain resuinen paita, joka ulottui suunnilleen hänen polviinsa.

Vasemmalla puolellamme oli pieni pöytä, jolla oli lautasella leipää sakramenttia varten. Tämä nälkäinen katulapsi näki leivän ja hivuttautui hitaasti seinänviertä sitä kohti. Hän oli jo miltei pöydän luona, kun käytävän vieressä istuva nainen näki hänet.

Ankaralla päänliikkeellä nainen karkotti pojan ulos pimeään. Minä voihkaisin mielessäni.

Myöhemmin tuo pieni poika palasi. Hän hiipi seinänviertä pitkin vilkuillen välillä leipää, välillä minua. Kun hän oli melkein siinä kohtaa, josta nainen näkisi hänet taas, levitin käteni ja hän tuli juosten luokseni. Pidin häntä sylissäni.

Sitten, tavallaan symbolisena eleenä, nostin hänet istumaan vanhin Tuttlen tuolille. Loppurukouksen jälkeen tuo nälkäinen pieni poika ryntäsi ulos iltaan.

Kun palasin kotiin, kerroin kokemuksestani presidentti Spencer W. Kimballille. Hän liikuttui syvästi ja sanoi minulle: "Sinä pidit sylissäsi kansakuntaa." Hän sanoi minulle useampaan kertaan: "Tuolla kokemuksella on paljon suurempi merkitys kuin olet vielä käsittänytään."

Kun olen vierailut Latinalaisen Amerikan maissa lähes sata kertaa, olen etsinyt tuota pientä poikaa ihmisten kasvoilta. Nyt minä tiedän, mitä presidentti Kimball tarkoitti.

Kohtasin vielä erään hytisevän pojan Salt Lake Cityn kaduilla. Oli jälleen myöhäinen ja kylmä talvi-ilta. Olimme lähdössä jouluillalliselta erästä hotellista. Katua pitkin kulki kuusi tai kahdeksan äänekästä poikaa. Heidän kaikkien olisi pitänyt olla kotona lämpimässä.

Yhdellä pojista ei ollut lainkaan takkia. Hän hypähteli kiivaasti ympäriinsä pitääkseen kylmyyden loitolla. Hän hävisi näkyvistä sivukatua pitkin, epäilemättä pieneen, nuhjuiseen asuntoon ja sänkyyn, jossa ei ollut tarpeeksi peitteitä, jotka pitäisivät hänet lämpimänä.

Illalla, kun vedän peiton päälleni, pidän rukouksen niiden puolesta, joilla ei ole lämmintä vuodetta, johon kiivetä.

Kun toinen maailmansota päättyi, asemapaikkani Japanissa oli Osaka. Kaupunki oli raunioina, ja kadut olivat täynnä lohkareita, pirstaleita ja pommien aiheuttamia kuoppia. Vaikka suurin osa puista oli räjäytetty pois, jokunen harva niistä seisoi edelleen pystyssä ruhjoutuneine oksineen ja runkoineen, ja niillä oli rohkeutta kasvattaa esiin muutamia hentoja versoja, joissa oli lehtiä.

Pikkuinen tyttö pukeutuneena resuiseen, värikkääseen kimoon oli keräämässä keltaisia vuorivaahteran lehtiä

kimpuksi. Tuo pieni lapsi ei tuntunut huomaavan ympärillään vallitsevaa tuhoa, kun hän kapusi raunioiden yli lisätäkseen uusia lehtiä kokoelmaansa. Hän oli löytänyt sen ainoan kauneuden, joka oli jäljellä hänen maailmassaan. Ehkä minun pitäisi sanoa, että *hän* oli maailmassaan se kaunis osa. Jollakin tavalla hänen ajattelumisensä kasvattaa uskoani. Tuossa lapsessa ruumiillistui toivo.

Mormon on opettanut, että ”pienet lapset ovat eläviä Kristuksessa”¹ eikä heidän tarvitse tehdä parannusta.

1900-luvun alussa kaksi lähetyssaarnaajaa ahersi vuorilla Yhdysvaltojen eteläosissa. Yhtenä päivänä he näkivät kukkulan huipulta kaukana alapuolellaan ihmisiä kokoontumassa aukiolle. Noilla lähetyssaarnaajilla ei usein ollut montakaan ihmistä, joille he olisivat voineet saarnata, joten he lähtivät kulkemaan alaspäin kohti aukiota.

Pieni poika oli hukkunut, ja paikalla oli tarkoitus pitää hautajaiset. Pojan vanhemmat olivat kutsuneet pastorin ”lausumaan muutamia sanoja” poikansa hyväksi. Lähetyssaarnaajat pysyttelivät taka-alalla, kun kiertävä pastori kohtasi surevan isän ja äidin ja aloitti saarnansa. Jos vanhemmat olivat odottaneet saavansa lohtua tältä pappismieheltä, he joutuivat pettymään.

Pastori torui vanhempia ankarasti sen vuoksi, etteivät nämä olleet tuoneet pientä poikaa kastettavaksi. He olivat lykänneet asiaa milloin mistäkin syystä, ja nyt oli liian myöhäistä. Hän ilmoitti heille hyvin suorasukaisesti, että heidän pieni poikansa oli joutunut helvettiin. Se oli heidän syytään. Pojan ikuinen piina oli heidän vikansa.

Kun saarna oli päättynyt ja hauta peitetty, lähetyssaarnaajavanhimmat lähestyivät surevia vanhempia. ”Me olemme Herran palvelijoita”, he kertoivat äidille, ”ja olemme tulleet tuomaan teille sanoman.” Nyyhkyttävien vanhempien kuunnellessa nuo kaksi vanhinta lukivat otteita ilmoituksista ja lausivat todistuksensa sekä elävien että kuolleiden puolesta tehdyn lunastustyön avaimien palauttamisesta.

Minä tunnen jonkin verran myötätuntoa tuota pastoria kohtaan. Hän teki parhaansa sen valon ja tiedon pohjalta, joka

hänellä oli. Mutta hänellä olisi pitänyt olla muutakin tarjottavaa. On olemassa evankeliumin täyteys.

Nuo vanhimmat tulivat lohduttajina, opettajina, Herran palvelijoina, Jeesuksen Kristuksen evankeliumin valtuutettuina lähettiläinä.

Nämä lapset, joista puhuin, edustavat kaikkia taivaallisen Isämme lapsia. "Lapset ovat Herran lahja – -. Onnellinen se mies, jonka viini on [heitä] täynnä!"²

Elämän luominen on suuri vastuu avioparille.

Kuolevaisuuden suurimpia haasteita on olla kelvollinen ja vastuuntuntoinen vanhempi. Ei mies eikä nainen pysty saamaan lapsia yksin. On tarkoitettu, että lapsilla on kaksi vanhempaa – sekä isä että äiti. Mikään muu tapa tai prosessi ei voi korvata sitä.

Kauan sitten eräs nainen kertoi minulle kyynelsilmin, että hän oli opiskeluaikanaan tehnyt vakavan virheen poikaystävänsä kanssa. Poikaystävä oli huolehtinut abortin järjestämisestä. Aikanaan he valmistuivat korkeakoulusta ja menivät naimisiin ja saivat monta lasta lisää. Nainen kertoi minulle, kuinka häntä nyt piinasi katsoa perhettään, kauniita lapsiaan, ja nähdä mielessään se paikka, nykyään tyhjillään, josta tuo yksi lapsi puuttui.

Jos tämä aviopari ymmärtää sovituksen ja ottaa sen vastaan, he tietävät, että nuo kokemukset ja niihin liittyvä tuska voidaan pyyhkiä pois. Mikään tuska ei kestä ikuisesti. Se ei ole helppoa, mutta ei elämän ole tarkoitus ollakaan helppoa tai reilua. Parannus ja anteeksiantamuksen tuoma kestävä toivo ovat aina vaivan arvoisia.

Toinen nuori aviopari kertoi minulle murheellisena tullessa juuri lääkärin luota, joka oli sanonut heille, etteivät he voisi saada omia lapsia. He olivat murtuneita kuultuaan nuo uutiset. He yllättyivät, kun sanoin heille, että he olivat itse asiassa aika onnekkaita. He ihmettelivät, miten saatoin sanoa niin. Sanoin heille, että heidän asemansa oli äärettömän paljon parempi kuin niiden avioparien, jotka pystyisivät tulemaan vanhemmiksi mutta jotka torjuivat ja itsekkäästi välttivät tuon vastuun.

Sanoin heille: "Ainakin te haluatte lapsia, ja se halu vaikuttaa voimallisesti teidän hyväksenne maallisen elämänne aikana ja sen jälkeen, koska se tarjoaa hengellistä ja emotionaalista vakautta. Lopulta teidän tilanteenne on oleva paljon parempi,

koska halusitte lapsia ettekä voineet saada niitä, verrattuna niihin, jotka olisivat voineet saada lapsia mutta eivät halunneet.”

Vielä on muitakin, jotka pysyttelevät naimattomina ja siitä syystä lapsettomina. Jotkut kasvattavat lapsia heistä riippumattomien olosuhteiden vuoksi yksinhuoltajaiteinä tai yksinhuoltajaisinä. Nämä ovat tilapäisiä asiaintiloja. Iankaikkisuuden suunnitelmassa – ei aina kuolevaisuudessa – vanhurskaat toiveet ja halut täytetään.

”Jos olemme panneet toivomme Kristukseen vain tämän elämän ajaksi, olemme sääliävimpiä kaikista ihmisistä.”³

Kaiken kirkon toiminnan tärkein päämäärä on, että aviomies ja hänen vaimonsa ja heidän lapsensa ovat kotona onnellisia, evankeliumin periaatteiden ja lakien suojaamia ja ikuisen pappeuden liittoihin turvallisesti sinetöimiä. Aviomiehen ja vaimon tulisi ymmärtää, että heidän tärkein kutsumuksensa, mistä heitä ei koskaan vapauteta, on kutsumus toinen toistaan kohtaan ja sitten lapsiaan kohtaan.

Yksi vanhemmuuden suurista havainnoista on, että me opimme lapsiltamme paljon enemmän kaikesta siitä, millä on todella merkitystä, kuin koskaan opimme vanhemmiltamme. Me opimme tunnistamaan Jesajan profetiassa olevan totuuden, että ”pieni poikanen niitä paimentaa”⁴.

Jerusalemmissä ”Jeesus kutsui luokseen lapsen, asetti hänet heidän keskelleen

ja sanoi: ’Totisesti: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan.

Se, joka nöyryty tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa.’”⁵

”Jeesus sanoi: ’Antakaa lasten olla, älkää estäkö heitä tulemasta minun luokseni. Heidän kaltaistensa on taivasten valtakunta.’

Hän pani kätensä heidän päälleen. Sitten hän lähti sieltä.”⁶

Mormonin kirjassa meille kerrotaan Jeesuksen Kristuksen käynnistä Uudessa maailmassa. Hän paransi ja siunasi kansaa ja käski ihmisten tuoda pienet lapset Hänen luokseen.

Mormon kirjoittaa: ”He toivat pienet lapsensa ja panivat heidät maahan hänen ympärilleen, ja Jeesus seisoi keskellä; ja

väkijoukko antoi tietä, kunnes heidät kaikki oli tuotu hänen luoksensa.”⁷

Sitten Hän käski ihmisten polvistua. Lapset ympärillään Vapahtaja polvistui ja lausui rukouksen taivaalliselle Isällemme. Rukouksen jälkeen Vapahtaja itki, ”ja hän otti heidän pienet lapsensa yksitellen ja siunasi heidät ja rukoili Isää heidän puolestaan.

Ja kun hän oli tehnyt tämän, hän itki jälleen.”⁸

Minä ymmärrän noita Vapahtajan lapsia kohtaan ilmaisemia tunteita. Voimme oppia paljon seuraamalla Hänen esimerkkiään, kun pyrimme siunaamaan ja opettamaan noita pienokaisia⁹ ja rukoilemaan heidän puolestaan.

Minä olin kymmenes lapsi perheessä, jossa oli 11 lasta. Tietääkseni isäni ja äitini eivät kumpikaan palvelleet huomattavissa tehtävissä kirkossa.

Vanhempamme palvelivat uskollisesti tärkeimmässä tehtävässään – vanhempina. Isämme johti kotiamme vanhurskaudessa, ei koskaan vihalla tai pelolla. Ja isämme voimallinen esimerkki korostui äitimme lempeiden neuvojen myötä. Evankeliumilla on voimallinen vaikutus meidän jokaisen Packerin perheen jäsenen elämässä, kuten myös seuraavan sukupolven ja sitä seuraavan sukupolven ja sitä seuraavan, niin pitkälle kuin olemme nähneet.

Toivon, että minun todetaan olleen yhtä hyvä mies kuin isäni. Ennen kuin kuulen nuo sanat ”hyvin tehty” taivaalliselta Isältääni, toivon kuulevani ne ensin kuolevaiselta isältääni.

Olen usein pohtinut, mistä syystä minut kutsuttiin apostoliksi ja sitten kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi siitä huolimatta, että tulen kodista, jonka isää voisi kutsua vähemmän aktiiviseksi. Minä en ole ainoa kahdestatoista, johon tuo kuvaus sopii.

Lopulta olen nähnyt ja ymmärtänyt, että minut kutsuttiin kenties juuri tuon seikan takia. Ja ymmärrän, miksi kaikessa siinä, mitä teemme kirkossa, meidän johtajien täytyy tarjota vanhemmille ja lapsille keino viettää aikaa yhdessä perheenä. Pappesusjohtajien täytyy huolehtia siitä, että kirkko on perheystävällinen.

Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaisessa elämässä on monia asioita, joita ei voida mitata sillä, mitä lasketaan tai kartoitetaan läsnäololuetteloissa. Me ahkeruimme rakennusten, budjettien, ohjelmien ja menettelytapojen parissa. Niin tehtäessä on mahdollista jättää vaille huomiota Jeesuksen Kristuksen evankeliumin henki.

Liian usein joku tulee luokseni ja sanoo: ”Presidentti Packer, eikö olisikin mukavaa, jos...?”

Yleensä keskeytän heidät ja sanon ei, koska epäilen, että lause jatkuisi ehdotuksella uudesta toiminnasta tai ohjelmasta, joka kuormittaisi perheiden aika- ja rahavaroja.

Perheen yhteinen aika on pyhää aikaa, ja sitä tulee suojella ja kunnioittaa. Kehotamme jäseniämme omistautumaan perheelleen.

Juuri avioiduttuamme vaimoni ja minä päätimme, että ottaisimme vastaan meille syntyvät lapset sen vastuun kera, joka seuraisi heidän syntymäänsä ja kasvuaan. Aikanaan he ovat muodostaneet oman perheensä.

Kaksi kertaa avioliittomme aikana, kahden pienen poikamme syntymän yhteydessä, lääkäri on sanonut meille: ”Pelkäänpä, ettette saa pitää tätä lasta.”

Molemmilla kerroilla reaktiomme oli, että antaisimme oman henkemme, jos pieni poikamme voisi elää. Ollessamme valmiita tuohon uhraukseen meille valkeni, että tämä sama kiintymys on samankaltaista kuin taivaallinen Isä tuntee meitä jokaista kohtaan. Mikä yllymaallinen ajatus.

Nyt elämämme ehtoolla sisar Packer ja minä ymmärrämme ja todistamme, että perheemme voi olla ikuinen. Kun me noudatamme käskyjä ja elämme täysin evankeliumin mukaan, meitä suojellaan ja siunataan. Rukouksemme lastemme, lastenlastemme ja lastenlastemme lasten puolesta on, että jokaisella kasvavasta perheestämme on tuo sama omistautuminen ja kiintymys noita kallisarvoisia pienokaisia kohtaan.

Isät ja äidit, kun seuraavan kerran tuuditatte vastasyntyntä lasta sylissäanne, voitte saada sisäisen näkemyksen elämän salaisuuksista ja elämän tarkoituksesta. Ymmärrätte paremmin, miksi kirkko on sellainen kuin se on ja miksi perhe on

perusyksikkö ajassa ja iankaikkisuudessa. Minä todistan, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on totta, että lunastussuunnitelma, jota on nimitetty onnensuunnitelmaksi, on suunnitelma perheitä varten. Rukoilen Herraa, että kirkon perheitä, vanhempia ja lapsia, siunattaisiin, että tämä työ vierisi eteenpäin Isän tarkoittamalla tavalla. Tämän todistuksen lausun Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Viitteet

1. Moroni 8:12.	6. Matt. 19:14–15.
2. Ps. 127:3, 5.	7. 3. Nefi 17:12.
3. 1. Kor. 15:19.	8. 3. Nefi 17:21–22.
4. Jes. 11:6, ks. vuoden 1933
raamatunkäännös.	9. Ks. 3. Nefi 17:24.
5. Matt. 18:2–4.	

Opettakaa lapsia ymmärtämään

Cheryl A. Esplin

toinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Se, että opetamme lapsiamme ymmärtämään, on enemmän kuin pelkästään tiedon välittämistä. Se on sitä, että autamme lapsiamme saamaan opin sydämeensä.

Vuosien vierieissä monet elämäni yksityiskohdista käyvät yhä himmeämmiksi, mutta kunkin lapsemme syntymä kuuluu niihin muistoihin, jotka säilyvät kirkkaimpina. Taivas tuntui olevan niin lähellä, ja jos yritän, voin melkein tuntea tuon saman kunnioituksen ja ihmetyksen, jota koin joka kerta, kun kukin noista pienokaisista laskettiin syliini.

Lapsemme ovat "Herran lahja" (Ps. 127:3). Hän tuntee jokaisen heistä ja rakastaa heitä täydellisellä rakkaudella (ks. Moroni 8:17). Kuinka pyhän tehtävän taivaallinen Isä meille vanhemmille antaakaan. Me olemme Hänen kumppaneitaan ja autamme Hänen valittuja henkiään tulemaan sellaisiksi kuin Hän tietää heidän voivan tulla.

Tämä lastemme kasvattamisen jumalallinen etuoikeus on niin suuri, ettemme voi selviytyä siitä yksin ilman Herran apua. Hän tietää tarkalleen, mitä lastemme täytyy tietää, mitä heidän täytyy tehdä ja mitä heidän täytyy olla, jotta he voivat palata Hänen luokseen. Hän antaa äideille ja isille erityisiä ohjeita ja erityistä johdatusta pyhien kirjoitusten, profeettojensa ja Pyhän Hengen välityksellä.

Myöhempien aikojen ilmoituksessa profeetta Joseph Smithin kautta Herra neuvoo vanhempia opettamaan lapsiaan *ymmärtämään* oppia parannuksesta, uskosta Kristukseen,

kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta. Huomatkaa, ettei Herra sano pelkästään, että meidän täytyy opettaa oppia; Hänen ohjeenaan on opettaa lapsiamme *ymmärtämään* oppia. (Ks. OL 68:25, 28.)

Psalmeissa sanotaan: "Anna minulle ymmärrystä noudattaa lakiasi, olla sydämeistäni sille kuuliainen" (Ps. 119:34).

Se, että opetamme lapsiamme *ymmärtämään*, on enemmän kuin pelkästään tiedon välittämistä. Se on sitä, että autamme lapsiamme saamaan opin sydämeensä siten, että siitä tulee osa heidän olemustaan ja että se heijastuu heidän asenteisiinsa ja käyttäytymiseensä koko heidän elämänsä ajan.

Nefi opetti, että Pyhän Hengen tehtävänä on viedä totuus "ihmislasten sydämiin" (2. Nefi 33:1). Meidän tehtävämme vanhempina on tehdä kaikki voitavamme luodaksemme ilmapiirin, jossa lapsemme voivat tuntea Hengen vaikutuksen – ja sitten auttaa heitä tunnistamaan sen, mitä he tuntevat.

Mieleeni muistuu eräs puhelinsoitto, jonka sain useita vuosia sitten tyttäreltäni Michelleltä. Hän sanoi liikuttuneena: "Äiti, koin juuri jotakin todella ihmeellistä Ashleyyn kanssa." Ashley on hänen tyttärensä, joka oli siihen aikaan viisivuotias. Michelle kertoi koko aamun olleen jatkuvaa kinastelua Ashleyyn ja kolmevuotiaan Andrew'n välillä – toinen omi kaiken itselleen, ja toinen vastasi siihen lyömällä. Autettuaan heitä sopimaan keskenään Michelle kävi katsomassa vauvaansa.

Ashley juoksi pian paikalle vihaisena siitä, että Andrew taas omi kaiken. Michelle muistutti Ashleyä heidän perheillassa antamastaan lupauksesta olla kiltimpiä toisiaan kohtaan.

Michelle kysyi Ashleyltä, halusiko tämä rukoilla ja pyytää taivaallisen Isän apua, mutta Ashley vastasi yhä hyvin vihaisena: "En." Kun Michelle kysyi, uskoiko Ashley, että taivaallinen Isä vastaisi hänen rukoukseensa, hän sanoi, ettei hän tiennyt. Michelle pyysi tytärtään yrittämään, tarttui hellästi Ashleyä käsistä ja polvistui hänen kanssaan.

Michelle ehdotti, että Ashley voisi pyytää, että taivaallinen Isä auttaisi Andrew'ta olemaan omimatta kaikkea – ja auttaisi häntä itseään olemaan kiltti. Ajatus siitä, että taivaallinen Isä auttaisi hänen pikkuveljeään olemaan omimatta kaikkea, taisi saada Ashleyyn kiinnostumaan asiasta, ja hän alkoi rukoilla pyytäen ensin taivaallista Isää auttamaan, ettei Andrew omisi

kaikkea. Kun hän pyysi taivaallista Isää auttamaan häntä itseään olemaan kiltti, hän alkoi itkeä. Ashley päätti rukouksensa ja painoi päänsä äitinsä olkapäätä vasten. Michelle piti tyttöä sylissään ja kysyi, miksi tämä itki. Ashley vastasi, ettei hän tiennyt.

Äiti sanoi: "Taidan tietää, miksi sinä itket. Tuntuuko sinusta hyvältä?" Ashley nyökkäsi, ja äiti jatkoi: "Se on Pyhä Henki, joka auttaa sinua tuntemaan tällä tavalla. Se on taivaallisen Isän tapa kertoa sinulle, että Hän rakastaa sinua ja auttaa sinua."

Hän kysyi Ashleyltä, uskoiko tämä siihen, uskoiko tämä, että taivaallinen Isä voisi auttaa häntä. Pienet silmät täynnä kyineleitä Ashley sanoi uskovansa siihen.

Joskus kaikkein voimallisimmin tapa opettaa lapsiamme ymmärtämään jotakin oppia on opettaa heitä juuri senhetkisen tilanteen yhteydessä. Tällaiset hetket ovat spontaaneja ja suunnittelemattomia ja tapahtuvat tavanomaisen perhe-elämän keskellä. Ne tulevat ja menevät nopeasti, joten meidän täytyy olla tarkkaavaisia ja tunnistaa tilaisuus opettaa, kun lapsemme tulevat luoksemme kysymyksineen tai huolineen, kun heillä on vaikeuksia tulla toimeen sisarusten tai ystävien kanssa, kun heidän on hillittävä vihansa, kun he tekevät virheen tai kun heidän on tehtävä päätös. (Ks. *Opettaminen, kutsumuksista suurin – evankeliumin opettamisen lähdeteos*, 2000, s. 127; *Avioliitto ja perhesuhteet – opettajan opas*, 2001, s. 64.)

Jos olemme valmiina ja annamme Hengen johdattaa näissä tilanteissa, lapsemme saavat opetusta, joka on tehokkaampaa ja ymmärtävämpää.

Aivan yhtä tärkeitä ovat ne opetustuokioiden, joita tulee, kun suunnittelemme huolella säännöllisiä tilaisuuksia kuten perherukous, pyhien kirjoitusten lukeminen yhdessä perheenä, perheilta ja muut perheen toiminnot.

Jokaisessa opetustilaisuudessa kaikkea oppimista ja kaikkea ymmärtämistä vaalitaan parhaiten lämmön ja rakkauden ilmapiirissä, jossa Henki on läsnä.

Parin kuukauden ajan ennen kunkin lapsensa kahdeksanvuotispäivää eräs isä järjesti joka viikko aikaa, jolloin hän valmisti heitä kastetta varten. Hänen tyttärensä sanoi, että kun oli hänen vuoronsa, isä antoi hänelle päiväkirjan ja he

istuivat kahdestaan juttelemassa ja kertoivat toisilleen evankeliumin periaatteita koskevista tunteistaan. Isä pyysi häntä piirtämään kuvan keskustelun edetessä. Siinä näkyi kuolevaisuutta edeltävä elämä, tämä maanpäällinen elämä ja jokainen askel, joka tyttären täytyi ottaa palatakseen elämään taivaallisen Isän luokse. Isä lausui todistuksensa jokaisesta pelastussuunnitelman askeleesta opettaessaan sitä hänelle.

Kun hänen tyttärensä aikuistuttuaan muisteli tätä kokemusta, hän sanoi: ”En koskaan unohda sitä rakkautta, jota koin isän tuntevan minua kohtaan, kun hän vietti sitä aikaa kanssani. – – Uskon, että tämä kokemus oli tärkeä syy siihen, että minulla oli todistus evankeliumista, kun minut kastettiin.” (Ks. *Opettaminen, kutsumuksista suurin*, s. 129.)

Ymmärtämiseen johtava opettaminen vaatii päättäväästä ja johdonmukaista ponnistelua. Se edellyttää sitä, että opetetaan opetuksen ja esimerkin avulla ja erityisesti auttamalla lapsiamme elämään sen mukaan, mitä he oppivat.

Presidentti Harold B. Lee on opettanut: ”Jollei koe jotakin evankeliumin periaatetta käytännössä, on – – vaikeampaa uskoa kyseiseen periaatteeseen” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee*, 2001, s. 121).

Opin aluksi rukoilemaan polvistumalla perheeni kanssa perherukoukseen. Opin rukouksessa käytettävän kielen kuunnellessani vanhempieni rukoilevan ja kun he opettivat minua lausumaan ensimmäiset rukoukseni. Opin, että voin puhua taivaalliselle Isälle ja pyytää ohjausta.

Joka aamu, poikkeuksetta, äitini ja isäni kokosivat meidät keittiön pöydän ääreen ennen aamiaista, ja me polvistuimme perherukoukseen. Me pidimme rukouksen jokaisella aterialla. Illalla ennen nukkumaanmenoa polvistuimme yhdessä olohuoneessa ja päätimme päivän perherukouksella.

Vaikka oli paljon sellaista, mitä en lapsena ymmärtänyt rukouksesta, siitä tuli pysyvä osa elämäni. Opin yhä vielä, ja ymmärrykseni rukouksen voimasta kasvaa edelleen.

Vanhin Jeffrey R. Holland on sanonut: ”Me kaikki ymmärrämme, että evankeliumin sanoman menestys riippuu siitä, että evankeliumia opetetaan, sitten ymmärretään ja sitten eletään sen mukaan niin, että sen lupaus onnesta ja pelastuksesta

voi toteutua” (“Opettaminen ja oppiminen kirkossa”, *Liahona*, kesäkuu 2007, s. 57).

Se, että opimme täysin ymmärtämään evankeliumin opit, on elinikäinen prosessi, ja se tapahtuu rivi rivin päälle, opetus opetuksen päälle, vähän täällä ja vähän tuolla (ks. 2. Nefi 28:30). Kun lapset oppivat ja toimivat oppimansa mukaisesti, heidän ymmärryksensä kasvaa, mikä johtaa oppimaan lisää, tekemään enemmän ja ymmärtämään vieläkin enemmän ja kestävämmiin.

Voimme tietää, että meidän lapsemme alkavat ymmärtää oppia, kun me näemme sen ilmenevän heidän asenteissaan ja toimissaan ilman, että asiaan liittyy ulkoisia uhkia tai palkintoja. Kun lapsemme oppivat ymmärtämään evankeliumin oppeja, heistä tulee itsenäisempiä ja vastuullisempia. He ratkaisevat omalta osaltaan perheemme haasteita ja vaikuttavat myönteisesti kotimme ilmapiiriin ja perheemme menestymiseen.

Me opetamme lapsiamme ymmärtämään, kun käytämme hyväksemme jokaisen opetustilaisuuden, kutsumme Hengen olemaan läsnä, olemme itse esimerkkinä ja autamme heitä elämään oppimansa mukaisesti.

Kun katsomme pienen vauvan silmiin, mieleemme muistuu laulu:

*Oon lapsi Jumalan
Ja paljon tarvitsen.
Sanaansa auta oppimaan,
Kun vielä kykenen.*

*Ohjaa, suojaa, kanssain kulje,
näytä mulle tie.
Opetä mua tekemään
Se, mikä luokseen vie.*

(“Oon lapsi Jumalan”, *MAP-lauluja*, 187.)

Tehkäämme niin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Kääntymys Hänen evankeliumiinsa Hänen kirkkonsa avulla

Vanhin Donald L. Hallstrom

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

*Kirkon tarkoitus on auttaa meitä elämään
evankeliumin mukaan.*

Minä rakastan Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ja Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa. Toisinaan me käytämme sanoja *evankeliumi* ja *kirkko* keskenään synonyymisinä, mutta ne eivät tarkoita samaa asiaa. Ne liittyvät kuitenkin kauniisti toisiinsa, ja me tarvitsemme molempia.

Evankeliumi on Jumalan loistava suunnitelma, jossa me Hänen lapsinaan saamme mahdollisuuden saada kaiken sen, mitä Isällä on (ks. OL 84:38). Tätä nimitetään iankaikkiseksi elämäksi ja sen kuvataan olevan ”suurin kaikista Jumalan lahjoista” (OL 14:7). Keskeinen osa tuota suunnitelmaa on maanpäällinen kokemuksemme – aika kehittää uskoa (ks. Moroni 7:26), tehdä parannus (ks. Moosia 3:12) ja tehdä sovinto Jumalan kanssa (ks. MK Jaak. 4:11).

Koska kuolevaisuuden heikkoutemme ja vastakohtaisuus kaikessa (ks. 2. Nefi 2:11) tekisivät tästä elämästä erittäin vaikeaa ja koska emme kykenisi puhdistumaan omista synneistämme, tarvittiin Vapahtaja. Kun Elohim, iankaikkinen Jumala ja kaikkien henkien Isä, esitti pelastussuunnitelmansa, joukossamme oli eräs, joka sanoi: ”Tässä olen, lähetä minut” (Abr. 3:27). Hänen nimensä oli Jehova.

Sen vuoksi että Hän syntyi taivaallisesta Isästä niin hengellisesti kuin fyysisestikin, Hänellä oli se kaikkivaltius, jota

tarvittiin maailman voittamiseksi. Sen vuoksi että Hän syntyi kuolevaisesta äidistä, Hän oli altis kuolevaisuuden kivulle ja kärsimykselle. Suuri Jehova sai myös nimen Jeesus sekä lisäksi arvonimen Kristus, joka tarkoittaa Messiasta eli Voideltua. Jeesuksen Kristuksen saavutukset kruunasi sovitus, jossa Hän ”laskeutui kaiken alapuolelle” (OL 88:6), mikä mahdollisti sen, että Hän voi maksaa lunastavat lunnaat meidän jokaisen puolesta.

Jeesus Kristus perusti kirkon maanpäällisen palvelutyönsä aikana, ja sen ”perustuksena ovat apostolit ja profeetat” (Ef. 2:20). Tänä aikojen täyttymisen taloudenhoitokautena (ks. OL 128:18) Herra palautti sen, mikä oli kerran, sanoen Joseph Smithille nimenomaan: ”Minä perustan seurakunnan sinun kädelläsi” (OL 31:7). Jeesus Kristus oli ja on tämän kirkon pää, ja Häntä edustavat maan päällä profeetat, joilla on apostolinen valtuutus.

Tämä on suurenmoinen kirkko. Sen järjestystä, tehokkuutta ja puhdasta hyvyttä kunnioittavat kaikki, jotka pyrkivät vilpittömästi ymmärtämään sitä. Kirkolla on ohjelmia lapsille, nuorille, miehille ja naisille. Sillä on kauniita seurakuntatiloja, joita on yhteensä yli 18 000. Majesteettisia temppeleitä – nykyään yhteensä 136 – on joka puolella maailmaa, ja lisäksi 30 temppeliä on rakenteilla tai niiden rakentamisesta on ilmoitettu. Yli 56 000 kokoaikaista lähetyssaarnaajaa, nuoria ja vähemmän nuoria, palvelee 150 maassa. Kirkon maailmanlaajuinen humanitaarinen työ on ihmeellinen osoitus jäsentemme anteliaisuudesta. Huoltotyöohjelmamme huolehtii jäsenistämme ja edistää omavaraisuutta tavalla, jonka kaltaista ei ole missään. Meillä on tässä kirkossa pyyteettömiä maallikkojohtajia ja pyhien yhteisö, joka on valmis palvelemaan toisiaan merkittävällä tavalla. Mitään tämän kirkon kaltaista ei ole missään muualla maailmassa.

Kun synnyin, perheemme asui pikkuruisessa mökissä kirkkomme erään merkittävän ja historiallisen kokoustilan, Honolulun tabernaakkelin, alueella. Pyydän nyt anteeksi rakkailta ystäviltäni johtavassa piispakunnassa, jotka valvovat kirkon kiinteistöjä, mutta pienenä kiipeilin yli, ali ja läpi tuon kiinteistön jokaisen sentin – heijastavan vesialtaan pohjalta aina näyttävän valaistun tornin sisäosan huipulle asti. Me jopa

heilahtelimme (Tarzanin tapaan) tontilla olevien banianviikunapuiden pitkien riippuvien köynnösten varassa.

Kirkko oli meille kaikki kaikessa. Me kävimme monissa kokouksissa, jopa useammissa kuin meillä on nykyään. Me osallistuimme Alkeisyhdistykseen torstai-iltapäivisin. Apuyhdistyksen kokoukset olivat tiistaiaamuisin. Nuorten toimintaillat olivat keskiviikkoiltaisina. Lauantai oli seurakunnan toiminnoille. Sunnuntaina miehet ja nuoret miehet menivät aamulla pappeuskokoukseen. Keskipäivällä me osallistuimme pyhäkouluun. Sitten illalla palasimme sakramenttikokoukseen. Näiden tulemisten ja menemisten ja kokousten johdosta tuntui siltä, että kirkon toiminnat veivät aikamme kokonaan sunnuntaisin ja useimpina muinakin viikonpäivinä.

Niin paljon kuin rakastinkin kirkkoa, noina poikavuosien päivinä minä tajusin ensimmäisen kerran, että oli olemassa jotakin vielä enemmän. Kun olin viisivuotias, tabernaakkelissa pidettiin suuri konferenssi. Kävelimme kujaa pitkin, jolla asuimme, ja pienen sillan yli, joka johti uljaalle seurakuntakeskukselle, ja istuimme noin kymmenenteen riviin suuressa kappelissa. Kokouksen johtavana virkailijana ja puhujana oli David O. McKay, kirkon presidentti. En muista mitään, mitä hän sanoi, mutta muistan tarkasti, mitä näin ja mitä tunsin. Presidentti McKay oli pukeutunut kermanväriiseen pukuun ja näytti hyvin kuninkaalliselta aaltoilevine, valkoisine hiuksineen. Saarten perinteen mukaisesti hänellä oli yllään punaisista neilikoista tehty kolminkertainen lei. Kun hän puhui, tunsin jotain melko voimakasta ja hyvin henkilökohtaista. Ymmärsin myöhemmin, että tunsin Pyhän Hengen vaikutuksen. Lauloimme loppulaulun.

Ken Herran puolla on?

Aika on tunnustaa.

Me pelvotta kysymme:

Ken Herran puolla on?

(*"Who's on the Lord's Side?"*, *Hymns*, 260; ks. myös Gordon B. Hinckley, *"Sota, jonka voitamme"*, *Valkeus*, tammikuu 1987, s. 36.)

Samalla kun lähes 2 000 ihmistä lauloi niitä sanoja, tuntui kuin tuo kysymys olisi esitetty juuri minulle, ja halusin nousta ja sanoa: ”Minä olen!”

Jotkut ovat alkaneet pitää aktiivisuutta kirkossa tärkeimpänä tavoitteena. Siinä piilee vaara. On mahdollista olla aktiivinen kirkossa ja vähemmän aktiivinen evankeliumissa. Saanen korostaa: Aktiivisuus kirkossa on erittäin suotava tavoite. Se ei kuitenkaan riitä. Aktiivisuus kirkossa on ulkoinen osoitus hengellisestä halustamme. Jos me osallistumme kokouksiimme, jos meillä on ja me hoidamme kirkon tehtäviä sekä palvelemme muita, se huomataan julkisesti.

Sitä vastoin evankeliumiin liittyvät asiat ovat tavallisesti näkymättömämpiä ja vaikeampia mitata, mutta niillä on suurempi iankaikkinen merkitys. Esimerkiksi, kuinka paljon uskoa meillä todella on? Kuinka paljon parannusta teemme? Kuinka merkityksellisiä pyhät toimitukset ovat elämässämme? Kuinka keskittyneitä me olemme liittoihimme?

Toistan: me tarvitsemme evankeliumia *ja* kirkkoa. Itse asiassa kirkon tarkoitus on auttaa meitä elämään evankeliumin mukaan. Ihmettelemme usein: Kuinka voi olla, että joku on nuorena täysin aktiivinen kirkossa mutta vanhempana ei? Kuinka aikuinen, joka on osallistunut ja palvellut säännöllisesti, voi lopettaa kirkossa käymisen? Kuinka henkilö, joka on pettynyt johtajaan tai toiseen jäseneseen, voi antaa sen olla esteenä kirkon toimintaan osallistumiselleen? Ehkä syynä on, etteivät he ole olleet kyllin kääntyneitä evankeliumiin – iankaikkisuuden asioihin.

Ehdotan kolmea perustavanlaatuaista tapaa tehdä evankeliumista perustuksemme:

1. *Syventäkää ymmärrystänne jumaluudesta.* Pysyvä tieto jumaluuden kolmesta jäsenestä ja rakkaus Heitä kohtaan ovat korvaamattomia. Rukoilkaa ajatuksella Isää Pojan nimessä ja etsikää ohjausta Pyhältä Hengeltä. Rakentakaa jatkuvasti järkähtämätöntä uskoa Jeesukseen Kristukseen rukoilemalla ja yhdistäkää siihen jatkuva opiskelu ja nöyrä pohdinta. ”Sillä kuinka ihminen tuntee isännän, – – joka on hänelle vieras ja on kaukana hänen sydämensä ajatuksista ja aikeista?” (Moosia 5:13.)

2. *Keskittykää pyhiin toimituksiin ja liittoihin.* Jos ette ole vielä saaneet kaikkia välttämättömiä toimituksia, valmistautukaa vakaasti vastaanottamaan jokainen niistä. Sitten meidän täytyy opetella itsekuria elääksemme uskollisina liitoillemme hyödyntäen täysin sakramentin viikoittaisen lahjan. Monia meistä sen puhdistava voima ei muuta säännöllisesti, koska emme kunnioita riittävästi tätä pyhää toimitusta.
3. *Yhdistäkää evankeliumi ja kirkko.* Keskittyessämme evankeliumiin kirkosta tulee suurempi siunaus elämässämme, ei pienempi. Kun me tulemme jokaiseen kokoukseen valmistautuneina etsimään ”oppia vieläpä tutkimalla sekä uskon kautta” (OL 88:118), Pyhä Henki on opettajamme. Jos tulemme viihtymään, me usein petymme. Presidentti Spencer Kimballilta kysyttiin kerran: ”Mitä tehdä, jos huomaa olevansa ikävystyttävässä sakramenttikokouksessa?” Hän vastasi: ”En tiedä. En ole koskaan ollut sellaisessa.” (Gene R. Cookin lainaamana Gerry Avantin artikkelissa ”Learning Gospel Is Lifetime Pursuit”, *Church News*, 24. maaliskuuta, 1990, s. 10.)

Meidän tulisi toivoa elämässämme samaa, mitä tapahtui sen jälkeen kun Herra oli käynyt ihmisten luona Uudessa maailmassa ja perustanut kirkkonsa. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan: ”Ja tapahtui, että he [tarkoittaen Hänen opetuslapsiaan] kulkivat näin kaiken Nefin kansan keskuudessa ja saarnasivat Kristuksen evankeliumia kaikelle kansalle koko maassa; ja he kääntyivät Herraan ja liittyivät Kristuksen kirkkoon, ja niin sen sukupolven ihmiset olivat siunattuja” (3. Nefi 28:23).

Herra haluaa Hänen kirkkonsa jäsenten olevan täysin kääntyneitä Hänen evankeliumiinsa. Tämä on ainoa varma tapa saada hengellistä turvaa nyt ja onnea ikuisesti. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Hän rakastaa meitä todella

Vanhin Paul E. Koelliker

seitsemänkymmenen koorumista

Tämän taivaassa suunnitellun perhemallin ansiosta me ymmärrämme täydellisemmin, kuinka meidän taivaallinen Isämme todella rakastaa meitä yhtäläisesti ja täydellisesti.

Olen mielelläni kokoaikaisten lähetyssaarnaajien kanssa. He ovat täynnä uskoa, toivoa ja aitoa rakkautta. Heidän lähetystyökokemuksensa on kuin minielämä pakattuna 1½–2 vuoteen. He saapuvat hengellisesti pikkulapsina, joilla on valtava oppimisen nälkä, ja he lähtevät kypsinä aikuisina, ilmeisen valmiina voittamaan kaikki mahdolliset edessään olevat haasteet. Rakastan myös omistautuneita vanhempia lähetyssaarnaajia, jotka ovat täynnä kärsivällisyyttä, viisautta ja tyyntä varmuutta. He tuovat lahjanaan vakautta ja rakkautta ympärillään olevaan nuoruuden energiaan. Yhdessä nuoret lähetyssaarnaajat ja vanhemmat avioparit ovat voimallinen, sinnikäs armeija, joka toimii hyvän puolesta. Sillä on syvä vaikutus heidän elämäänsä ja niiden elämään, joita heidän palvelutyönsä koskettaa.

Kuuntelin äskettäin kahta tällaista nuorta lähetyssaarnaajaa, kun he kertoivat kokemuksiaan ja ponnistelujaan. Tuon miettelikään tuokion aikana he pohtivat sinä päivänä tapaamiaan ihmisiä, joista jotkut olivat myötämielisempiä kuin toiset. Pohdittuaan niitä tilanteita he kysyivät: ”Kuinka voimme auttaa kutakin ihmistä saamaan halun tietää enemmän taivaallisesta Isästä? Kuinka autamme heitä tuntemaan Hänen Henkensä? Kuinka voimme auttaa heitä tietämään, että rakastamme heitä?”

Näin sieluni silmin nämä kaksi nuorta miestä 3–4 vuotta lähetystyönsä päättymisen jälkeen. Kuvittelin, kuinka he olisivat

löytäneet iankaikkisen kumppaninsa ja palvelisivat nyt vanhinten koorumissa tai opettaisivat nuorten miesten ryhmää. Nyt – sen sijaan että miettivätkin tutkijoitaan – he esittäisivät samoja kysymyksiä kooruminsa jäsenistä tai niistä nuorista miehistä, joita heidät oli pyydetty hoivaamaan. Näin, kuinka heidän lähetystyökokemustaan voitaisiin soveltaa mallina toisten hoivaamiseen koko heidän loppuelämänsä ajan. Kun tämä vanhurskaiden opetuslasten armeija palaa lähetystyöstään moniin maihin eri puolille maailmaa, heistä tulee avaintekijöitä työssä kirkon vahvistamiseksi.

Mormonin kirjan profeetta Lehi saattoi pohtia samoja kysymyksiä kuin nämä lähetysaarnajat, kun hän kuunteli, miten hänen poikansa vastasivat hänen saamaansa ohjaukseen ja näkyyn: ”Ja näin Laman ja Lemuel, jotka olivat vanhimmat, nurisivat isäänsä vastaan. Ja he nurisivat siksi, etteivät he tunteneet sen Jumalan tekoja, joka oli heidät luonut.” (1. Nefi 2:12.)

Ehkä olemme kaikki tunteneet samaa turhautumista, jota Lehi koki kahden vanhimman poikansa suhteen. Kun kohtaamme harhailevan lapsen, välinpitämättömän tutkijan tai piittaamattoman tulevan vanhimman, sydämemme paisuu Lehin tavoin ja me kysymme: ”Kuinka voin auttaa häntä tuntemaan Hengen ja kuuntelemaan Henkeä, ettei hän olisi maailmallisten häiriötekijöiden pauloissa?” Mieleeni tulee erityisesti kaksi pyhien kirjoitusten kohtaa, jotka voivat auttaa meitä löytämään tien näiden häiriötekijöiden läpi ja tuntemaan Jumalan rakkauden voiman.

Nefi antaa avaimen oppimisen oveen omakohtaisen kokemuksensa kautta: ”Minä, Nefi, olin – – sangen halukas tuntemaan Jumalan salaisuuksia; niinpä minä huusin Herran puoleen, ja katso, hän puhutteli minua ja pehmitti sydämeni, niin että uskoin joka sanan, jonka isäni oli puhunut; sen vuoksi en kapinoinut häntä vastaan kuten veljeni” (1. Nefi 2:16).

Se, että herätämme itsessämme halun tietää, mahdollistaa sen, että meidän hengelliset kykymme kuulevat taivaan äänen. Meidän jokaisen – lähetysaarnajien, vanhempien, opettajien, johtohenkilöiden ja jäsenten – tavoitteena ja tehtävänä on löytää tapa, jolla voimme herättää tuon halun ja hoivata sitä. Kun

tunnumme tuon halun värähtävän sydämessämme, me olemme valmiita hyötymään toisen pyhien kirjoitusten kohdan opetuksesta, jonka haluan mainita.

Vuoden 1831 kesäkuussa, kun varhaisia kirkon johtohenkilöitä kutsuttiin tehtäviinsä, Joseph Smithille sanottiin, että ”Saatana on irrallaan maan päällä, ja hän kulkee eksyttämässä kansakuntia”. Herra sanoi, että kamppailaksemme tätä häiritsevää vaikutusta vastaan Hän antaisi meille ”mallin kaikkeen, jotta [emme] eksyisi”. (OL 52:14.)

Mallit ovat sapluunoita, ohjeita, vaihteittaisia toimia tai polkuja, joita seuraamalla pysyy Jumalan tarkoituksen mukaisessa linjassa. Jos seuraamme niitä, ne pitävät meidät nöyrinä, valppaina ja kykenevinä erottamaan Pyhän Hengen äänen niistä äänistä, jotka häiritsevät meitä ja johtavat meitä pois päin. Sen jälkeen Herra neuvoo meitä: ”Se, joka vapisee minun valtani alla, tehdään väkeväksi, ja hän tuottaa kiitoksen ja viisauden hedelmää niiden ilmoitusten ja totuuksien mukaisesti, jotka minä olen antanut teille” (OL 52:17).

Nöyrän, vakain aikein lausutun rukouksen tuoma siunaus sallii Pyhän Hengen koskettaa sydäntämme ja auttaa meitä muistamaan, mitä me tiesimme ennen kuin synnyimme tänne kuolevaisuuden kokemukseen. Kun ymmärrämme selkeästi taivaallisen Isämme suunnitelman meitä varten, alamme tunnustaa oman vastuumme auttaa muita oppimaan ja ymmärtämään Hänen suunnitelmaansa. Se, kuinka itse elämme evankeliumin mukaan ja sovellamme sitä omaan elämäämme, liittyy läheisesti siihen, miten autamme muita muistamaan nämä asiat. Kun todella elämme evankeliumin mukaan Herran Jeesuksen Kristuksen opettamalla tavalla, meidän kykymme auttaa muita kasvaa. Seuraava kokemus on esimerkkinä siitä, kuinka tämä periaate voi toimia.

Kaksi nuorta lähetyssaarnaajaa koputti oveen toivoen löytävänsä jonkun, joka ottaisi heidän sanomansa vastaan. Ovi avautui, ja melko suurikokoinen mies tervehti heitä epäystävällisellä äänellä: ”Enkö minä jo kieltänyt teitä koputtamasta oveeni? Varoitin teitä aiemmin, että jos vielä tulette takaisin, saatte tuntea sen nahoissanne. Jättäkää minut rauhaan.” Hän sulki oven nopeasti.

Kun vanhimmat kävelivät pois päin, vanhempi ja kokeneempi lähetyssaarnaaja laski käsivartensa nuoremman olalle lohduttaakseen ja kannustaakseen häntä. Heidän tietämättään mies katseli heitä ikkunasta ollakseen varma, että he ymmärsivät hänen sanansa. Hän todella odotti näkevänsä heidän nauravan ja vähättelevän hänen tylyä suhtautumistaan heidän vierailuyritykseensä. Mutta kun hän näki tuon ystävällisyyden osoituksen noiden kahden lähetyssaarnaajan välillä, hänen sydämensä heltyi saman tien. Hän avasi oven uudelleen ja pyysi lähetyssaarnaajia tulemaan takaisin ja kertomaan sanomansa hänelle.

Herran Henki voidaan tuntea, kun alistumme Jumalan tahtoon ja elämme Hänen mallinsa mukaan. Vapahtaja opetti: ”Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne” (Joh. 13:35). Tämä periaate toistemme rakastamisesta ja siitä, että kehitymme kyvyssämme olla Kristus-keskeisiä ajatuksissamme, puheissamme ja toimissamme, on olennaista siinä, että meistä tulee Kristuksen opetuslapsia ja Hänen evankeliuminsa opettajia.

Tämän halun herättäminen valmistaa meitä etsimään luvattuja malleja. Mallien etsiminen johdattaa meidät Kristuksen oppiin niin kuin Vapahtaja ja Hänen profeettajohtajansa opettivat. Yksi tämän opin malli on loppuun asti kestäminen: ”Ja siunattuja ovat ne, jotka pyrkivät tuomaan esiin minun Siionini sinä aikana, sillä heillä on oleva Pyhän Hengen lahja ja voima; ja jos he kestävät loppuun asti, heidät ylennetään viimeisenä päivänä ja pelastetaan Karitsan ikuiseen valtakuntaan” (1. Nefi 13:37).

Mikä on perimmäinen keino, jonka ansiosta voimme nauttia Pyhän Hengen lahjasta ja voimasta? Se on voima, joka tulee siitä, että on Jeesuksen Kristuksen uskollinen opetuslapsi. Se on meidän *rakkautemme* Häntä ja lähimmäisiämme kohtaan. Vapahtaja itse määritteli rakkauden mallin opettaessaan meille: ”Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toistanne.” (Joh. 13:34.)

Presidentti Gordon B. Hinckley vahvisti tämän periaatteen, kun hän sanoi: ”Rakasta Herraa’ ei ole pelkkä neuvo. Se ei ole

pelkkä toivomus. Se on käsky. – – Rakkaus Jumalaan on kaikkien hyveiden, kaiken hyvyyden, kaiken luonteenvoiman, kaiken nuhteettomuuden perusta.” (“Elävän profeetan sanoja”, *Valkeus*, joulukuu 1996, s. 8.)

Isän suunnitelma antoi mallin perheestä, joka auttaa meitä oppimaan, soveltamaan ja ymmärtämään rakkauden voimaa. Sinä päivänä, jolloin minun oma perheeni sai alkunsa, suloinen Ann ja minä menimme temppeleihin ja solmimme avioliiton. Kuinka paljon sinä päivänä ajattelin rakastavani häntä, mutta olinkin vasta alkanut saada näkemystä rakkaudesta. Kun kukin lapsistamme ja lastenlapsistamme tuli elämäämme, meidän rakkautemme on laajentunut niin, että rakastamme jokaista heitä yhtäläisesti ja täysin. Rakkauden laajenemiskyvyllä ei näytä olevan loppua.

Taivaallisen Isämme rakkauden tunteminen on kuin taivaasta tuleva veto voima. Kun poistamme häiriötekijät, jotka vetävät meitä maailmaa kohti, ja käytämme tahdonvapauttamme etsiäksemme Häntä, me avaamme sydämemme taivaalliselle voimalle, joka vie meitä Häntä kohti. Nefi kuvaili sen vaikuttavan ”jopa niin, että se kuluttaa lihaani” (2. Nefi 4:21). Tuo sama rakkauden voima sai Alman laulamaan ”lunastavan rakkauden laulua” (Alma 5:26; ks. myös jae 9). Se kosketti Mormonia niin, että hän neuvoi meitä rukoilemaan koko sydämen voimalla, että me täytyisimme Hänen rakkaudellaan (ks. Moroni 7:48).

Sekä nykyajan että muinaiset pyhät kirjoitukset ovat täynnä muistutuksia taivaallisen Isän iankaikkisesta rakkaudesta lapsiaan kohtaan. Olen varma, että taivaallisen Isämme käsivarret ovat jatkuvasti ojennettuina, aina valmiina syleilemään meitä jokaista ja sanomaan jokaiselle sillä hiljaisella äänellä, joka tunkeutuu sieluun asti: ”Minä rakastan sinua.”

Tämän taivaassa suunnitellun perhemallin ansiosta me ymmärrämme täydellisemmin, kuinka meidän taivaallinen Isämme todella rakastaa meitä yhtäläisesti ja täydellisesti. Minä todistan, että se on totta. Jumala todella tuntee meidät ja rakastaa meitä. Hän on antanut meille näyn Hänen pyhästä paikastaan ja kutsunut profeettoja ja apostoleja opettamaan ne periaatteet ja mallit, jotka tuovat meidät takaisin Hänen luokseen. Kun pyrimme herättämään itsessämme ja muissa halun tietää ja kun

elämme löytämiemme mallien mukaan, me lähestymme Häntä. Minä todistan, että Jeesus on tosiaan Jumalan Poika, meidän esimerkkinne, meidän rakas Lunastajamme. Sanon tämän Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Uhri

Vanhin Dallin H. Oaks

kahdentoista apostolin koorumista

Elämämme, joka on palvelua ja uhrautumista, on soveliaain ilmaus sitoumuksistamme palvelulla Mestaria ja lähimmäisiämme.

Jeesuksen Kristuksen sovitusuhrin on sanottu olevan ”ylivertaisin kaikista tapahtumista luomisen sarastuksesta aina iankaikkisuuden loputtomiin aikoihin asti”¹. Tämä uhri on kaikkien profeettojen keskeinen sanoma. Siitä oli ennusmerkkinä Mooseksen lain säätämä eläinten uhraaminen. Eräs profeetta julisti, että eläinuhrien koko tarkoitus oli viitata ”tuohon suureen ja viimeiseen uhriin [joka on] Jumalan Poika, niin, ääretön ja iankaikkinen” (Alma 34:14). Jeesus Kristus kesti käsittämätöntä kärsimystä antaakseen itsensä uhriksi kaikkien ihmisten syntien tähden. Tuossa uhrissa annettiin uhriksi äärimmäinen hyvä – puhdas, virheetön Karitsa – äärimmäisen pahan määrän – koko maailman syntien – edestä. Eliza R. Snow’n unohtumattomin sanoin:

*Tähtemme kärsi viaton
Ja antoi henkensä.
Tuo uhri suuri, tahraton
Pelastaa synnistä.²*

Tuo uhri – Jeesuksen Kristuksen sovitus – on pelastussuunnitelman ydin.

Jeesuksen Kristuksen käsittämätön kärsimys päätti verta vuodattamalla tapahtuvan uhraamisen, mutta se ei tehnyt loppua uhrauksen tärkeydestä evankeliumin suunnitelmassa. Vapahtajamme vaatii meitä edelleen uhraamaan, mutta nykyään Hän käskää meitä uhraamaan Hänelle uhrina särkyneen

sydämen ja murtuneen mielen (ks. 3. Nefi 9:20). Hän myös kääntää meitä jokaista rakastamaan ja palvelemaan toinen toistamme – itse asiassa antamaan uhriksi pienen jäljitelmän Hänen omasta uhristaan uhraamalla omaa aikaamme ja itsekäitä pyrkimyksiämme. Laulamme innoitetussa kirkon laulussa: ”Uhrin seuraa aina siunaus Herran.”³

Puhun näistä kuolevaisuuteen kuuluvista uhrauksista, joita Vapahtajamme pyytää meitä tekemään. Niihin eivät kuulu uhraukset, joita meidän on pakko tehdä, tai teot, joiden motiivina saattaa olla pikemminkin henkilökohtaisen hyödyn tavoittelu kuin palveleminen tai uhrautuminen (ks. 2. Nefi 26:29).

I

Kristinuskon historiaan kuuluu uhraus, mukaan luettuna äärimmäinen uhraus. Kristillisen kauden varhaisina vuosina Rooma surmasi marttyyreina tuhansia ihmisiä heidän uskonsa tähden Jeesukseen Kristukseen. Myöhemmin vuosisatoina, kun oppiriidat jakoivat kristittyjä, jotkin ryhmät vainosivat ja jopa ottivat hengiltä muiden ryhmien jäseniä. Toisten kristittyjen surmaamat kristityt ovat kristinuskon traagisimpia marttyyreita.

Monet kristityt ovat antaneet uhreja vapaaehtoisesti, koska he ovat uskoneet Kristukseen ja halunneet palvella Häntä. Jotkut ovat päättäneet omistaa koko aikuisikänsä Mestarin palvelemiseen. Tähän jaloon ryhmään kuuluvat katolisen kirkon munkki- ja nunnakunnat sekä ne moniin eri protestanttisiin kirkkokuntiin kuuluvat henkilöt, jotka ovat palvelleet koko elämänsä ajan kristillisinä lähetystyöntekijöinä. Heidän esimerkinsä on haastava ja innoittava, mutta useimpien Kristukseen uskovien ei odoteta omistavan eivätkä he voikaan omistaa koko elämänsä uskonnolliseen palveluun.

II

Useimpien meidän Kristuksen seuraajien kohdalla uhrauksemme koostuvat siitä, mitä me voimme tehdä päivittäin omassa arkielämässämme. Siinä mielessä en tiedä mitään muuta ryhmää, jonka jäsenet tekevät enemmän uhrauksia kuin myöhempien aikojen pyhät. Heidän uhrauksensa – teidän uhrauksenne, veljeni ja sisareni – eroavat jyrkästi tavanomaisista maailmallisista pyrkimyksistä toteuttaa itseään.

Ensimmäisenä esimerkkinäni ovat mormonipioneerimme. Heidän valtavat uhrauksensa, kun he uhrasivat henkensä, perhesuhteet, kodin ja mukavuudet, kertovat siitä, mistä palautetussa evankeliumissa on kysymys. Sarah Rich puhui selkeästi sen puolesta, mikä näitä pioneereja motivoi, kertoessaan siitä, kun hänen miehensä Charles kutsuttiin lähtemään lähetystyöhön: ”Tämä oli todellakin vaikeaa aikaa minulle samoin kuin miehelleni. Mutta velvollisuus kutsui meitä olemaan erossa jonkin aikaa, ja tietäen, että noudatimme Herran tahtoa, olimme halukkaita uhraamaan omat tunteemme voidaksemme auttaa Hänen työnsä toteuttamisessa, – – auttaa Jumalan valtakunnan rakentamisessa maan päälle.”⁴

Tänä päivänä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon näkyvin vahvuus on sen jäsenten epäitsekäs palvelu ja heidän uhrauksensa. Ennen yhden temppelimme uudelleenvihkimistä eräs kristitty pappi kysyi presidentti Gordon B. Hinckleyltä, miksi temppelissä ei ollut esillä ristiä, kristinuskon yleisintä vertauskuvaa. Presidentti Hinckley vastasi, että *meidän* kristinuskon vertauskuvamme on jäsentemme elämä.⁵ Tosiaankin elämämme, joka on palvelua ja uhrautumista, on soveliaain ilmaus sitoumuksestamme palvella Mestaria ja lähimmäisiämme.

III

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa meillä ei ole ammattiin koulutettua palkattua papistoa. Sen tähden seurakuntiamme johtamaan ja palvelemaan kutsuttujen maallikkojäsenten täytyy kantaa lukuisten kirkon kokoustemme, ohjelmien ja toimintojemme koko työtaakka. Pelkästään Yhdysvalloissa ja Kanadassa tätä tehdään yli 14 000 seurakunnassa. Emme tietenkään ole ainutlaatuisia siinä, että seurakuntiemme maallikkojäsenet palvelevat opettajina ja maallikkojohtajina. Mutta se aikamäärä, jonka kirkkomme jäsenet lahjoittavat toinen toisensa opettamiseen ja palvelemiseen, on ainutlaatuisen suuri. Tästä esimerkkinä ovat pyrkimyksemme siihen, että kotiopettajat vierailevat joka kuukausi jokaisen seurakuntiamme kuuluvan perheen luona ja että Apuyhdistyksen kotikäyntiopettajat vierailevat joka kuukausi jokaisen aikuisen

naisen luona. Emme tiedä vastaavasta palvelutyöstä missään muussa järjestössä maailmassa.

Parhaiten tunnettu esimerkki vertaansa vailla olevasta myöhempien aikojen pyhien palvelusta ja uhrauksesta on lähetyssaarnaajiemme työ. Nykyisin heitä on yhteensä yli 50 000 nuorta miestä ja nuorta naista ja yli 5 000 varttunutta miestä ja naista. He omistavat puolesta vuodesta kahteen vuotta elämästään Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opettamiseen ja humanitaariseen palvelutyöhön yli 160:ssa maailman maassa. Heidän työhönsä kuuluu aina uhrausta, mukaan lukien ne vuodet, jotka he antavat Herran työhön, ja myös ne uhraukset, joita varojen hankkiminen heidän ylläpitoonsa vaatii.

Myös ne, jotka jäävät kotiin – vanhemmat ja muut perheenjäsenet – tekevät uhrauksia luopumalla palvelemaan lähettämiensä lähetyssaarnaajien seurasta ja avusta. Esimerkiksi eräs brasilialainen nuorukainen sai lähetystyökutsun tehdessään työtä veljiensä ja sisariensa elättämiseksi isänsä ja äitinsä kuoleman jälkeen. Eräs johtava auktoriteetti kertoi, kuinka nämä lapset kokoontuivat neuvonpitoon ja muistivat, että heidän edesmenneet vanhempansa olivat opettaneet heille, kuinka heidän pitäisi olla aina valmiita palvelemaan Herraa. Nuori mies otti vastaan lähetystyökutsunsa, ja 16-vuotias veli otti vastuun työnteosta perheen elättämiseksi.⁶ Useimmat meistä tietävät monia muita esimerkkejä uhrauksesta lähetystyössä palvelemiseksi tai lähetyssaarnaajan ylläpitämiseksi. Emme tiedä muusta vastaavasta vapaaehtoisesta palvelusta ja uhrauksesta missään muussa järjestössä maailmassa.

Meiltä kysytään usein: ”Kuinka suostuttelette kirkkonne nuoret ja vanhemmat jäsenet jättämään opiskelunsa tai eläkepäivänsä ja uhrautumaan tällä tavoin?” Olen kuullut monien antavan tämän selityksen: ”Kun tiedän, mitä Vapahtajani teki puolestani – Hänen armonsa Hänen kärsiessään syntieni tähden ja voittaessaan kuoleman, jotta minä voin elää jälleen – tunnen itseni etuoikeutetuksi, kun voin tehdä pienen uhrauksen, jota minulta pyydetään Hänen palveluksessaan. Haluan kertoa muille siitä ymmärryksestä, jonka Hän on antanut minulle.” Kuinka me suostutteleme sellaisia Kristuksen seuraajia

palvelemaan? Kuten eräs profeetta selitti: ”Me [vain] pyydämme heitä.”⁷

Muita lähetystyöstä aiheutuvia uhrauksia ovat niiden uhraukset, jotka toimivat lähetysaarnajien opetusten mukaisesti ja tulevat kirkon jäseniksi. Monille käännyneisille nämä uhraukset ovat hyvin merkittäviä, mukaan lukien ystävien ja perheyhteyksien menetys.

Monia vuosia sitten tässä konferenssissa kuultiin nuoresta miehestä, joka löysi palautetun evankeliumin ollessaan opiskelemassa Yhdysvalloissa. Juuri ennen kuin tämän miehen oli määrä palata kotimaahansa, presidentti Gordon B. Hinckley kysyi häneltä, mitä hänelle tapahtuisi hänen palatessaan kotiin kristittyinä. ”Meidän perhe tulee pettymään”, nuori mies vastasi. ”He saattavat karkottaa minut kotoa ja suhtautua minuun niin kuin olisin kuollut. Mitä tulee tulevaisuuteeni ja uraani, minulta saatetaan evätä kaikki etenemismahdollisuudet.”

”Oletko halukas maksamaan niin suuren hinnan evankeliumista?” presidentti Hinckley kysyi.

Nuori mies vastasi kyynelsilmin: ”Se on totta, eikö olekin?” Kun se vahvistettiin todeksi, hän vastasi: ”Millä muulla sitten on väliä?”⁸ Tämä on uhrauksen henki monien uusien jäsentemme keskuudessa.

Muita esimerkkejä palvelemisesta ja uhraamisesta ilmenee niiden uskollisten jäsenten elämässä, jotka palvelevat temppeleissämme. Temppelipalvelu on ominaista vain myöhempien aikojen pyhille, mutta sellaisen uhrauksen merkityksen pitäisi olla ymmärrettävää kaikille kristityille. Myöhempien aikojen pyhillä ei ole luostarissa palvelemisen perinnettä, mutta voimme siitä huolimatta ymmärtää ja kunnioittaa niiden uhrausta, joiden kristillinen usko kannustaa heitä omistamaan elämänsä sellaiseen uskonnolliseen toimintaan.

Vain vuosi sitten tässä konferenssissa presidentti Thomas S. Monson kertoi temppelipalveluun liittyvän esimerkin uhrauksesta. Eräs uskollinen myöhempien aikojen pyhiin kuuluva isä syrjäisellä Tyynenmeren saarella teki kuuden vuoden ajan raskasta ruumiillista työtä kaukana kodistaan, jotta voisi ansaita tarvittavat rahat viedäkseen vaimonsa ja kymmenen lastaan Uuden-Seelannin temppeliin iankaikkista avioliittoa ja

sinetöimistä varten. Presidentti Monson selitti: ”Ne, jotka ymmärtävät ne iankaikkiset siunaukset, jotka temppelistä saa, tietävät, ettei mikään uhraus ole liian suuri, mikään hinta liian korkea, mikään ponnistelu liian vaikea noiden siunausten saamiseksi.”⁹

Olen kiittollinen niistä ihmeellisistä kristillisen rakkauden, palvelemisen ja uhrautumisen esimerkeistä, joita olen nähnyt myöhempien aikojen pyhien keskuudessa. Näen teidän täyttävän kutsumuksenne kirkossa, usein huomattavin ajan ja varojen uhrauksin. Näen teidän palvelevan lähetystyössä omalla kustannuksellanne. Näen teidän lahjoittavan ilomielin ammattitaitoanne lähimmäistenne palvelukseen. Näen teidän huolehtivan köyhistä henkilökohtaisin ponnistuksin ja tukemalla lahjoituksin kirkon huoltotyötä ja humanitaarista avustustyötä.¹⁰ Tämän kaiken vahvistaa todeksi valtakunnallinen tutkimus, jossa päädyttiin siihen, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon aktiiviset jäsenet ”tekevät vapaaehtoistyötä ja antavat lahjoituksia huomattavasti enemmän kuin amerikkalaiset keskimäärin ja ovat jopa auliimpia antamaan ajastaan ja varoistaan kuin vaurain [20 prosenttia] uskovaisista ihmisistä Amerikassa”¹¹.

Sellaiset esimerkit antamisesta muille vahvistavat meitä kaikkia. Ne muistuttavat meitä Vapahtajan opetuksesta:

”Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä – –.

Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä.” (Matt. 16:24–25.)

IV

Kenties tutuimmat ja tärkeimmät esimerkit epäitsekkäästä palvelemisesta ja uhrautumisesta annetaan perheessämme. Äidit omistautuvat lastensa kasvattamiseen ja hoivaamiseen. Aviomiehet uhraavat aikaansa ja tarmoaan vaimonsa ja lastensa elättämiseen. Uhraukset, jotka liittyvät perheidemme iankaikkisesti tärkeään palvelemiseen, ovat liian lukuisia mainittaviksi ja liian hyvin tunnettuja, jotta niitä olisi tarpeen mainita.

Näen myös epäitsekkäiden myöhempien aikojen pyhien adoptoivan lapsia, myös sellaisia, joilla on erityistarpeita, ja pyrkivän antamaan kasvattilapsille sen toivon ja ne mahdollisuudet, jotka aiemmat olosuhteet ovat heiltä evänneet. Näen teidän huolehtivan perheenjäsenistä ja naapureista, jotka kärsivät synnynnäisistä vammoista, henkisistä ja fyysisistä vaivoista ja ikääntymisen vaikutuksista. Myös Herra näkee teidät, ja Hän on saanut profeettansa julistamaan, että ”kun teette uhrauksia toistenne ja lastenne hyväksi, niin Herra siunaa teitä”¹².

Minä uskon, että myöhempien aikojen pyhät, jotka palvelevat epäitsekkäästi ja uhrautuvat jäljitellen hartaina Vapahtajaamme, pitäytyvät iankaikkisiin arvoihin suuremmassa määrin kuin mikään muu ihmisryhmä. Myöhempien aikojen pyhät pitävät ajan ja varojen uhraamistaan osana koulutustaan ja kelpoisuuttaan iankaikkisuuteen. Tämä on totuus, joka ilmoitetaan julkaisussa *Lectures on Faith*. Siinä opetetaan, että ”uskonnolla, joka ei vaadi kaiken uhraamista, ei ole milloinkaan riittävästi voimaa saada aikaan elämään ja pelastukseen johtavaa uskoa. – Jumala on säätänyt, että uhraamalla tällä tavoin – ja vain tällä tavoin – ihmiset tulevat saamaan iankaikkisen elämän.”¹³

Aivan kuten Jeesuksen Kristuksen sovitusuhri on pelastussuunnitelman ydin, meidän Kristuksen seuraajien täytyy tehdä omat uhrauksemme saavuttaaksemme sen määränpään, jonka tuo suunnitelma meille suo.

Minä tiedän, että Jeesus Kristus on Jumalan, iankaikkisen Isän, ainosyntyinen Poika. Minä tiedän, että Hänen sovitusuhrinsa ansiosta meillä on varmuus kuolemattomuudesta ja mahdollisuus iankaikkiseen elämään. Hän on meidän Herramme, meidän Vapahtajamme ja meidän Lunastajamme. Todistan Hänestä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Viitteet

1. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ*, 1981, s. 218.
2. ”On suuri rakkaus Jumalan”, *MAP-lauluja*, 119.
3. ”Kunnia miehelle”, *MAP-lauluja*, 15.
4. Guinevere Thomas Woolstenhulmen artikkelissa ”I Have Seen Many Miracles”, julkaisussa *Women of Faith in the*

- Latter Days: Volume 1, 1775–1820*, toim. Richard E. Turley jr. ja Brittany A. Chapman, 2011, s. 283.
5. Ks. "Uskomme vertauskuva", *Liahona*, huhtikuu 2005, s. 3.
 6. Ks. Harold G. Hillam, "Palvelemisen uhri", *Valkeus*, tammikuu 1996, s. 43.
 7. Gordon B. Hinckley, "Uskon ihme", *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 84.
 8. Ks. "Se on totta, eikö olekin?", *Valkeus*, lokakuu 1993, s. 3–4; ks. myös Neil L. Andersen, "Se on totta, eikö olekin? Millä muulla sitten on väliä?", *Liahona*, toukokuu 2007, s. 74.
 9. "Pyhä temppeli – johtotähti maailmalle", *Liahona*, toukokuu 2011, s. 91–92.
 10. Ks. esim. Naomi Schaefer Riley, "What the Mormons Know about Welfare", *Wall Street Journal*, 18. helmikuuta 2012, s. A11.
 11. Ram Cnaan ym., "Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints", luonnos, s. 16.
 12. "Kirkon yksinäisille aikuisille miehille", *Valkeus*, heinäkuu 1988, s. 48.
 13. *Lectures on Faith*, 1985, s. 69.

Vuoria kiivettäväksi

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Jos uskomme Jeesukseen Kristukseen, niin elämän vaikeimmat samoin kuin helpoimmat hetket voivat olla siunauksia.

Kuulin presidentti Spencer W. Kimballin pyytävän eräässä konferenssikokouksessa, että Jumala antaisi hänelle vuoria kiivettäväksi. Hän sanoi: ”Meillä on edessämme suuria haasteita, jättiläismäisiä mahdollisuuksia käytettävissä. Otan ilolla vastaan nämä jännittävät tulevaisuudennäkymät ja tunnen halua sanoa Herralle nöyrästi: ’Anna siis minulle se vuoristo’, anna minulle nämä haasteet.”¹

Se kosketi sydäntäni, koska tiesin joitakin niistä haasteista ja vastoinkäymisistä, joita hän oli jo kohdannut. Tunsin halua olla enemmän hänen kaltaisensa, uskollinen Jumalan palvelija. Niinpä pian sen jälkeen rukoilin eräänä iltana koetusta, joka todistaisi rohkeuteni. Muistan sen elävästi. Sinä iltana polvistuin makuuhuoneessani, ja uskoni tuntui miltei pakahduttavan sydämeni.

Päivän tai parin kuluessa rukoukseeni vastattiin. Elämäni kovin koettelemus yllätti minut ja teki minut nöyräksi. Sain siitä kaksinkertaisen opetuksen. Ensiksikin, sain selkeän todisteen siitä, että Jumala kuuli uskon rukoukseni ja vastasi siihen. Mutta toiseksi, aloin oppia ja yhä opettelen sitä, miksi sinä iltana tunsin niin luottavaisena, että vastoinkäymisestä voisi seurata suuri siunaus, joka korvaisi runsain määrin kaiken, mitä se vaatisi.

Vastoinkäyminen, joka silloin kauan sitten tuli eteeni, tuntuu nykyään pieneltä verrattuna siihen, mitä on sittemmin tullut – minun ja rakkaideni osaksi. Monet teistä käyvät parhaillaan läpi fyysisiä, henkisiä ja emotionaalisia koettelemuksia, jotka voisivat

saada teidät huudahtamaan samoin kuin eräs suurenmoinen ja uskollinen Jumalan palvelija, jonka tunsin hyvin. Hänen hoitajansa kuuli hänen parahtavan sairastuoteelta: ”Kun olen koko elämäni ajan yrittänyt olla hyvä, niin miksi minulle on käynyt näin?”

Te tiedätte, kuinka Herra vastasi siihen kysymykseen profeetta Joseph Smithille tämän ollessa vankityrmässään:

”Ja jos sinut heitetään kuoppaan tai murhaajien käsiin ja kuolemantuomio langetetaan päällesi; jos sinut heitetään syvyyteen; jos hyökivät aallot vehkeilevät sinua vastaan; jos ankarista tuulista tulee vihollisiasi; jos taivaat kasaavat synkeytensä ja kaikki luonnonvoimat yhdistyvät tukkiakseen tien; ja ennen kaikkea, jos itse helvetti aukaisee kitansa ammolleen sinua tavoitellen, tiedä, poikani, että kaikki tämä antaa sinulle kokemusta ja on sinun hyväksesi.

Ihmisen Poika on laskeutunut kaiken tämän alapuolelle. Oletko sinä suurempi kuin hän?

Ja nyt, pysy tielläsi, niin pappeus pysyy sinulla, sillä heidän rajansa on määrätty; he eivät voi päästä yli. Päiväsi ovat tiedossa, eikä sinun vuosiasi vähennetä; älä siis pelkää, mitä ihminen voi tehdä, sillä Jumala on kanssasi aina ja ikuisesti.”²

Mielestäni kysymykseen, miksi koettelemuksia tulee ja mitä meidän on määrä tehdä, ei ole parempaa vastausta kuin Herran omat sanat – Hänen, joka meidän vuoksemme kesti koettelemuksia, jotka olivat kauheampia kuin pystymme kuvittelemaan.

Muistattehan Hänen sanansa, kun Hän neuvoi, että meidän tulee uskossa Häneen tehdä parannus:

”Ja nyt, minä käsken sinua tekemään parannuksen – tee parannus, etten minä löisi sinua suuni sauvalla ja kiivaudellani ja vihallani ja etteivät kärsimyksesi olisi ankaria – kuinka ankaria, et tiedäkään; kuinka suuria, et tiedäkään; niin, kuinka kovia kestää, et tiedäkään.

Sillä katso, minä, Jumala, olen kärsinyt tämän kaikkien puolesta, jottei heidän tarvitse kärsiä, jos he tekevät parannuksen; mutta elleivät he tee parannusta, heidän täytyy kärsiä samoin kuin minä,

mikä kärsimys sai minut, tosiaankin Jumalan, suurimman kaikista, vapisemaan tuskasta ja vuotamaan verta joka huokosesta ja kärsimään sekä ruumiissa että hengessä – ja minä toivoin, ettei minun tarvitsisi juoda katkeraa maljaa ja kavahtaa – kuitenkin, kunnia olkoon Isän, minä join ja saatoin päätökseen valmisteluni ihmislasten hyväksi.”³

Te ja minä uskomme siihen, että keino, jolla voimme kohota koettelemusten läpi ja yläpuolelle, on usko siihen, että Gileadissa on balsamia⁴ ja että Herra on luvannut: ”Minä en – – hylkää sinua.”⁵ Juuri sitä presidentti Thomas S. Monson on opettanut meille auttaakseen meitä ja niitä, joita palvelemme, yksinäisiltä ja musertavilta tuntuissa koettelemuksissa.⁶

Mutta presidentti Monson on myös viisaasti opettanut, että vie aikaa rakentaa perustus niiden lupausten todellisuuteen uskomiselle. Olette ehkä laillani huomanneet, kuinka sitä perustusta tarvittaisiin, kun olette olleet jonkun sellaisen vuoteen vierellä, joka on valmis luovuttamaan taistelun kestämisestä loppuun asti. Ellei uskon perustusta ole valettu sydämeemme, kestäminen voima murenee.

Tarkoitukseni tänään on kuvata, mitä tiedän siitä, kuinka voimme laskea tuon horjumattoman perustuksen. Teen sen hyvin nöyränä kahdesta syystä. Ensiksikin se, mitä sanon, voi masentaa joitakuita, jotka kamppailevat suuren vastoinkäymisen keskellä ja tuntevat, että heidän uskonsa perustus on murenemassa. Ja toiseksi tiedän, että ennen elämäni päättymistä edessäni on vieläkin suurempia koetuksia. Teille tarjoamaani ohjetta ei siis ole vielä koeteltu omassa elämässäni loppuun asti kestämiseni läpi.

Kun olin nuorukainen, työskentelin eräässä yrityksessä, joka rakensi kivijalkoja ja perustuksia uusia taloja varten. Kesähelteellä oli rankkaa työskennellä valmistaen maapohjaa muotiksi, johon kaadoimme betonin kivijalkaa varten. Ei ollut koneita. Käytimme hakuja ja lapioida. Kestävien perustusten tekeminen rakennuksia varten oli siihen aikaan kovaa työtä.

Se vaati myös kärsivällisyyttä. Kun olimme valaneet kivijalan, odotimme, kunnes se kovettuisi. Niin kovasti kuin halusimmekin töiden etenevän, odotimme myös lattialaatan valamisen jälkeen, ennen kuin poistimme laudoituksen.

Ja aloittelevalla rakennusmiehelle vieläkin vaikuttavampi oli se pitkälinen ja aikaa vievä vaihe, jossa laudoituksen sisään asetettiin huolellisesti metallitankoja antamaan lujuttua valmiille perustukselle.

Samalla tavoin maaperää tulee valmistella huolellisesti meidän uskon perustustamme varten, jotta se kestäisi ne myrskyt, joita jokaisen elämään tulee. Uskon perustukselle antaa lujan pohjan henkilökohtainen nuhteettomuus.

Se, että valitsemme johdonmukaisesti oikein aina kun eteemme tulee valintatilanne, luo lujan maaperän uskollemme. Se voi alkaa lapsuudessa, koska jokaisella sielulla on syntyessään Kristuksen Hengen ilmainen lahja. Sen Hengen avulla voimme tietää, milloin olemme tehneet sitä, mikä on oikein Jumalan edessä, ja milloin olemme tehneet väärin Hänen silmissään.

Nuo valinnat, joita useimpina päivinä on satoja, valmistavat lujan pohjan, jolle voimme rakentaa uskon rakennuksemme. Se metalliraudoitus, jonka ympärille uskomme aines valetaan, on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi kaikkine liittoineen, toimituksineen ja periaatteineen.

Yksi avain kestävään uskoon on arvioida vaadittava kovettumisaika oikein. Siksi minun oli niin varhaisessa vaiheessa elämäni epäviisasta rukoilla korkeampia vuoria kiivettäväksi ja suurempia koetuksia.

Tuo kovettuminen ei tapahdu automaattisesti ajan kuluessa, mutta se vie kyllä aikaa. Pelkkä vanheneminen ei yksin saa sitä aikaan. Se, mikä muuttaa totuutta koskevan todistuksen murtumattomaksi hengelliseksi voimaksi, on Jumalan ja muiden hellittämätön palveleminen koko sydämestään ja sielustaan.

Haluan kannustaa niitä, jotka ovat kovien koettelemusten keskellä ja joista tuntuu, että heidän uskonsa saattaa olla kuihtumassa ongelmien vyöryn alle. Vaikeus voi itsessään olla keino, jonka avulla uskonne vahvistuu ja muuttuu lopulta horjumattomaksi. Moroni, Mormonin poika Mormonin kirjassa, kertoi meille, kuinka sellainen siunaus voisi toteutua. Hän opettaa sen yksinkertaisen ja suloisen totuuden, että toimiminen jopa uskon verson pohjalta suo Jumalan kasvattaa sitä:

”Ja nyt minä, Moroni, tahtoisin puhua jonkin verran näistä asioista; minä tahtoisin näyttää maailmalle, että usko on sellaista,

mitä toivotaan mutta ei nähdä; alkää siis kiistää siksi, ettette näe, sillä te ette saa todistusta, ennen kuin uskonne on koeteltu.

Sillä uskon tähden Kristus näyttäytyi meidän isillemme noustuaan kuolleista; eikä hän näyttäytynyt heille, ennen kuin heillä oli uskoa häneen; joillakuilla täytyi siis olla uskoa häneen, sillä hän ei näyttäytynyt maailmalle.

Mutta ihmisten uskon tähden hän on näyttäytynyt maailmalle ja kirkastanut Isän nimen ja valmistanut tien, jotta sen kautta muut voisivat päästä osallisiksi taivaallisesta lahjasta, jotta he voisivat toivoa niitä asioita, joita eivät ole nähneet.

Niinpä teilläkin voi olla toivo ja voitte olla osallisia lahjasta, jos teillä vain on uskoa.”⁷

Se uskon rahtunen, joka on kaikkein kallisarvoisin ja jota teidän tulee varjella ja käyttää siinä määrin kuin vain voitte, on usko Herraan Jeesukseen Kristukseen. Moroni opetti uskon voimasta näin: ”Eivätkä ketkään ole milloinkaan tehneet ihmeitä, ennen kuin ovat uskoneet; he ovat siis ensin uskoneet Jumalan Poikaan.”⁸

Olen keskustellut erään naisen kanssa, joka sai kokea riittävän voiman ihmeen kestää käsittämättömiä menetyksiä, koska hän kykeni vain toistamaan loputtomasti sanoja ”Hän elää, Vapahtajani”⁹. Se usko ja ne todistuksen sanat olivat yhä hänellä sumun keskellä, joka peitti hänen lapsuutensa muistot mutta ei pyyhkinyt niitä pois.

Hämmästyin kuullessani, että eräs toinen nainen oli antanut anteeksi henkilölle, joka oli vuosikautia tehnyt hänelle vääryyttä. Olin yllättynyt ja kysyin häneltä, miksi hän oli päättänyt antaa anteeksi ja unohtaa niin monien vuosien ilkeämielisen väkivallan.

Hän sanoi hiljaa: ”Se oli vaikeinta, mitä olen ikinä tehnyt. Tiesin vain, että minun oli pakko antaa anteeksi. Siksi tein niin.” Hänen uskonsa siihen, että Vapahtaja antaisi anteeksi hänelle, jos hän antaisi anteeksi muille, valmisti häntä tuntemaan rauhaa ja toivoa, kun hän kohtasi kuoleman vain muutamia kuukausia sen jälkeen kun oli antanut anteeksi katumattomalle vastustajalleen.

Hän kysyi minulta? ”Millaista taivaassa tulee olemaan, kun pääsen sinne?”

Ja minä vastasin: ”Tiedän vain sen perusteella, mitä olen nähnyt kyvystäsi osoittaa uskoa ja antaa anteeksi, että sinua odottaa ihana kotiinpaluu.”

Minulla on vielä yksi kannustuksen sana niille, jotka nyt miettivät, riittääkö heidän uskonsa Jeesukseen Kristukseen, niin että he kestävät hyvin loppuun asti. Minua on siunattu niin, että olen saanut tuntea muutamia teistä kuulijoista, kun olitte nuorempia, energisiä, lahjakkaampia kuin useimmat ympärillänne, ja kuitenkin te päätitte toimia niin kuin Vapahtaja olisi toiminut. Te olette keksineet keinoja käyttää runsaita siunauksianne auttaaksenne ja huolehtiaksenne niistä, jotka olisivat saattaneet jäädä teiltä huomaamatta tai joita olisitte saattaneet omassa asemassanne elämässä ylenkatsoa.

Kun kovia koetuksia tulee, niin teillä on lujana kestämiseen tarvittava usko, joka on vahvistunut huomaamattanne toimiessanne Kristuksen puhtaan rakkauden pohjalta, palvellessanne ja antaessanne anteeksi, kuten Vapahtaja olisi tehnyt. Te olette luoneet uskon perustuksen rakastamalla kuten Vapahtaja rakasti ja palvelemalla Hänen puolestaan. Teidän uskonne Häneen on johtanut rakkauden tekoihin, jotka vielä tuovat teille toivon.

Koskaan ei ole liian myöhäistä vahvistaa uskon perustusta. Siihen on aina aikaa. Kun uskotte Vapahtajaan, voitte tehdä parannuksen ja anoa anteeksiantoa. On joku, jolle voitte antaa anteeksi. On joku, jota voitte kiittää. On joku, jota voitte palvella ja kohottaa. Voitte tehdä niin, olittepa missä tahansa ja tunsittepa itsenne kuinka yksinäisiksi ja hylätyiksi tahansa.

En voi luvata vastoinkäymistenne tässä elämässä päättyvän. En voi taata teille, että koetuksenne tuntuvat teistä kestävän vain hetken. Yksi elämän koetusten ominaisuuksista on se, että ne tuntuvat saavan ajan hidastumaan ja sitten miltei pysähtymään.

Siihen on syitä. Tieto niistä syistä ei kenties paljoakaan lohduta, mutta se voi antaa teille kärsivällisyyttä. Ne tulevat tästä yhdestä tosiseikasta: täydellisessä rakkaudessaan teitä kohtaan taivaallinen Isä ja Vapahtaja haluavat teidän tulevan soveliaiksi olemaan Heidän kanssaan ja elämään perheenä ikuisesti. Vain ne, jotka on pesty täysin puhtaksi Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta, voivat olla siellä.

Äitini kamppaili syöpää vastaan miltei 10 vuoden ajan. Hänen koettelemuksinaan oli kestää hoitoja ja leikkauksia ja lopulta joutua vuoteenomaksi.

Muistan, kuinka isäni sanoi nähdessään äitini hengähtävän viimeisen hengenvetonsa: ”Pieni tyttönen on mennyt kotiin lepäämään.”

Yksi puhujista hänen hautajaisissaan oli presidentti Spencer W. Kimball. Hänen osoittamistaan kunnioituksen sanoista muistan yhden ajatuksen kuuluneen jotenkin tähän tapaan: ”Jotkut teistä ovat saattaneet ajatella, että Mildred kärsi niin pitkään ja niin paljon, koska hän oli tehnyt jotakin väärin, mikä vaati näitä koettelemuksia.” Sitten hän sanoi: ”Ei, Jumala halusi vain hioa häntä vähän enemmän.” Muistan ajatelleeni tuolloin: ”Jos niin hyvä nainen tarvitsi niin paljon hiomista, mikä minua odottaakaan?”

Jos uskomme Jeesukseen Kristukseen, niin elämän vaikeimmat samoin kuin helpoimmat hetket voivat olla siunauksia. Kaikissa oloissa me voimme Hengen johdatuksella valita oikein. Meillä on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, joka voi muovata ja johdattaa elämäämme, jos päätämme niin. Ja kun meillä on profeettoja, jotka ilmoittavat meille paikkamme pelastussuunnitelmassa, voimme elää niin, että meillä on täydellinen toivo ja rauhan tunne. Meidän ei tarvitse koskaan tuntea, että olisimme yksin tai vailla rakkautta Herran palveluksessa, koska emme me koskaan ole. Me voimme tuntea Jumalan rakkauden. Vapahtaja on luvannut, että enkelit ovat vasemmalla puolellamme ja oikealla tukemassa meitä.¹⁰ Ja Hän pitää aina sanansa.

Todistan, että Isä Jumala elää ja että Hänen rakas Poikansa on meidän Lunastajamme. Pyhä Henki on vahvistanut totuuden tässä konferenssissa ja vahvistaa sen jälleen, kun tavoittelette sitä kuunnellessanne ja myöhemmin tutkiessanne täällä olevien Herran valtuutettujen palvelijoiden puheita. Presidentti Thomas S. Monson on Herran profeetta koko maailmalle tänä aikana. Herra varjelee teitä. Isä Jumala elää. Hänen rakas Poikansa Jeesus Kristus on Lunastajamme. Hänen rakkautensa ei petä. Todistan niin Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Viitteet

1. Ks. "Anna minulle -- tämä vuoristo", *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 133.
2. OL 122:7-9.
3. OL 19:15-19.
4. Ks. Jer. 8:22.
5. Joos. 1:5.
6. Ks. "Katsokaa Jumalaan ja eläkää", *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 63-66.
7. Et. 12:6-9.
8. Et. 12:18.
9. "Hän elää, Vapahtajani", *MAP-lauluja*, 82.
10. Ks. OL 84:88.

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Ehdotetaan, että hyväksymme Thomas Spencer Monsonin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, Henry Bennion Eyringin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa ja Dieter Friedrich Uchtdorfin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku vastustaa ehdotusta, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme Boyd Kenneth Packerin kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi ja seuraavat jäseniksi tähän koorumiin: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson ja Neil L. Andersen.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme neuvonantajat ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kaksitoista apostolia profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Vastaan olevat, mikäli heitä on, osoittakoot samoin.

Vanhin Steven E. Snow on vapautettu seitsemänkymmenen koorumien johtokunnan jäsenyydestä.

Ne, jotka haluavat äänestämällä yhtyä kiitoksiimme, osoittakoot sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme vanhin Richard J. Maynesin seitsemänkymmenen koorumien johtokunnan jäseneksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdolliset vastaan olevat.

Ehdotetaan, että vapautamme kiitoksin vanhimmat Gérald Jean Caussén ja Gary E. Stevensonin seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäsenyydestä.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotamme, että vapautamme monen vuoden uskollisen ja tehokkaan palvelemisen jälkeen johtavan piispakunnan, piispat H. David Burton, Richard C. Edgley ja Keith B. McMullin, ja nimitämme heidät täysinpalvelleiksi johtaviksi auktoriteeteiksi.

Ne, jotka haluavat äänestämällä yhtyä kiitoksiimme, osoittakoot sen.

Ehdotetaan, että vapautamme seuraavat vyöhykeseitsenkymmenet 1. toukokuuta 2012 alkaen:

Richard K. Ahadjie, Climato C. A. Almeida, Fernando J. D. Araújo, Marvin T. Brinkerhoff, Mario L. Carlos, Rafael E. Castro, David L. Cook, César A. Dávila, Mosiah S. Delgado, Luis G. Duarte, Juan A. Etchegaray, Stephen L. Fluckiger, J. Roger Fluhman, Robert C. Gay, Miguel Hidalgo, Garith C. Hill, David J. Hoare, David H. Ingram, Tetsuji Ishii, Kapumba T. Kola, Glendon Lyons, R. Bruce Merrell, Enrique J. Montoya, Daniel A. Moreno, Adesina J. Olukanni, Gamaliel Osorno, Patrick H. Price, Marcos A. Prieto, Paulo R. Puerta, Carlos F. Rivas, A. Ricardo Sant'Ana, Fabian L. Sinamban, Natã C. Tobias, Stanley Wan, Perry M. Webb, Richard W. Wheeler ja Scott D. Whiting.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiitollisuutemme ilmaukseen heidän erinomaisesta palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että vapautamme vilpittömin kiitoksin Apuyhdistyksen ylimmän johtokunnan, sisaret Julie B. Beck, Silvia H. Allred ja Barbara Thompson.

Samoin vapautamme Apuyhdistyksen pääneuvottelukunnan jäsenet.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiitollisuutemme ilmaukseen näille sisarille heidän merkittävästä palveluksestaan ja omistautumisestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotamme, että hyväksymme uusiksi jäseniksi seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin Craig A. Cardonin, Stanley G. Ellisin, Larry Echo Hawkin, Robert C. Gayn ja Scott D. Whitingin.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, samoin.

Ehdotetaan, että hyväksymme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavaksi piispaksi Gary E. Stevensonin sekä Gérald Jean Caussén ensimmäiseksi neuvonantajaksi ja Dean Myron Daviesin toiseksi neuvonantajaksi.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdollisesti vastaan olevat.

Ehdotetaan, että hyväksymme seuraavat veljet uusiksi vyöhykeseitsenkymmeniksi:

Pedro U. Adduru, Detlef H. Adler, Angel H. Alarcon, Aley K. Auna jr., W. Mark Bassett, Robert M. Call, Hernando Camargo, Gene R. Chidester, Joaquin E. Costa, Ralph L. Dewsnup, Ángel A. Duarte, Edward Dube, Moroni Gaona, Taylor G. Godoy, Francisco D. N. Granja, Yuriy A. Gushchin, Richard K. Hansen, Todd B. Hansen, Clifford T. Herbertson, Aniefiok Udo Inyon, Luiz M. Leal, Alejandro Lopez, L. Jean Claude Mabaya, Alvin F. Meredith III, Adonay S. Obando, Jared R. Ocampo, Adeyinka A. Ojediran, Andrew M. O’Riordan, Jesus A. Ortiz, Fred A. Parker, Siu Hong Pon, Abraham E. Quero, Robert Clare Rhien, Jorge Luis Romeu, Jorge Saldívar, Gordon H. Smith, Alin Spannaus, Moroni B. Torgan, Steven L. Toronto ja Daniel Yirenya-Tawiah.

Kaikkia, jotka hyväksyvät tehdyn ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdollisesti vastaan olevat.

Ehdotetaan, että hyväksymme Apuyhdistyksen ylijohtajaksi Linda Kjar Burtonin sekä Carole Manzel Stephensin

ensimmäiseksi neuvonantajaksi ja Linda Sheffield Reevesin toiseksi neuvonantajaksi.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme muut johtavat auktoriteetit, vyöhykeseitsenkymmenet ja apujärjestöjen ylimmät johtokunnat nykyisessä kokoonpanossa.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Presidentti Monson, nähdäkseni äänestys konferenssikeskuksessa on ollut yksimielinen tehtyjen ehdotusten puolesta.

Kiitos, veljet ja sisaret, hyväksyvistä äänestyksestänne sekä jatkuvasta uskostanne, omistautumisestanne ja rukouksistanne.

Pyydämme vasta kutsuttuja johtavia auktoriteetteja sekä Apuyhdistyksen ylintä johtokuntaa tulemaan eteen ja ottamaan paikkansa korokkeelta.

Kirkon tilintarkastusosaston raportti 2011

Robert W. Cantwell

kirkon tilintarkastusosaston johtaja

*Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen
Kirkon ensimmäiselle presidenttikunnalle*

Hyvät veljet, kuten Opin ja liittojen luvussa 120 olevalla ilmoituksella on määrätty, kirkon varojen käyttö tapahtuu kymmenystenkäyttöneuvoston valtuuttamana. Tämän neuvoston muodostavat ensimmäinen presidenttikunta, kahdentoista apostolin koorumi ja johtava piispakunta.

Tämä neuvosto hyväksyy kirkon osastojen ja liikeyritysten talousarviot sekä kirkollisille yksiköille annettavat talousarvion mukaiset käyttövarat. Kirkon tahot käyttävät varoja hyväksytyjen talousarvioiden edellyttämällä tavalla ja kirkon menettelytapojen ja käytäntöjen mukaisesti.

Kirkon tilintarkastusosaston saataville on järjestetty kaikki tarvittavat asiakirjat ja järjestelmät varojen vastaanottamisen ja käytön valvonnan riittävyyden sekä kirkon varojen turvaamisen arvioimiseksi. Kirkon tilintarkastusosasto on riippumaton kaikista muista kirkon osastoista ja liikeyrityksistä, ja sen henkilökunta koostuu laillistetuista tilintarkastajista, laillistetuista sisäisistä tarkastajista, laillistetuista tietojärjestelmien tarkastajista ja muista valtuutetuista ammattilaisista.

Tehtyjen tarkastusten perusteella kirkon tilintarkastusosasto katsoo, että kirkon vastaanottamia lahjoituksia, menoja ja kirkon varoja on vuonna 2011 kirjattu ja hallinnoitu kaikin puolin

asianmukaisten tilintarkastuskäytäntöjen, hyväksytyjen
talousarvioiden sekä kirkon menettelytapojen ja käytäntöjen
mukaisesti.

Kunnioitavasti
kirkon tilintarkastusosasto
Robert W. Cantwell
johtaja

Tilastoraportti 2011

Brook P. Hales

ensimmäisen presidenttikunnan sihteeri

Ensimmäinen presidenttikunta on julkaissut tiedoksi kirkon jäsenille seuraavan tilastoraportin kirkon kasvusta ja tilanteesta 31. joulukuuta 2011.

Kirkon yksiköitä

Vaarnoja	2 946
Lähetyskenttiä	340
Piirejä	608
Seurakuntia	28 784

Kirkon jäseniä

Koko jäsenmäärä	14 441 346
Uusia jäsenlapsia vuonna 2011	119 917
Käännynnäisiä kastettu vuonna 2011	281 312

Lähetysaarnajia

Kokoaikaisia lähetysaarnajia	55 410
Kirkon palvelulähetysaarnajia	22 299

Temppeleitä

Temppeleitä, jotka on vihitty vuonna 2011 (San Salvadorin temppeli El Salvadorissa ja Quetzaltenangon temppeli Guatemalassa)	2
Temppeleitä, jotka on vihitty uudelleen vuonna 2011 (Atlantan temppeli Georgiassa)	1

Viime huhtikuun yleiskonferenssin jälkeen kuolleita entisiä kirkon johtavia virkailijoita ja muita henkilöitä

Vanhimmat Marion D. Hanks, Jack H Goaslind jr., Monte J. Brough, Ronald E. Poelman, Keith W. Wilcox ja Harold G. Hillam, kaikki seidemänkymmenen koorumien entisiä jäseniä; sisaret Joy F. Evans ja Chieko N. Okazaki, entisiä neuvonantajia Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa; sisar Norma Voloy Sonntag, vanhin Philip T. Sonntagin, täysinpalvelleen johtavan auktoriteetin, vaimo; sisar Leola George, vanhin Lloyd P. Georgen, seitsemänkymmenen koorumin entisen jäsenen, vaimo; sisar Argelia Villanueva de Alvarez, vanhin Lino Alvarezin, seitsemänkymmenen koorumin entisen jäsenen, vaimo; ja veli Wendell M. Smoot jr., tabernaakkeli kuoron entinen johtaja. ■

Viinitarhan työmiehet

Vanhin Jeffrey R. Holland

kahdentoista apostolin koorumista

Kuuntelettehan, kuinka Pyhän Hengen kehoitus kertoo teille juuri nyt, juuri tällä hetkellä, että teidän tulee ottaa vastaan Herran Jeesuksen Kristuksen sovituksen lahja.

Niiden kutsumisten ja vapauttamisten valossa, joista ensimmäinen presidenttikunta on juuri ilmoittanut, saanen puhua meidän kaikkien puolesta sanoessani, että me muistamme ja rakastamme aina niitä, jotka ovat palvelleet niin uskollisesti, aivan kuten me heti rakastamme niitä, jotka ovat nyt saaneet tehtävän, ja toivotamme heidät tervetulleiksi. Sydämelliset kiitoksemme teille jokaiselle.

Haluaisin puhua Vapahtajan vertauksesta, jossa isäntä "aamuvarkaisella lähti palkkaamaan työmiehiä". Otettuaan töihin ensimmäisen ryhmän aamukuudelta, hän palasi yhdeksältä, puoliltapäivin ja kolmelta iltapäivällä palkaten lisää työmiehiä, kun sadonkorjuussa tuli yhä suurempi kiire. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että hän palasi viimeisen kerran "yhdennellätoista tunnilla" (noin viideltä iltapäivällä) ja palkkasi vielä viimeiset. Sitten vain tuntia myöhemmin kaikki työmiehet kokoontuivat hakemaan päiväpalkkaansa. Yllättävää oli, että kaikki saivat saman palkan, vaikka olivat tehneet työtä eri tuntimäärän. Ensimmäisinä palkatut suuttuivat heti sanoen: "Nämä viimeksi tulleet tekivät työtä yhden ainoan tunnin ja silti sinä annat heille saman kuin meille, jotka olemme kantaneet päivän kuorman ja helteen."¹ Lukiessanne tätä vertausta olette ehkäpä tekin niiden työmiesten tavoin tunteneet, että tässä tehtiin vääryyttä. Saanen puhua lyhyesti tästä asiasta.

Ensinnäkin on tärkeää huomata, että *ketään* ei ole kohdeltu tässä epäoikeudenmukaisesti. Ensimmäiset työmiehet sopivat täydestä päiväpalkasta, ja he saivat sen. Lisäksi voin vain kuvitella, että he olivat hyvin kiitollisia saadessaan työn. Vapahtajan aikoina keskiverto mies ja hänen perheensä eivät voineet tehdä juuri muuta kuin elää sillä, mitä he sinä päivänä ansaitsivat. Jos ei tehnyt työtä tai viljellyt maata tai kalastanut tai myynyt, ei luultavasti syönyt. Koska halukkaita työmiehiä oli enemmän kuin työpaikkoja, nämä ensimmäisenä valitut miehet olivat onnekkaimpia sen aamun kaikista työnhakijoista.

Jos tosiaan pitäisi tuntea myötätuntoa jotakuta kohtaan, sitä pitäisi ainakin aluksi tuntea niitä miehiä kohtaan, joita *ei* valittu ja joilla oli myös perhe ruokittavana ja vaetetettavana. Joitakin heistä ei tuntunut koskaan onnistavan. Joka kerta isännän käydessä päivän mittaan paikalla, he näkivät aina, että valittiin joku toinen.

Mutta aivan päivän päättyessä isäntä palaa yllättäen viidennen kerran ja esittää merkittävän yhdennentoista hetken tarjouksen! Nämä viimeiset ja lannistuneimmat työmiehet, jotka kuulevat ainoastaan, että heitä tullaan kohtelemaan oikeudenmukaisesti, ottavat vastaan työn edes tiedustelematta palkkaa, koska he tietävät, että *mikä tahansa* on parempaa kuin se ei mitään, mitä he ovat siihen saakka saaneet. Kun he sitten kokoontuvat palkkaa saamaan, he ovat ällistyneitä saadessaan saman kuin kaikki muut! Kuinka yllättyneitä he varmasti ovat olleet ja kuinka todella, todella kiitollisia! Sellaista myötätuntoa ei varmasti ollut yhtenäkin heidän kaikista työpäivistään ikinä koettu.

Ensimmäisten työmiesten purnausta on mielestäni nähtävä kertomuksessa tämän tulkinnan mukaisena. Vertauksen isäntä sanookin heille (ja mukailen hänen sanojaan vain hieman): "Ystävänä, enhän minä tee teille vääryyttä. Emmekö me sopineet denaarista, hyvästä palkasta? Olitte hyvin iloisia saadessanne työn, ja minä olen hyvin tyytyväinen siihen, kuinka palvelitte. Te saatte täyden palkan. Ottakaa se ja nauttikaa siunauksesta. Mitä muihin tulee, *kai minä saan omallani tehdä mitä haluan.*" Sitten tämä läpituken kysymys kenelle tahansa, jonka on tarpeen kuulla se silloin tai nyt: "*Katsotteko te karsaasti sitä, että minä olen hyvä?*"

Veljet ja sisaret, elämässämme tulee olemaan aikoja, jolloin joku toinen saa odottamattoman siunauksen tai ottaa vastaan jonkin erityisen tunnustuksen. Saanen pyytää meitä olemaan loukkaantumatta – ja etenkin olemaan tuntematta kateutta – kun jollakulla toisella käy hyvä onni. Me emme vähene, kun joku toinen saa lisää. Me emme ole kilpajuoksussa toisiamme vastaan, jotta näkisimme, kuka on rikkain tai lahjakkain tai kaunein tai edes siunatuin. Se kilpajuoksu, jossa *todella* olemme, on kilpa syntiä vastaan, ja kateus on varmasti synneistä yleismaailmallisin.

Lisäksi kateus on erhe, joka vain jatkaa työtään. On selvää, että me kärsimme vähän, kun *meitä* kohtaa jokin *epäonni*, mutta kateus vaatii meitä kärsimään kaikesta *hyvästä onnesta*, joka kohtaa *ketä tahansa* tuntemaamme ihmistä! Miten valoisa tulevaisuudennäkymä se onkaan – nielaista annos etikkaa joka kerta, kun joku ympärillä oleva kokee onnen hetken! Puhumattakaan siitä lopussa kokemastamme mielipahasta, kun huomaamme, että Jumala tosiaan on sekä oikeudenmukainen että armollinen antaessaan kaikille, jotka ovat Hänen luonaan, ”koko omaisuutensa”², kuten pyhissä kirjoituksissa sanotaan. Niinpä ensimmäinen opetus Herran viinitarhasta on: himoitseminen, murjottaminen tai muiden lannistaminen *eivät* kohota *teidän* asemaan eikä jonkun toisen halventaminen paranna teidän minäkuvaanne. Olkaa siis ystävällisiä ja olkaa kiitollisia siitä, että Jumala on hyvä. Se on onnellinen elämäntapa.

Toinen seikka, jonka haluan ottaa esiin tästä vertauksesta, on se murheellinen erehdys, jonka jotkut saattaisivat tehdä, jos he luopuisivat päivän *päätyessä* palkastaan, koska he olivat huolissaan oletetuista ongelmista *aiemmin* päivällä. Tässä ei sanota, että kukaan olisi heittänyt kolikkoaan isännän kasvoille ja rynnännyt pois pennittömänä, mutta joku olisi saattanut niin tehdä.

Rakkaat veljeni ja sisareni, se, mitä tässä kertomuksessa tapahtui yhdeksältä tai puoliltapäivin tai kolmelta iltapäivällä, on merkityksetöntä verrattuna siihen ihmeelliseen ja runsaaseen palkkaan, joka annetaan kaikille päivän päättyessä. Uskon kaava on olla sinnikäs, tehdä työtä, kestää loppuun asti ja antaa aiempien tuntien ahdistuksen – olipa se todellista tai kuviteltua –

hellittää lopullisen palkinnon runsauden rinnalla. Älkää vatvoko vanhoja asioita tai epäkohtia – älkää itseänne älkääkä naapurianne kohtaan, ja voisin lisätä: älkääkä edes tätä todellista ja elävää kirkkoa kohtaan. Teidän elämänne, naapurinne elämän ja Jeesuksen Kristuksen evankeliumin majesteettisuus tulee ilmi viimeisenä päivänä, vaikka sitä majesteettisuutta ei jokainen aina huomaisikaan aiemmin. Älkää siis hätääntykö sellaisesta, mitä tapahtui yhdeksältä aamulla, sillä Jumalan armo pyrki palkitsemaan teidät kuudelta illalla – ovatpa työjärjestelynne päivän aikana olleet millaisia tahansa.

Me kulutamme hyvin kallisarvoista emotionaalista ja hengellistä pääomaa takertumalla sitkeästi muistoon vääristä sävelestä, jonka soitimme lapsuuden pianoesityksessä, tai jostakin, mitä puoliso sanoi tai teki 20 vuotta sitten ja jota aiomme riiputtaa hänen päänsä päällä toiset 20 vuotta, tai jostakin tapahtumasta kirkon historiassa, joka osoitti enemmän tai vähemmän, että kuolevaisilla on aina vaikeuksia olla heihin kohdistettujen kuolemattomien toiveiden veroisia. Vaikka jokin noista epäkohdista ei olisi lähtöisin teistä, se voi päättyä teihin. Ja millaisen palkinnon tulettekaan saamaan tuosta teosta, kun viinitarhan Herra katsoo teitä silmiin ja tilit tasataan maallisen päivämme päättyessä.

Se johtaakin kolmanteen ja viimeiseen kohtaani. Tämä vertaus – kuten muutkaan vertaukset – ei todellisuudessa koske työmiehiä tai palkkoja yhtään sen enempää kuin ne toiset koskevat lampaita ja vuohia. Se on kertomus Jumalan hyvydestä, Hänen kärsivällisyydestään ja anteeksiannostaan sekä Herran Jeesuksen Kristuksen sovituksesta. Se on kertomus anteliaisuudesta ja myötätunnosta. Se on kertomus armosta. Se tähdentää ajatusta, jonka kuulin monia vuosia sitten, että varmastikin se, mistä Jumala nauttii eniten Jumalana olemisessa, on se sykähdyttävä ilo siitä, että voi olla armollinen etenkin niitä kohtaan, jotka eivät odota sitä ja joista usein tuntuu, etteivät he ansaitse sitä.

En tiedä, kenen tässä laajassa kuulijakunnassa tänään kenties on saatava kuulla tähän vertaukseen sisältyvä anteeksiannon sanoma, mutta riippumatta siitä, kuinka myöhässä luulette olevanne, kuinka monia tilaisuuksia luulette menettäneenne,

kuinka monia virheitä tunnette tehneenne tai riippumatta kyvyistä, joita luulette itseltänne puuttuvan, tai riippumatta siitä, kuinka kauas kodista ja perheestä ja Jumalasta tunnette matkanneenne, minä todistan, että te *ette* ole matkanneet jumalallisen rakkauden ulottumattomiin. Teidän ei ole mahdollista vajota niin alas, etteikö Kristuksen sovituksen ääretön valo loistaisi sinne.

Jos ette ole vielä kirkkomme jäseniä tai olette joskus olleet mutta ette ole enää, kummassakaan tapauksessa te ette ole tehneet mitään sellaista, mitä ei voi korjata. Ei ole sellaista ongelmaa, jota ette voisi voittaa. Ei ole sellaista unelmaa, joka ei ajan ja iankaikkisuuden kuluessa voisi vielä toteutua. Vaikka tunnettekin olevanne hukassa ja yhdennentoista tunnin viimeinen työmies, viinitarhan Herra seisoo yhä viittomassa. "[Astukaa] rohkeasti armon valtaistuimen eteen"³ ja langetkaa Israelin Pyhän jalkojen juureen. Tulkaa ja kestikää itseänne ilmaiseksi ja maksutta⁴ Herran pöydässä.

Esitän erityisesti vetoamuksen aviomiehille ja isille, pappeudenhaltijoille tai tuleville pappeudenhaltijoille, Lehin sanoin: "Herätkää ja nouskaa tomusta – ja olkaa miehiä."⁵ Ei aina mutta usein juuri miehet päättävät olla vastaamatta kutsuun käydä joukkohon.⁶ Naiset ja lapset vaikuttavat monesti auliimmilta. Veljet, astukaa esiin. Tehkää se itsenne vuoksi. Tehkää se niiden vuoksi, jotka rakastavat teitä ja rukoilevat, että toimitte. Tehkää se Herran Jeesuksen Kristuksen vuoksi, joka maksoi käsittämättömän hinnan tulevaisuudesta, jonka Hän haluaa teidän saavan.

Rakkaat veljeni ja sisareni, niille teistä, joita evankeliumi on siunannut monen vuoden ajan, koska olitte niin onnekkaita, että löysitte sen varhain, niille teistä, jotka olette tulleet evankeliumin piiriin asteittain ja vaiheittain myöhemmin, ja niille teistä – olettepa jäseniä tai ette vielä – jotka yhä kenties odottelette, teille jokaiselle, yhdelle ja kaikille, minä todistan Jumalan rakkauden uudistavasta voimasta ja Hänen armonsä ihmeestä. *Hän välittää siitä uskosta, johon viimein päädytte, ei siitä, minä päivän hetkenä siihen saavutte.*

Jos siis olette tehneet liittoja, pitäkää ne. Jos ette ole tehneet niitä, tehkää ne. Jos olette tehneet ne ja rikkoneet ne, tehkää

parannus ja korjatkaa ne. *Koskaan* ei ole liian myöhäistä niin kauan kuin viinitarhan Mestari sanoo, että aikaa on.

Kuuntelettehan, kuinka Pyhän Hengen kehoitus kertoo teille juuri nyt, juuri tällä hetkellä, että teidän tulee ottaa vastaan Herran Jeesuksen Kristuksen sovituksen lahja ja nauttia osallisuudesta Hänen työhönsä. Älkää viivytelkö. Alkaa olla myöhä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Viitteet

1. Ks. Matt. 20:1–15.
2. Luuk. 12:44.
3. Hepr. 4:16.
4. Ks. Jes. 55:1.
5. 2. Nefi 1:14, 21.

6. Ks. ”Herran taistoon kaikki”, *MAP-lauluja*, 164.

Menkäämme itseemme: sakramentti, temppeli ja uhrautuva palveleminen

Vanhin Robert D. Hales

kahdentoista apostolin koorumista

*Meistä tulee kääntyneitä ja hengellisesti omavaraisia,
kun rukoillen elämme liittojemme mukaan.*

Vapahtaja kertoi opetuslapsilleen pojasta, joka jätti varakkaan isänsä, lähti kauas vieraille maille ja tuhласi perintönsä. Kun koitti nälänhätä, nuori mies hakeutui halveksittuun sikopaimenen työhön. Hän oli niin nälissään, että halusi syödä eläimille tarkoitettuja palkoja.

Tämän nuorukaisen ollessa poissa kotoa, kaukana siitä paikasta, jossa hän halusi olla, sekä kärsiessä puutteesta hänen elämässään tapahtui jotakin, millä oli iankaikkista merkitystä. Vapahtajan sanoin ”poika meni itseensä”¹. Hän muisti kuka oli, tajusi mistä oli jäänyt paitsi ja alkoi haluta niitä siunauksia, joita hänen isänsä talossa oli runsain määrin.

Läpi elämämme, niin synkkyuden, haasteiden, murheen kuin synninkin aikoina, me saatamme tuntea Pyhän Hengen muistuttavan meitä siitä, että me todella olemme huolehtivan taivaallisen Isän poikia ja tyttäriä ja että Hän rakastaa meitä. Silloin kaipaamme niitä pyhiä siunauksia, joita ainoastaan Hän voi tarjota. Tällaisina aikoina meidän pitäisi pyrkiä *menemään itseemme* ja palaamaan takaisin Vapahtajamme rakkauden valoon.

Kaikki taivaallisen Isän lapset ovat oikeutettuja noihin siunauksiin. Noiden siunausten haluaminen, mukaan lukien ilon ja onnen täyteinen elämä, on olennainen osa taivaallisen Isän suunnitelmaa meitä jokaista varten. Profeetta Alma opetti:

”Vaikka ette voisi enempää kuin haluta uskoa, antakaa tämän halun tehdä työtä itsessänne.”²

Kun meidän hengelliset halumme kasvavat, meistä tulee hengellisesti omavaraisia. Kuinka sitten autamme muita, itseämme ja perhettämme saamaan suuremman halun seurata Vapahtajaa ja elää Hänen evankeliuminsa mukaan? Kuinka vahvistamme haluamme tehdä parannus, tulla kelvolliseksi ja kestää loppuun asti? Kuinka autamme nuoriamme ja nuoria aikuisiamme antamaan näiden halujen tehdä työtä itsessään, kunnes he ovat kääntyneet ja heistä on tullut todellisia pyhiä Kristuksen sovituksen kautta³?

Meistä tulee kääntyneitä ja hengellisesti omavaraisia, kun rukoillen elämme liittojemme mukaan – nautimme sakramentin kelvollisina, olemme kelvollisia saamaan temppeleusuosituksen ja palvelemme uhrautuvasti muita.

Nauttiaksemme sakramentin kelvollisena me pidämme mielessämme, että olemme uudistamassa kasteessa tekemäämme liittoa. Jotta sakramentti olisi hengellisesti puhdistava kokemus joka viikko, meidän täytyy valmistautua *ennen* kuin tulemme sakramenttikokoukseen. Me teemme sen jättämällä tarkoituksellisesti sivuun päivittäiset työmme ja huvimme ja lakkaamalla ajattelemasta maailmallisia asioita ja huolehtimasta niistä. Kun teemme niin, teemme mielessämme ja sydämessämme tilaa Pyhälle Hengelle.

Sitten olemme valmiita pohtimaan sovitusta. Sen sijaan että ajattelisimme pelkästään Vapahtajan kärsimistä ja kuolemaa, meidän pohtimisemme auttaa meitä ymmärtämään, että Vapahtajan uhrauksen ansiosta meillä on toivo, tilaisuus ja voima tehdä todellisia, vilpittömiä muutoksia elämässämme.

Laulaessamme sakramenttilaulun, osallistuessamme sakramenttirukouksiin ja nauttiessamme Hänen lihansa ja verensä vertauskuvat me pyydämme rukoillen anteeksiantoa synneistämme ja vajavuuksistamme. Me ajattelemme niitä lupauksia, joita olemme tehneet ja pitäneet kuluneella viikolla, ja teemme erityisiä henkilökohtaisia sitoumuksia seurata Vapahtajaa tulevalla viikolla.

Vanhemmat ja johtohenkilöt, te voitte auttaa nuoria kokemaan sakramentin vertaansa vailla olevat siunaukset, kun

annatte heille erityisiä tilaisuuksia oppia ja keskustella sovituksista ja huomata sen merkitys omassa elämässään. Antakaa heidän itse tutkia pyhiä kirjoituksia ja opettaa toisiaan omien kokemustensa perusteella.

Isillä, pappeusjohtajilla ja koorumien johtokunnilla on erityinen vastuu auttaa Aaronin pappeuden haltijoita valmistautumaan vilpittömästi suorittamaan pyhät sakramenttitehtävänsä. Tämä valmistautuminen tapahtuu viikon varrella elämällä evankeliumin mittapuiden mukaan. Kun nuoret miehet valmistavat, siunaavat ja jakavat sakramentin kelvollisina ja kunnioittavasti, he seuraavat kirjaimellisesti Vapahtajan viimeisellä aterialla antamaa esimerkkiä⁴, ja heistä tulee Hänen kaltaisiaan.

Todistan, että sakramentti antaa meille tilaisuuden *mennä itseemme* ja kokea sydämessämme ”voimallinen muutos”⁵ – muistaa, keitä me olemme ja mitä me eniten haluamme. Kun uudistamme liiton pitää käskyt, me saamme Pyhän Hengen kumppanuuden johdattamaan meidät takaisin taivaallisen Isämme luokse. Ei ole ihme, että meitä on käsketty ”[kokoontumaan] usein yhteen nauttimaan leipää ja [vettä]”⁶ ja nauttimaan sakramentti sielullemme⁷.

Meidän halumme palata taivaallisen Isän luokse kasvaa, kun meistä sakramentin nauttimisen lisäksi tulee kelvollisia saamaan temppelisuositus. Meistä tulee kelvollisia, kun olemme tunnollisesti ja päättäväisesti kuuliaisia käskyille. Tämä kuuliaisuus alkaa lapsuudessa ja vahvistuu valmistautumisen vuosien aikana Aaronin pappeudessa ja Nuorissa Naisissa saatujen kokemusten myötä. Sitten toivon mukaan papit ja lehvänsitojat asettavat tavoitteita ja eritoten valmistautuvat saamaan endaumentin ja tulemaan sinetöidyksi temppelissä.

Mitä ovat suosituksen haltijoiden mittapuut? Psalmien kirjoittaja muistuttaa meitä:

”Kuka saa nousta Herran vuorelle, kuka astua pyhään paikkaan?

Se, jolla on viattomat kädet ja puhdas sydän.”⁸

Kelvollisuus saada temppelisuositus antaa meille voimaa pitää temppeliliittomme. Kuinka me henkilökohtaisesti saamme tuota voimaa? Me pyrimme saamaan todistuksen taivaallisesta

Isästä, Jeesuksesta Kristuksesta, Pyhästä Hengestä, sovituksen todellisuudesta sekä profeetta Joseph Smithin ja palautuksen totuudellisuudesta. Me tuemme johtajiamme, kohtelemme perhettämme ystävällisesti, todistamme Herran tosi kirkosta, osallistumme kirkon kokouksiimme, kunnioitamme liittojamme, täytämme tehtävämme vanhempina ja elämme hyveellisesti. Saatatte sanoa, että tuo kuulostaa ihan uskollisena myöhempien aikojen pyhänä olemiselta! Olette oikeassa. Temppeleusuosituksen haltijoita koskeva vaatimustaso ei ole meille liian korkea. Se on yksinkertaisesti sitä, että elää uskollisesti evankeliumin mukaan ja seuraa profeettoja.

Sitten endaumentin saaneina temppeleusuosituksen haltijoina me alamme elää Kristuksen kaltaista elämää. Siihen kuuluu kuuliaisuus, uhrausten tekeminen käskyjen pitämiseksi, muiden rakastaminen, siveellisyys ajatuksissa ja teoissa sekä itsestämme antaminen Jumalan valtakunnan rakentamiseksi. Vapahtajan sovituksen kautta ja seuraamalla näitä perustavanlaatuisia uskollisuuden malleja me saamme voiman korkeudesta⁹ kohdataksemme elämän haasteet. Me tarvitsemme tätä jumalallista voimaa tänä päivänä enemmän kuin koskaan. Se on voima, jonka saamme vain temppeleitoimitusten välityksellä. Todistan, että ne uhraukset, joita teemme saadaksemme temppeleitoimitukset, ovat kaiken näkemämme vaivan arvoisia.

Kun meidän halumme oppia evankeliumia ja elää sen mukaan kasvaa, me pyrimme luontaisesti palvelemaan toisiamme. Vapahtaja sanoi Pietarille: ”Kun olet [kääntynyt], vahvista veljiäsi.”¹⁰ Minusta tuntuu, että tämän päivän nuorilla on syvä halu palvella ja siunata muita – vaikuttaa tässä maailmassa. He kaipaavat myös sitä iloa, jota heidän palvelunsa tuo.

Nuorten on kuitenkin vaikea ymmärtää, kuinka heidän nykyiset toimensa joko valmistavat heitä palvelutilaisuuksiin tulevaisuudessa tai estävät heitä osallistumasta niihin. Meillä kaikilla on ehdoton velvollisuus¹¹ auttaa nuoriamme valmistautumaan elinikäiseen palvelutyöhön auttamalla heitä tulemaan omavaraisiksi. Hengellisen omavaraisuuden lisäksi, mitä olemme käsitelleet, on olemassa ajallinen omavaraisuus, johon sisältyy korkea-asteen koulutus tai ammatillinen koulutus,

työnteon oppiminen ja varojen mukaan eläminen. Välttämällä velkaa ja säästämällä rahaa nyt olemme tulevina vuosina valmiita palvelemaan kirkossa kokoaikaisesti. Sekä ajallisen että hengellisen omavaraisuuden tarkoituksena on päästä korkeammalle maaperälle, jotta voisimme kohottaa apua tarvitsevia.

Olimmepa nuoria tai vanhoja, se mitä teemme tänään, ratkaisee sen palvelutyön, jota kykenemme tekemään ja josta voimme nauttia tulevaisuudessa. Kuten runoilija muistuttaa meitä: "Lause murheisin milloinkaan ilmoille soinnut on tämä: 'Niin olisi olla voinut.'"¹² Älkäämme eläkö elämäämme katuen sitä, mitä olemme tehneet tai jättäneet tekemättä!

Rakkaat veljet ja sisaret, se nuori mies, josta Vapahtaja puhui, se, jota sanomme tuhlaajapojaksi, *palasi kotiin*. Hänen isänsä ei ollut unohtanut häntä; isä odotti häntä. Ja "kun poika vielä oli kaukana, isä näki hänet ja heltyi. Hän juoksi poikaa vastaan – ja suuteli häntä."¹³ Poikansa paluun kunniaksi isä haetutti vaatteet ja sormuksen ja käski tuomaan syöttövasikan juhlaa varten¹⁴ – muistutuksena siitä, ettei mitään siunauksia evätä, jos kestämmme uskollisesti tiellämme takaisin taivaallisen Isämme luokse.

Hänen rakkautensa ja Hänen Poikansa rakkaus sydämessäni haastan jokaisen meistä noudattamaan hengellisiä halujamme ja *menemään itseemme*. Pitäkää yksityinen palaveri peilin ääressä ja kysykää itseltänne: "Miten minulta sujuu liittojeni mukaan eläminen?" Olemme oikealla polulla, kun voimme sanoa: "Nautin sakramentin kelvollisena joka viikko, olen temppelikelpoinen ja teen uhrauksia palvellakseni ja siunatakseni muita."

Lausun erityisen todistukseni, että Jumala rakastaa meitä jokaista niin paljon, "että antoi ainoan Poikansa"¹⁵ sovittamaan meidän syntimme. Hän tuntee meidät ja odottaa meitä silloinkin kun olemme hyvin kaukana. Kun toimimme halujemme mukaan ja menemme itseemme, meidät "[ympäröidään] iankaikkisesti – hänen rakkautensa käsivarsilla"¹⁶ ja toivotetaan tervetulleiksi kotiin. Todistan tästä Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen.

Viitteet

1. Luuk. 15:17.

2. Alma 32:27.

3. Ks. Moosia 3:19.
4. Ks. Matt. 26:17–28; Luuk. 22:1–20.
5. Alma 5:12; ks. myös Moosia 5:2;
Alma 5:13–14.
6. Moroni 6:6.
7. Ks. Moroni 4:3; OL 20:77.
8. Ps. 24:3–4.
9. Ks. OL 95:8.
10. Luuk. 22:32.
11. Ks. OL 123:11.
12. John Greenleaf Whittier, "Maud Müller", *The Complete Poetical Works of Whittier*, 1894, s. 48.
13. Luuk. 15:20.
14. Ks. Luuk. 15:22–24.
15. 3:16.
- 15.2. Nefi 1:15.

Usko, rohkeus, tyytyväisyys – sanoma yksinhuoltajille

Vanhin David S. Baxter

seitsemänkymmenen koorumista

Pyritte kasvattamaan lapsenne valossa ja totuudessa tietäen, että vaikka ette voi muuttaa mennyttä, voitte muokata tulevaisuutta.

Sanomani on tarkoitettu kirkossa oleville yksinhuoltajille, joista suurin osa on yksinhuoltajaäitejä – teille urheille naisille, jotka vaihtelevista elämäntilanteista johtuen kasvatatte lapsia ja hoidatte kotia yksin. Ehkä olette jääneet leskeksi tai eronneet. Saatatte kamppailla yksinhuoltajuuden haasteiden kanssa sen vuoksi, että olette kääntyneet väärään suuntaan avioliittoa solmimatta, mutta nykyään elätte evankeliumin piirissä muutettuanne elämänne suunnan. On siunattua, että olette välttäneet sen tyyppisen kumppanuuden, joka tulisi hyveellisyyden ja opetuslapseuden kustannuksella. Se olisi aivan liian korkea hinta maksettavaksi.

Vaikka olette saattaneet aika ajoin kysyä: Miksi minä?, niin juuri elämän vaikeuksien kautta me kasvamme kohti jumaluutta, kun luonnettamme muokataan ahdistuksen ahjossa elämämme varrella Jumalan kunnioittaessa ihmisen tahdonvapautta. Kuten vanhin Neal A. Maxwell huomautti, me emme voi laskea kaikkea yhteen tai saada kaikkea täsmäämään, koska ”meillä ei ole kaikkia lukuja”.¹

Olivatpa olosuhteenne tai syyt niihin mitä hyvänsä, olette aivan ihania. Kohtaatte elämän kamppailut päivittäin tehden enimmäkseen yksin sen työn, joka on aina tarkoitettu kahdelle.

Teidän täytyy olla sekä isä että äiti. Te hoidatte kotiinne liittyvät asiat, huolehditte perheestänne, joskus ponnistelite, jotta rahanne riittäisivät, ja ihmeellisesti teillä on jopa voimavaroja palvella kirkossa merkittävin tavoin. Te hoivaatte lapsianne. Te itkette ja rukoillette heidän kanssaan ja heidän puolestaan. Te haluatte heille kaikkein parasta, mutta joka ilta kannatte huolta siitä, ettei teidän parhaanne ehkä koskaan ole kyllin hyvää.

Vaikken halua puhua liikaa itsestäni, minä olen sellaisesta kodista lähtöisin. Suurimman osan lapsuuttani ja nuoruusvuosiani äitini kasvatti meidät yksin köyhissä oloissa. Rahaa säännösteltiin tarkasti. Äitini sinnitteli sisäisen yksinäisyyden kanssa toivoen toisinaan kipeästi tukea ja kumppanuutta. Tästä kaikesta huolimatta äidissäni oli kuitenkin arvokkuutta, ja hän oli mahtavan päättäväisyyden ja puhtaan skottilaisen sisun lähde.

Onneksi hänen myöhäisemmät vuotensa olivat alkua siunatumpia. Hän meni naimisiin uuden käännyttäneen kanssa, joka oli leski. Heidät sinetöitiin Lontoon temppelissä, ja myöhemmin he palvelivat siellä lyhyen aikaa toimitustyöntekijöinä. He olivat yhdessä lähes neljännesvuosisadan, onnellisia ja tyytyväisiä kuolemaansa asti.

Teitä hyviä naisia, jotka kohtaatte samankaltaisia olosuhteita ja jotka osoitatte samaa sinnikkyyttä vuosi toisensa jälkeen, on kirkossa monia ympäri maailman.

Te ette toivoneet tai suunnitelleet, rukoilleet tai odottaneet aivan tätä, kun aloititte taipaleenne vuosia sitten. Matkallanne elämän halki on ollut töyssyjä, mutkia ja kiertoteitä, mikä on useimmiten ollut seurausta elämästä langenneessa maailmassa, jonka on tarkoitus olla koetus- ja testauspaikka.

Samaan aikaan pyritte kasvattamaan lapsenne vanhurskaudessa ja totuudessa tietäen, että vaikka ette voi muuttaa mennyttä, voitte muokata tulevaisuutta. Matkan varrella te saatte korvaavia siunauksia, vaikka ne eivät olisikaan heti ilmeisiä.

Jumalan avun turvin teidän ei tarvitse pelätä tulevaisuutta. Lapsenne varttuvat aikuisiksi ja ylistävät teitä autuaiksi, ja joka ikinen heidän monista saavutuksistaan on oleva kunnianosoitus teille.

Ettehän vain koskaan ajattele olevanne jonkinlaisessa kirkon jäsenyyden toisarvoisessa alaluokassa, jotenkin vähemmän oikeutettuja Herran siunauksiin kuin muut. Jumalan valtakunnassa ei ole toisen luokan kansalaisia.

Me toivomme, että kun käytte kirkossa ja näette näennäisen kokonaisia ja onnellisia perheitä tai kuulette jonkun puhuvan perheen ihanteista, olette iloisia kuuluessanne kirkkoon, joka keskittyy perheisiin ja opettaa niiden keskeistä tehtävää taivaallisen Isän suunnitelmassa Hänen lastensa onneksi. Että maailman katastrofien ja moraalien rappion keskellä meillä on oppi, valtuus, toimitukset ja liitot, jotka tarjoavat suurimman toivon maailmalle, mukaan lukien lastenne ja heidän tulevaisuudessa muodostamiensa perheiden onni.

Syyskuun 2006 yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa presidentti Gordon B. Hinckley puhui kokemuksesta, jonka oli kertonut eräs eronnut yksinhuoltajaäiti, jolla oli seitsemän siihen aikaan 7–16-vuotiasta lasta. Hän oli mennyt viemään jotakin kadun toisella puolella asuvalle naapurille. Hän kertoi:

”Kun käännyin palatakseni takaisin kotiin, näin ikkunoissa valot. Kuulin mielessäni, kuinka lasteni äänet olivat kaikuneet lähtiessäni talosta muutama minuutti aikaisemmin. He kyselivät: ’Äiti, mitä meillä on päivälliseksi?’ ’Voitko viedä minut kirjastoon?’ ’Minun on saatava julistekarttonkia tänä iltana.’ Väsyneenä ja uupunena katselin taloa ja näin valon joka huoneessa. Ajattelin kaikkia lapsia, jotka olivat kotona odottamassa minua huolehtimaan heidän tarpeistaan. Kuormanani tuntui raskaammalta kuin jaksaisin kantaa.

Muistan katselleeni taivasta kyynelteni läpi ja sanoneeni: ’Rakas Isä, en kerta kaikkiaan pysty siihen tänä iltana. Olen liian väsynyt. En pysty siihen. En voi mennä kotiin ja huolehtia kaikista noista lapsista yksin. Voisinko tulla Sinun luoksesi ja olla luonasi edes yhden yön?’ – –

En oikeastaan kuullut vastauksen sanoja, mutta kuulin ne mielessäni. Vastaus oli: ’Ei, lapseni, et voi tulla luoksesi nyt. – – Mutta minä voin kyllä tulla sinun luoksesi.’”²

Kiitos, sisaret, kaikesta, mitä teette kasvattaaksenne perhettänne ja ylläpitääksenne rakastavaa kotia, jossa on hyvyttä, rauhaa ja mahdollisuuksia.

Vaikka tunnette usein olevanne yksin, todellisuudessa ette ole koskaan *aivan* yksin. Kun kuljette eteenpäin kärsivällisesti ja uskossa, kaitselmus kulkee kanssanne ja taivas antaa tarvittavat siunauksensa.

Perspektiivinne ja näkökulmanne elämään muuttuu, kun sen sijaan että olisitte allapäin, katsottekin ylöspäin.

Monet teistä ovat jo havainneet sen merkittävän, kaiken muuttavan totuuden, että kun elää pyrkien kannattelemaan toisten kuormia, omat kuormat kevenevät. Vaikka olosuhteet eivät ehkä ole muuttuneet, oma asenne on. Kykenette kohtaamaan omat koettelemuksenne hyväksyen ne helpommin, ymmärtäen ne sydämässänne paremmin ja tuntien syvempää kiitollisuutta siitä, mitä teillä on, sen sijaan että tuskailisitte sen takia, mikä teiltä vielä puuttuu.

Olette huomanneet, että aina kun tarjoamme toiveikasta luottoa niille, joiden elämän tili näyttää tyhjältä, meidän omat lohdun lippaamme täydentyvät ja täyttyvät. Maljamme on todella "ylitsevuotavainen" (Ps. 23:5).

Elämällä kuuliaisesti te ja lapsenne voitte eräänä päivänä nauttia niistä siunauksista, jotka tulevat, kun saa olla osa kokonaista, iankaikkista perhettä.

Jäsenet ja johtajat, voisitteko tukea yksinhuoltajaperheitä enemmän heitä tuomitsematta tai väheksymättä? Voisitteko kenties opastaa näiden perheiden nuoria, etenkin tarjoamalla nuorille miehille esimerkkejä siitä, mitä hyvät miehet tekevät ja kuinka hyvät miehet elävät? Toimitteko te isien puuttuessa seuraamisen arvoisina roolimalleina?

On tietysti joitakin yksinhuoltajaperheitä, joissa yksinhuoltajana on isä. Veljet, me rukoilemme myös teidän puolestanne ja osoitamme arvontoa teitä kohtaan. Tämä sanoma on myös teille.

Yksinhuoltajat, todistan, että kun teette aivan parhaanne ihmisen haasteista vaikeimmissa, taivas hymyilee teille. Te ette tosiaan ole yksin. Antakaa Jeesuksen Kristuksen lunastavan, rakastavan voiman kirkastaa elämäänne nyt ja täyttää teidät iankaikkisen lupauksen toivolla. Olkaa rohkeita. Uskokaa ja toivokaa. Tarkastelkaa nykyisyyttä lujina ja katsokaa

tulevaisuuteen luottavaisina. Jeesuksen Kristuksen nimessä.
Aamen.

Viitteet

1. *Notwithstanding My Weakness*, 1981, s. 68.
2. "Hänen rakkautensa käsivarsilla", *Liahona*, marraskuu 2006, s. 117.

Pysy Herran alueella!

Vanhin Ulisses Soares

seitsemänkymmenen koorumista

Meidän tulee kysyä päivittäin: "Sijoittavatko tekoni minut Herran vai vihollisen alueelle?"

Presidentti Thomas S. Monson on kerran sanonut: "Saanko esittää yksinkertaisen kaavan, jonka avulla voitte arvioida valintojanne? Se on helppo muistaa: 'Et voi olla oikeassa tehdessäsi väärin, etkä voi olla väärässä tehdessäsi oikein.'" ("Tie täydellisyyteen", *Liahona*, heinäkuu 2002, s. 112.) Presidentti Monsonin kaava on yksinkertainen ja suoraviivainen. Se toimii samalla tavoin kuin Lehille annettu *Liahona*. Jos osoitamme uskoa ja noudatamme Herran käskyjä tunnollisesti, löydämme helposti oikean suunnan, johon kulkea, erityisesti kun kohtaamme päivittäisiä valintojamme.

Apostoli Paavali muistuttaa meitä vakavasti siitä, kuinka tärkeää on kylvää Hengen peltoon ja varoa kylvämästä lihan peltoon. Hän sanoi:

"Älkää pettäkö itseänne! Jumala ei salli itseään pilkattavan. Mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää.

Joka kylvää siemenen [lihan] peltoon, korjaa siitä satona tuhon, mutta se, joka kylvää Hengen peltoon, korjaa siitä satona ikuisen elämän.

Meidän ei pidä väsyä tekemään hyvää, sillä jos emme hellitä, saamme aikanaan korjata sadon." (Gal. 6:7–9, ks. myös vuoden 1938 raamatunkäännös.)

Hengen peltoon kylväminen tarkoittaa sitä, että kaikkien ajatustemme, sanojemme ja tekojemme tulee kohottaa meitä taivaallisten vanhempiemme jumalallisuuden tasolle. Pyhät kirjoitukset viittaavat kuitenkin lihaan luonnollisen ihmisen fyysisenä tai lihallisena luonteena, joka saa aikaan sen, että

ihmisiin vaikuttavat intohimo, halut, himot ja lihan vietit sen sijaan, että he etsisivät innoitusta Pyhäältä Hengeltä. Jos emme pidä varaamme, nuo vaikutteet, yhdessä maailman pahuuden paineen kanssa, voivat saada meidät omaksumaan alhaisia ja holtittomia käyttäytymistapoja, joista voi tulla osa luonnettamme. Jotta voisimme välttää nuo huonot vaikutteet, meidän täytyy noudattaa neuvoa, jonka Herra on antanut profeetta Joseph Smithille jatkuvasta Hengen peltoon kylvämisestä: ”Ja nyt, älkää väsykö tekemään hyvää, sillä te laskette suuren työn perustusta. Ja pienestä lähtee se, mikä on suurta.” (OL 64:33.)

Henkemme jalostamiseksi meitä vaaditaan hylkäämään ”kaikki katkeruus, kiukku, viha, riitely ja herjaaminen, kaikkalainen pahuus” (Ef. 4:31) sekä olemaan viisaita koetusaikanamme ja riisumaan pois päältäimme kaikki epäpuhtaus (ks. Morm. 9:28).

Kun tutkimme pyhiä kirjoituksia, opimme, että Herran meille antamien lupausten ehtona on meidän kuuliaisuutemme ja että nuo lupaukset kannustavat vanhurskaaseen elämään. Noiden lupausten tulee ravita sieluamme ja antaa meille toivoa kannustamalla meitä olemaan antamatta periksi, vaikka kohtaammekin päivittäin haasteita, jotka liittyvät elämiseen maailmassa, jonka eettiset ja moraaliset arvot ovat häviämässä, mikä saa ihmiset entistä enemmän kylvämään lihan peltoon. Mutta kuinka voimme olla varmoja siitä, että valintamme auttavat meitä kylvämään Hengen peltoon eivätkä lihan peltoon?

Presidentti George Albert Smith on kerran sanonut, toistaen isoisänsä neuvon: ”Herran alueen ja Perkeleen alueen välillä on rajalinja, selvästi vedetty. Jos te pysytte Herran puolella tätä linjaa, te tulette olemaan Hänen vaikutuksensa alaisuudessa eikä teillä ole lainkaan halua tehdä väärin; mutta jos te ylitätte viivan pahalaisen puolelle edes tuumankaan verran, te olette kiusaajan vallassa, ja jos hän onnistuu, te ette pysty ajattelemaan tai edes järkeilemään kunnolla, koska te olette menettäneet Herran Hengen.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith, 2011, s. 189.*)

Siksipä meidän tulee kysyä päivittäin: ”Sijoittavatko tekoni minut Herran vai vihollisen alueelle?”

Profeetta Mormon muistutti kansaansa siitä, kuinka tärkeää on kyetä erottamaan hyvä pahasta:

”Niinpä kaikki, mikä on hyvää, tulee Jumalasta, ja se, mikä on paha, tulee Perkeleestä, sillä Perkele on Jumalan vihollinen ja taistelee jatkuvasti häntä vastaan ja kutsuu ja houkuttelee syntiin ja tekemään sitä, mikä on paha, jatkuvasti.

Mutta katso, se mikä on Jumalasta, kutsuu ja kannustaa tekemään hyvää jatkuvasti.” (Moroni 7:12–13.)

Kristuksen valon, yhdessä Pyhän Hengen kumppanuuden kanssa, tulee auttaa meitä määrittelemään, sijoittaako elämäntapamme meidät Herran alueelle vai ei. Jos asenteemme on hyvä, se on Jumalan innoittama, sillä jokainen hyvä asia tulee Jumalalta. Mutta jos meillä on huono asenne, vihollinen vaikuttaa meihin, koska hän kehottaa ihmisiä tekemään paha.

Afrikkalaiset ovat koskettaneet sydäntäni päättäväsyydellään ja utteruudellaan pysyä Herran alueella. Vaikeissakin elämänoloissa ne, jotka vastaanottavat kutsun tulla Kristuksen luokse, tulevat valoksi maailmalle. Vieraillessani muutama viikko sitten eräessä seurakunnassa Etelä-Afrikassa minulla oli etuoikeus olla kahden nuoren papin sekä heidän piispansa ja vaarnanjohtajansa mukana vierailulla heidän koorumiinsa kuuluvien vähemmän aktiivisten nuorten miesten luona. Minuun teki suuren vaikutuksen se rohkeus ja nöyryys, jota nuo kaksi pappia osoittivat, kun he kutsuivat vähemmän aktiivisia nuoria miehiä palaamaan kirkkoon. Kun he puhuivat noille vähemmän aktiivisille nuorille miehille, huomasin, että heidän kasvonsa heijastivat Vapahtajan valoa ja samalla täyttivät valolla kaikki heidän ympärillään olevat. He täyttivät velvollisuuttaan auttaa heikkoja, nostaa hervonneita käsiä ja vahvistaa voimattomia polvia (ks. OL 81:5). Noiden kahden papin asenne sijoitti heidät Herran alueelle, ja he palvelivat välineenä Hänen käsissään, kun he kutsuivat muita tekemään samoin.

Kohdassa OL 20:37 Herra opettaa meille, mitä Hengen peltoon kylväminen tarkoittaa ja mikä todella sijoittaa meidät Herran alueelle, seuraavalla tavalla: me nöyryymme Jumalan edessä, tulemme särkynein sydämin ja murtunein mielin ja todistamme seurakunnan edessä, että olemme todella tehneet

parannuksen kaikista synneistämme, otamme Kristuksen nimen päällemme, päätämme lujasti palvella Häntä loppuun asti ja osoitamme teoillamme, että olemme saaneet Kristuksen Hengen ja meidät on otettu kasteen kautta Hänen kirkkoonsa.

Halukkuutemme täyttää nämä liitot valmistaa meitä elämään Jumalan luona korotettuina olentoina. Näiden liittojen muistamisen tulee ohjata käyttäytymistämme perhesuhteissamme, keskinäisessä kanssakäymisessämme muiden kanssa ja erityisesti suhteessamme Vapahtajaan.

Jeesus Kristus loi täydellisen käyttäytymismallin, jonka varaan me voimme rakentaa asenteemme, jotta voimme täyttää nämä pyhät liitot. Vapahtaja karkotti elämästään kaikki vaikutukset, jotka olisivat saattaneet viedä Hänen huomionsa pois Hänen jumalallisesta tehtävästään täällä maan päällä, erityisesti silloin kun vastustaja tai hänen seuraajansa saattoivat Hänet kiusaukseen. Vaikka Hän ei tehnyt koskaan syntiä, Hänellä oli särkynyt sydän ja murtunut mieli, täynnä rakkautta taivaallista Isäämme ja kaikkia ihmisiä kohtaan. Hän nöyrtyi taivaallisen Isämme edessä hyläten oman tahtonsa täyttääkseen sen, mitä Isä oli pyytännyt Häneltä kaikessa loppuun saakka. Jopa sinä äärimmäisenä fyysisen ja hengellisen tuskan hetkenä, kantaessaan koko ihmiskunnan synnin taakkaa harteillaan ja vuotaen verta huokosistaan, Hän sanoi Isälle: "Ei kuitenkaan minun tahtoni mukaan, vaan sinun" (Mark. 14:36).

Rukoukseni, veljeni ja sisareni, on, että ajatellessamme liittojamme pitäisimme itsemme vahvoina vastustajan palavia nuolia vastaan (ks. 1. Nefi 15:24) noudattaen Vapahtajan esimerkkiä, niin että voisimme kylvää Hengen peltoon ja pysyä Herran alueella. Muistakaamme presidentti Monsonin kaava: "Et voi olla oikeassa tehdessäsi väärin, etkä voi olla väärässä tehdessäsi oikein." Sanon nämä asiat Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Virittyneenä uskon musiikkiin

Vanhin Quentin L. Cook

kahdentoista apostolin koorumista

Jumala rakastaa kaikkia lapsiaan. Hän haluaa heidän kaikkien palaavan luokseen. Hän toivoo jokaisen olevan virittyneenä uskon pyhään musiikkiin.

Kun kirkon johtavat auktoriteetit tapaavat jäseniä kaikkialla maailmassa, me näemme omakohtaisesti, kuinka myöhempien aikojen pyhät ovat hyvää aikaansaava voima. Kiitämme teitä kaikesta, mitä teette siunataksenne kaikkien ihmisten elämää.

Ne meistä, joilla on tiedotukseen liittyviä tehtäviä, ovat hyvin tietoisia siitä, että monet mielipidejohtajat ja toimittajat Yhdysvalloissa ja ympäri maailman ovat lisänneet julkista keskusteluaan kirkosta ja sen jäsenistä. Eri tekijöiden erityinen yhdistyminen on kohottanut kirkon profiilia merkittävästi.¹

Monet, jotka kirjoittavat kirkosta, ovat yrittäneet vilpittömästi ymmärtää kirkkomme jäseniä ja oppiamme. He ovat olleet kohteliaita ja yrittäneet olla objektiivisia, mistä olemme kiitollisia.

Ymmärrämme myös, että on monia ihmisiä, jotka eivät ole virittyneitä pyhiin asioihin. Puhuessaan viime joulukuussa roomalaiskatolisille johtohenkilöille Pontificia Università Gregoriana -yliopistossa Englannin johtava rabbi lordi Sacks otti puheeksi sen, kuinka maallisiksi jotkut maailman osat ovat muuttuneet. Hän sanoi, että yksi syyllinen on ”hyökkäävä tieteellinen ateismi, jolla ei ole sävelkorvaa uskon musiikille”².

Lehin profeetallinen uni elämän puusta³ on suurenmoinen johdantonäky Mormonin kirjassa. Tämä näky kuvaa selvästi niitä uskon haasteita, joita meidän aikanamme on olemassa, ja sitä suurta kuilua niiden välillä, jotka rakastavat ja palvelevat

Jumalaa ja tuntevat olevansa Hänelle vastuussa, ja niiden, jotka eivät niin tee. Lehi selittää joitakin käyttäytymistapoja, jotka tuhoavat uskoa. Jotkut ovat ylpeitä, turhamaisia ja typeriä. Heitä kiinnostaa vain niin sanottu maailman viisaus.⁴ Toiset ovat jonkin verran kiinnostuneita Jumalasta mutta ovat eksyneet maailmallisiin pimeyden sumuihin ja syntiin.⁵ Jotkut ovat maistaneet Jumalan rakkautta ja Hänen sanaansa mutta ovat häpeissään niiden tähden, jotka ivaavat heitä, ja lankeavat ”kielleyille poluille”.⁶

Lopuksi on niitä, jotka ovat virittyneitä uskon musiikkiin. Te tiedätte, keitä olette. Te rakastatte Herraa ja Hänen evankeliumiaan ja pyritte jatkuvasti elämään Hänen sanomansa mukaisesti ja jakamaan sitä, erityisesti perheenne kanssa.⁷ Te olette sopusoinnussa Hengen kuiskausten kanssa, olette heränneet Jumalan sanan voimaan, te noudatatte uskonnollisia tapoja kodeissanne ja te pyritte utterasti elämään Kristuksen kaltaista elämää Hänen opetuslapsinaan.

Me ymmärrämme, kuinka kiireisiä te olette. Ilman palkattua papistoa vastuu kirkon työstä on teidän pyhittäytyneiden jäsenten varassa. Tiedämme, että on tavallista, että piisapakuntien ja vaarnojen johtokuntien jäsenet sekä monet muut antavat todella paljon ajastaan omistautuneeseen palveluun. Apujärjestöjen ja koorumien johtokunnat ovat esimerkillisiä epäitsekäässä uhrautumisessaan. Tämä palveleminen ja uhrautuminen ulottuu läpi koko jäsenistön niihin, jotka pitävät aikakirjoja, uskollisiin kotiopettajiin ja kotikäyntiopettajiin ja niihin, jotka opettavat luokissa. Olemme kiitollisia niille, jotka palvelevat urheasti partiojohtajina tai lastenhuoneen johtohenkilöinä. Me rakastamme ja arvostamme teitä kaikkia sen vuoksi, mitä te teette ja keitä te olette!

Me tiedämme, että on jäseniä, jotka ovat vähemmän kiinnostuneita joistakin Vapahtajan opetuksista ja vähemmän uskollisia niille. Toiveemme näiden jäsenten suhteen on, että he heräisivät täysin uskoon ja lisäisivät aktiivisuuttaan ja sitoutuneisuuttaan. Jumala rakastaa kaikkia lapsiaan. Hän haluaa heidän kaikkien palaavan luokseen. Hän toivoo jokaisen olevan virittyneenä uskon pyhään musiikkiin. Vapahtajan sovitus on lahja kaikille.

Meidän on opetettava ja ymmärrettävä, että me rakastamme ja kunnioitamme kaikkia ihmisiä, joita Lehi kuvaili.⁸ Muistakaa, että ei ole meidän tehtävämme tuomita. Tuomio on Herran.⁹ Presidentti Thomas S. Monson on nimenomaan pyytänyt, että meillä olisi ”rohkeutta olla tuomitsematta muita”¹⁰. Hän on myös pyytänyt jokaista uskollista jäsentä *pelastamaan* niitä, jotka ovat maistaneet evankeliumin hedelmää ja sitten jääneet pois, kuin myös niitä, jotka eivät ole vielä löytäneet kaitaa ja kapeaa polkua. Rukoilemme, että he pitävät kiinni rautakaiteesta ja nauttivat Jumalan rakkaudesta, joka täyttää heidän sielunsa ”tavattoman suurella ilolla”¹¹.

Samalla kun Lehin näky pitää sisällään kaikki ihmiset, opillisen käsitteen huipentuma on perheen iankaikkinen merkitys. ”Perhe on Jumalan säätämä. Se on tärkein yksikkö ajassa ja iankaikkisuudessa.”¹² Kun Lehi nautti elämän puun hedelmää (Jumalan rakkautta), hän toivoi, että hänen ”[perheensäkin] nauttisi sitä”¹³.

Suuri toiveemme on kasvattaa lapsemme totuudessa ja vanhurskaudessa. Yksi periaate, joka auttaa meitä pääsemään siihen, on olla olematta liian tuomitseva sellaista käytöstä kohtaan, joka on typerää tai epäviisasta, muttei syntistä. Monia vuosia sitten, kun meillä oli vaimoni kanssa lapsia kotona, vanhin Dallin H. Oaks opetti, että oli tärkeää erottaa nuoruuden virheet, jotka tuli korjata, ja synnit, jotka vaativat rangaistusta ja parannusta.¹⁴ Missä on viisauden puutetta, lapsemme tarvitsevat ohjausta. Missä on syntiä, parannus on välttämätöntä.¹⁵ Me huomasimme tämän olevan hyödyllistä omassa perheessämme.

Uskonnon harjoittaminen kotona siunaa perheitämme. Etenkin esimerkki on tärkeä. Se, mitä me *olemme*, puhuu niin kovalla äänellä, että lapsemme eivät ehkä kuule, mitä sanomme. Kun olin miltei viisivuotias, äitini sai tiedon, että hänen nuorempi veljensä oli saanut surmansa, kun taistelulaivaa, jolla hän oli palvelemassa, oli pommitettu Japanin rannikon edustalla vähän ennen toisen maailmansodan loppua.¹⁶ Tämä viesti järkytti häntä suuresti. Hän oli tunnekuohun vallassa ja meni makuuhuoneeseen. Jonkin ajan kuluttua kurkistin huoneeseen nähdäkseni, oliko hän kunnossa. Hän oli polvistunut sängyn viereen rukoilemaan. Päälleni laskeutui suuri rauha, koska äitini

oli opettanut minua rukoilemaan ja rakastamaan Vapahtajaa. Tämä oli tyypillistä sille esimerkille, jota hän aina minulle näytti. Se, että äidit ja isät rukoilevat lastensa kanssa, saattaa olla tärkeämpää kuin mikään muu esimerkki.

Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen sanoma, palvelutehtävä ja sovitukset ovat keskeisiä perheen opetussuunnitelmassamme. Mikään pyhien kirjoitusten kohta ei kuvaa uskoamme paremmin kuin 2. Nefi 25:26: ”Ja me puhumme Kristuksesta, me riemuitsemme Kristuksessa, me saarnaamme Kristuksesta, me profetoimme Kristuksesta ja me kirjoitamme profetioidemme mukaisesti, jotta lapsemme tietäisivät, mistä lähteestä he voivat odottaa syntiensä anteeksiantoa.”

Yksi Lehin näyn perustavista lähtökohdista on se, että uskollisten jäsenten täytyy pitää tiukasti kiinni rautakaiteesta pysyäkseen kaidalla ja kapealla polulla, joka johtaa elämän puulle. Jäsenten on välttämätöntä lukea, pohtia ja tutkia pyhiä kirjoituksia.¹⁷

Mormonin kirja on äärettömän tärkeä.¹⁸ Aina tulee tietysti olemaan niitä, jotka aliarvioivat tämän pyhän kirjan merkitystä tai jopa vähättelevät sitä. Jotkut ovat käyttäneet huumoria. Ennen kuin palvelin lähetystyössä, eräs yliopiston professori lainasi Mark Twainin lausuntoa, että jos Mormonin kirjasta otettaisiin pois ”Ja tapahtui”, siitä ei ”olisi tullut muuta kuin jonkinlainen pamfletti”¹⁹.

Muutamaa kuukautta myöhemmin palvellessani lähetystyössä Lontoossa eräs arvostettu Oxfordissa koulutuksensa saanut Lontoon yliopiston egyptiläinen professori ja seemiläisten kielten asiantuntija luki Mormonin kirjan, kävi kirjeenvaihtoa presidentti David O. McKayn kanssa ja tapasi lähetysaarnajat. Hän ilmoitti heille olevansa vakuuttunut siitä, että Mormonin kirja tosiaan oli käänös juutalaisten tietämyksestä ja sen kieli sitä, mitä egyptiläiset käyttivät Mormonin kirjassa kuvattuina ajanjaksoina.²⁰ Yksi esimerkki, jota hän käytti monien joukossa, oli liittokonjunktio ”Ja tapahtui”, jonka hän sanoi kuvaavan sitä, kuinka hän itse kääntäisi muinaisissa seemiläisissä kirjoituksissa käytettyjä sanontoja.²¹ Professorille kerrottiin, että vaikka hänen älyllinen lähestymistapansa, joka pohjautui hänen ammattiinsa, oli

auttanut häntä, hänen oli silti välttämätöntä saada hengellinen todistus. Tutkimalla ja rukoilemalla hän sai hengellisen todistuksen ja hänet kastettiin. Siispä sen, minkä kuuluisa humoristi näki pilkanteon aiheena, tutkija tunnisti syvälliseksi todisteeksi Mormonin kirjan totuudesta, jonka Henki vahvisti hänelle.

Tahdonvapauden välttämätön oppi vaatii, että todistuksen palautetusta evankeliumista täytyy pohjautua pikemminkin uskoon kuin vain ulkoiseen tai tieteelliseen näyttöön. Pakonomainen keskittyminen asioihin, joita ei ole vielä täysin ilmoitettu, kuten se, kuinka neitseellinen syntymä tai Vapahtajan ylösnousemus saattoivat tapahtua, tai kuinka Joseph Smith tarkkaan ottaen käänsi pyhät kirjoituksemme, ei ole tehokasta eikä tuo hengellistä kehitystä. Nämä ovat uskonasioita. Perimmäinen vastaus on Moronin ohje lukea ja pohtia ja sitten täysin vilpittömin sydämin, vakain aikein, pyytää Jumalaa vahvistamaan pyhien kirjoitusten totuudet Hengen todistuksella.²² Kun me sen lisäksi juurrutamme elämäämme pyhien kirjoitusten käskyjä ja elämme evankeliumin mukaan, meitä siunataan Hengellä ja me maistamme Hänen hyvyyttään ilon, onnen ja erityisesti rauhan tunteina.²³

Selvästikin yksi ero niiden välillä, jotka kuulevat uskon musiikin, ja niiden, joilla ei ole sävelkorvaa tai jotka ovat epäviireisiä, on aktiivinen pyhien kirjoitusten tutkiminen. Vuosia sitten olin syvästi liikuttunut siitä, että rakas profeetta Spencer W. Kimball tähdensi pyhien kirjoitusten lukemisen ja tutkimisen olevan tarpeen jatkuvasti. Hän sanoi: "Kun alan suhtautua välinpitämättömästi Jumalaan ja kun tuntuu siltä, ettei kuuntelemassa ole yhtään jumalallista korvaa eikä mikään jumalallinen ääni puhu, huomaa, että olen itse hyvin, hyvin kaukana. Jos uppoudun pyhiin kirjoituksiin, etäisyys lyhenee ja hengellisyys palaa."²⁴

Toivon, että luemme Mormonin kirjaa säännöllisesti lastemme kanssa. Olen keskustellut tästä omien lasteni kanssa. He ovat kertoneet minulle kaksi huomiota. Ensiksi, pyhien kirjoitusten lukemisessa päivittäin perheenä sinnikkyys on avainasemassa. Tyttäreni kuvailee hupaisasti heidän aikaisten aamujensa ponnisteluja lukea pyhiä kirjoituksia jatkuvasti lasten

kanssa, joista useimmat ovat teini-ikäisiä. Hän ja hänen miehensä heräävät aikaisin aamulla ja kulkevat väsymyksen sumun läpi ottaakseen kiinni rautakaiteesta, joka reunustaa heidän portaikkoaan, mennäkseen sinne, missä heidän perheensä kokoontuu lukemaan Jumalan sanaa. Sinnikkyys ratkaisee, ja huumorintaju auttaa. Se vaatii suurta vaivannäköä jokaiselta perheenjäseneltä joka päivä, mutta se maksaa vaivan. Tilapäiset takaiskut jäävät sinnikkyuden varjoon.

Toinen esimerkki on se, kuinka nuorin poikamme ja hänen vaimonsa lukevat pyhiä kirjoituksia nuoren perheensä kanssa. Kaksi heidän neljästä lapsestaan ei vielä osaa lukea. Viisivuotiasta varten on viisi sormimerkkiä, joihin hän vastaa osallistuakseen täysin perheen pyhien kirjoitusten lukemiseen. Sormen yksi merkistä hän toistaa: ”Ja tapahtui”, aina kun se esiintyy Mormonin kirjassa. Minun täytyy myöntää, että minusta on ihanaa, että se ilmaus esiintyy niin usein. Ja muuten, nuorten perheiden hyödyksi, sormen kaksi merkki on: ”Ja niin me näemme” ja sormille kolme, neljä ja viisi vanhemmat tekevät valinnan sen perusteella, mitä sanoja on siinä luvussa, jota he ovat lukemassa.

Tiedämme, etteivät perheen yhteiset pyhien kirjoitusten tutkimishetket eivätkä perheillat ole aina täydellisiä. Olivatpa kohtaamanne haasteet millaisia tahansa, älkää lannistuko.

Ymmärrättehän, että usko Herraan Jeesukseen Kristukseen ja Hänen käskyjensä pitäminen on ja tulee aina olemaan kuolevaisuuden ratkaiseva koe. Meidän kaikkien täytyy ennen kaikkea ymmärtää, että kun ihmisellä ei ole sävelkorvaa uskon musiikille, hän on epäviiressä Hengen kanssa. Kuten profeetta Nefi on opettanut: ”Te olette kuulleet hänen äänensä – –; ja hän on puhunut teille hiljaisella, vienolla äänellä, mutta teidän tuntonne oli turtunut, niin että ette voineet tuntea hänen sanojaan.”²⁵

Oppimme on selkeä; meidän tulee olla myönteisiä ja rohkealla mielellä. Me tähdennämme uskoamme, emme pelkojamme. Me iloitsemme Herran lupauksesta, että Hän seisoo rinnallamme ja suo meille opastusta ja ohjausta.²⁶ Pyhä Henki todistaa sydämässämme, että meillä on rakastava taivaan Isä,

jonka armollinen suunnitelma meidän lunastukseksemme täyttyy joka suhteessa Jeesuksen Kristuksen sovitusuhrin ansiosta.

Kuten Naomi W. Randall, laulun ”Oon lapsi Jumalan” kirjoittaja, kirjoitti: ”Kun ääntään seuraan lempeää, pois pelko väistyy, usko jää.”²⁷

Tehkäämme siis, missä kohtaa olemmekin Lehin näyn opetuslapseuden polulla, vakaa päätös herättää itsessämme ja perheessämme suurempi halu saavuttaa Vapahtajan iankaikkisen elämän käsittämätön palkinto. Rukoilen, että voisimme pysyä virittyneinä uskon musiikkiin. Todistan Jeesuksen Kristuksen jumalallisuudesta ja Hänen sovituksensa todellisuudesta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Viitteet

1. Ks. OL 1:30.
2. ”Has Europe Lost Its Soul?”, 12. joulukuuta 2011 pidetty puhe Pontificia Università Gregoriana -yliopistossa, chiefraabbi.org/ReadArtical.aspx?id=1843.
3. Ks. 1. Nefi 8.
4. Ks. 1. Nefi 8:27; 11:35.
5. Ks. 1. Nefi 8:23; 12:17.
6. 1. Nefi 8:28.
7. Ks. 1. Nefi 8:12.
8. Vapahtaja käskee meidän etsiä kadonneet lampaat; ks. Matt. 18:12–14.
9. Ks. Joh. 5:22; ks. myös Matt. 7:1–2.
10. Thomas S. Monson, ”Olkaa rohkeita”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 124.
11. 1. Nefi 8:12.
12. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 1.1.1.
13. 1. Nefi 8:12.
14. Ks. Dallin H. Oaks, ”Sins and Mistakes”, *Ensign*, lokakuu 1996, s. 62. Vanhin Oaks opetti tämän ajatuksen noin vuonna 1980 ollessaan Brigham Youngin yliopiston rehtori.
15. Ks. OL 1:25–27.
16. Ks. Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial*, 1995. Vaughn pelasi amerikkalaista jalkapalloa Brigham Youngin yliopiston joukkueessa syksyllä 1941. Hän värväytyi USA:n merivoimiin 8. joulukuuta 1941, päivä Pearl Harborin pommitusten jälkeen. Hän sai surmansa 11. toukokuuta 1945 vihollisen pommitettua USS *Bunker Hill* -sotalaivaa, ja hänet haudattiin mereen.
17. Ks. Joh. 5:39.
18. Ks. Ezra Taft Benson, ”Mormonin kirja – uskontomme lakikivi”, *Liahona*, lokakuu 2011, s. 52.
19. *Koiranelämää*, 1891, suom. Olli Nuorto, 2. painos, 2000, s. 94. Twainin kommentit esitetään jokaiselle uudelle sukupolvelle ikään kuin ne olisivat merkittävä uusi havainto. Yleensä ei muisteta mainita sitä tosiasiaa, että Mark Twain oli yhtä vähättelevä kristinuskoa kohtaan ja uskontoja kohtaan yleensäkin.
20. Ks. 1. Nefi 1:2.
21. Tapasin tohtori Ebeid Sarofimin Lontoossa, kun vanhimmat opettivat häntä. Ks. myös N. Eldon Tanner, *Conference Report*, huhtikuu 1962, s. 53. Monet muinaisten seemiläisten ja egyptiläisten kirjoitusten tutkijat

- ovat panneet merkille ”Ja tapahtui”
-liittokonjunktion toistuvan käytön
virkkeiden alussa; ks. Hugh Nibley,
Since Cumorah, 1988, s. 150.
22. Ks. Moroni 10:3–4; hyvin harvat
arvostelijat ovat vilpittömästi
kokeilleet tätä vakain aikein.
23. Ks. OL 59:23.
24. *Kirkon presidenttien opetuksia:*
Spencer W. Kimball, 2006, s. 72.
25. 1. Nefi 17:45; ks. myös Ezra Taft
Benson, ”Etsikää Herran henkeä”,
Valkeus, syyskuu 1988, s. 5:
”Useimmiten me kuulemme
Herran sanat tunteena. Jos olemme
nöyriä ja vastaanottavaisia, Herra
puhuu meille tunteittemme
kautta.”
26. Ks. OL 68:6.
27. ”En horjua voi milloinkaan”, *MAP-*
lauluja, 74.

Kuinka saatte ilmoitusta ja innoitusta omaan elämäänne

Vanhin Richard G. Scott

kahdentoista apostolin koorumista

Miksi Herra haluaa meidän rukoilevan Häntä ja pyytävän? Koska juuri niin ilmoitusta saadaan.

Jokainen, joka seisoo tällä puhujakorokkeella pitääkseen puheen, tuntee eri puolilla maailmaa olevien jäsenten voiman ja tuen. Olen kiitollinen, että samaa tukea voi saada rakkaalta kumppanilta verhon toiselta puolen. Kiitos, Jeanene.

Pyhä Henki välittää tärkeää tietoa, jota tarvitsemme opastukseksi matkallamme kuolevaisuudessa. Kun se on ytimekästä ja selkeää ja välttämätöntä, sitä voi ansaitusti nimittää ilmoitukseksi. Kun se on sarja kehotuksia, joita usein saamme opastamaan meitä askel askeleelta kohti kelvollista tavoitetta, niin tämän puheen yhteydessä kutsumme sitä innoitukseksi.

Eräs esimerkki ilmoituksesta on se johdatus, jota presidentti Spencer W. Kimball sai rukoiltuaan pitkään ja jatkuvasti Herralta tietoa pappeuden antamisesta kaikille kelvollisille miehille kirkossa aikana, jolloin se oli vain joidenkuiden saatavilla.

Eräs toinen esimerkki ilmoituksesta on tämä opastus, joka annettiin presidentti Joseph F. Smithille: "Uskon, että me liikumme taivaallisten sanansaattajien ja taivaallisten olentojen seurassa ja että heitä on keskuudessamme. Me emme ole heistä erillään. – Me olemme läheisesti sidoksissa sukulaisiimme, esivanhempiiimme, – jotka ovat menneet edellämme henkimaailmaan. Emme voi unohtaa heitä, emme lakkaa rakastamasta heitä, pidämme heidät aina sydämessämme,

muistissa, ja siten olemme yhteydessä ja yhdistyneinä heihin sitein, joita emme pysty katkaisemaan. – Jos näin on laittamme rajallisessa tilassamme ollessamme kuolevaisuuden heikkouksiemme ympäröiminä, – kuinka paljon varmempaa onkaan – uskoa, että ne, jotka ovat olleet uskollisia, jotka ovat kuolleet, – voivat nähdä meidät paremmin kuin me voimme nähdä heidät, että he tuntevat meidät paremmin kuin me tunnemme heidät. – Me elämme heidän lähellään. He näkevät meidät, he ovat kiinnostuneita hyvinvoinnistamme, he rakastavat meitä nyt enemmän kuin koskaan. Sillä nyt he näkevät meitä saartavat vaarat, – heidän rakkautensa meitä kohtaan ja heidän toiveensa hyvinvoinnistamme on varmastikin suurempaa kuin se, mitä me itse tunnemme.”¹

Suhteet tuntemiimme ja rakastamiimme ihmisiin voivat vahvistua verhon läpi. Se tapahtuu, kun pyrimme päättäväisesti ja jatkuvasti tekemään oikein. Me voimme vahvistaa suhdettamme kuolleeseen henkilöön, jota rakastamme, kun käsitämme, että erossaolo on vain väliaikaista ja että temppelessä solmitut liitot ovat iankaikkisia. Kun olemme vankkumattoman kuuliaisia, nuo liitot varmistavat niihin kuuluvien lupausten iankaikkisen toteutumisen.

Sain yhden hyvin selkeän ilmoituksen omassa elämässäni, kun Henki voimakkaasti kehotti minua kysymään Jeanene Watkinsilta, haluaisiko hän tulla sinetöidyksi minuun temppelessä.

Yksi suurista opetuksista, joka meidän jokaisen on opittava, on oppia pyytämään. Miksi Herra haluaa meidän rukoilevan Häntä ja pyytävän? Koska juuri niin ilmoitusta saadaan.

Kun minulla on edessäni jokin hyvin vaikea asia, yritän seuraavin keinoin ymmärtää, mitä pitää tehdä. Minä paastoon. Minä rukoilen löytääkseni ja ymmärtääkseni pyhien kirjoitusten kohtia, joista on apua. Tuo prosessi on kuin ympyrä. Aloitan lukemalla jonkin pyhien kirjoitusten kohdan. Mietin, mitä jae tarkoittaa, ja rukoilen innoitusta. Sitten pohdin ja rukoilen saadakseni tietää, olenko ymmärtänyt kaiken, mitä Herra odottaa minun tekevän. Usein saan lisää vaikutelmia ja ymmärrän oppia paremmin. Olen huomannut, että tämä kaava on hyvä tapa omaksua tietoa pyhistä kirjoituksista.

On olemassa joitakin käytännön periaatteita, jotka lisäävät ilmoituksen saamista. Ensiksi, sellaisille tunteille periksi antaminen kuten suuttumus tai loukkaantuminen tai halu puolustella karkottaa Pyhän Hengen. Noista tunteista täytyy päästä eroon, tai mahdollisuutemme saada ilmoitusta on vähäinen.

Toinen periaate on olla varovainen huumorin kanssa. Äänekäs, epäasiallinen nauru loukkaa Henkeä. Hyvä huumorintaju edesauttaa ilmoitusta, äänekäs nauru ei. Huumorintaju on pakoventtiili elämän paineista.

Eräs toinen ilmoituksen vihollinen on se, että puhuu liioitellen tai äänekkäästi. Varovainen, hiljainen puhe edistää ilmoituksen saamista.

Toisaalta hyvät terveystottumukset voivat edistää hengellistä viestintää. Liikunta, kohtuullinen määrä unta ja hyvät ruokailutottumukset lisäävät kykyämme vastaanottaa ja ymmärtää ilmoitusta. Tulemme elämään sen ajan, joka meille on määrätty. Voimme kuitenkin lisätä sekä palvelusaikamme laatua että omaa hyvinvointiamme tekemällä huolellisia, asianmukaisia valintoja.

On tärkeää, etteivät päivittäiset toimmme estä meitä kuuntelemasta Henkeä.

Ilmoitusta voidaan antaa myös unessa, kun tapahtuu miltei huomaamaton siirtyminen unesta valvetilaan. Jos pyritte tallentamaan sen sisällön heti, voitte tallentaa sen hyvin yksityiskohtaisesti, mutta muutoin se häipy nopeasti. Yöllä saadun innoitetun viestinnän seurana on yleensä pyhä tunne, joka vallitsee koko unessa saadun kokemuksen ajan. Herra käyttää henkilöitä, joita me kunnioitamme suuresti, opettaakseen meille totuuksia unessa, koska me luotamme heihin ja kuuntelemme heidän neuvojaan. Silloin Herra opettaa Pyhän Hengen välityksellä. Mutta jotta meidän olisi helpompaa ymmärtää opetus ja jotta se todennäköisemmin koskettaisi sydäntämme, Hän opettaa meitä unessa kenties sellaisen ihmisen avulla, jota rakastamme ja kunnioitamme.

Kun on Herran tarkoitusten mukaista, Hän voi palauttaa mieleemme mitä tahansa. Sen ei pitäisi heikentää päättäväisyyttämme merkitä muistiin Hengen vaikutelmia.

Innoituksen huolellinen tallentaminen osoittaa Jumalalle, että Hänen yhteydenpitonsa on meille pyhää. Tallentaminen myös lisää kykyämme muistaa ilmoitus. Sellaisia Hengen ohjausten tallentamisia tulee suojella niin, etteivät ne katoa ja etteivät muuttua pääse niihin käsiksi.

Pyhissä kirjoituksissa annetaan vaikuttava vahvistus sille, kuinka totuus, kun sen mukaan eletään jatkuvasti, avaa oven innoitukselle, jotta voi tietää, mitä pitää tehdä ja milloin omien kykyjen lisäksi tarvitaan jumalallista voimaa. Pyhissä kirjoituksissa kuvataan, kuinka Herra on hädän hetkellä vahvistanut jonkun kykyä voittaa vaikeuksia, epäilyksiä ja ylivoimaisilta vaikuttavilta haasteilta. Kun pohditte sellaisia esimerkkejä, saatte Pyhäältä Hengeltä hiljaisen vahvistuksen, että heidän kokemuksensa ovat totta. Tulette tietämään, että ulottuvillanne on samankaltaista apua.

Olen nähnyt ihmisiä, jotka haasteita kohdatessaan ovat tienneet, mitä tehdä, vaikka he eivät olleet koskaan sellaista kokeneet, koska he ovat luottaneet Herraan ja tienneet, että Hän opastaisi heitä ratkaisuihin, joita kipeästi tarvittiin.

Herra on julistanut: ”Ja teidän on saatava opetusta korkeudesta. Pyhittäytykää, niin teille annetaan voima voidaksenne antaa, niin kuin minä olen puhunut.”² Sana *pyhittäytykää* voi vaikuttaa hämmentävältä. Presidentti Harold B. Lee selitti minulle kerran, että tuon sanan voi korvata ilmauksella ”pitäkää minun käskyni”. Sillä tavoin luettuna neuvo vaikuttaa ehkä selkeämmältä.³

Ihmisen täytyy olla aina henkisesti ja fyysisesti puhdas ja hänellä on oltava puhtaat aikeet, jotta Herra voi innoittaa. Herra luottaa ihmiseen, joka on kuuliainen Hänen käskyilleen. Sellainen henkilö saa Hänen innoitustaan voidakseen tietää, mitä tehdä, ja tarvittaessa jumalallista voimaa tehdä sen.

Jotta hengellisyys vahvistuisi ja olisi paremmin käytettävissä, sen täytyy juurtua vanhurskaassa ympäristössä. Kopeus, ylpeys ja omahyväisyys ovat kuin kivistä maaperää, joka ei koskaan tuota hengellistä hedelmää.

Nöyryys on hedelmällistä maaperää, jossa hengellisyys kasvaa ja tuottaa innoituksen hedelmää eli tiedon, mitä tehdä. Se tuo ulottuville jumalallisen voiman suorittaa sen, mitä on

tehtävä. Ihminen, jota motivoi halu saada ylistystä tai tunnustusta, ei ole kelvollinen saamaan Hengen opetusta. Ihminen, joka on ylimielinen tai joka antaa tunnetilojensa vaikuttaa päätöksiinsä, ei saa Hengen voimallista johdatusta.

Kun me toimimme välineinä toisten hyväksi, me saamme helpommin innoitusta kuin silloin kun ajattelemme vain itseämme. Auttaessamme toisia Herra voi antaa siinä samalla ohjeita omaksi hyödyksemme.

Taivaallinen Isämme ei pannut meitä maan päälle epäonnistumaan vaan onnistumaan loistokkaasti. Vaikka saattaakin vaikuttaa paradoksaaliselta, niin juuri siksi rukouksiin saatujen vastausten huomaaminen saattaa toisinaan olla erittäin vaikeata. Joskus me yritämme epäviisaasti kohdata elämän luottamalla omaan kokemukseemme ja kyvykkyyteemme. Meidän on paljon viisaampaa pyrkiä rukouksen ja jumalallisen innoituksen avulla tietämään, mitä pitäisi tehdä. Meidän kuuliaisuutemme takaa sen, että tarvittaessa me voimme olla kelvollisia saamaan jumalallista voimaa saavuttaaksemme innoitetun tavoitteen.

Kuten monet meistä, Oliver Cowdery ei huomannut niitä selviä vastauksia rukouksiinsa, jotka Herra oli jo antanut. Hänen silmiensä, ja meidän silmiemme, avaamiseksi annettiin Joseph Smithin kautta tämä ilmoitus:

”Sinä olet siunattu sen vuoksi, mitä olet tehnyt, sillä sinä olet kysynyt minulta, ja katso, niin usein kuin olet kysynyt, olet saanut opetusta minun Hengeltäni. Ellei niin olisi tapahtunut, et olisi siinä, missä olet tällä hetkellä.

Katso, sinä tiedät, että olet kysynyt minulta ja että minä valaisin sinun mielesi; ja nyt minä sanon sinulle tämän, jotta tietäisit, että totuuden Henki on sinut valaissut.”⁴

Jos teistä tuntuu siltä, että Jumala ei ole vastannut rukouksiinne, pohdiskelkaa näitä pyhien kirjoitusten kohtia – etsikää sitten huolellisesti omasta elämästänne osoituksia siitä, että Hän on kenties jo vastannut teille.

On kaksi asiaa, jotka osoittavat, että tunne tai kehotus tulee Jumalalta – se tuo sydämeenne rauhaa ja hiljaisen, lämpimän tunteen. Kun noudatatte periaatteita, joista olen puhunut, olette

valmistautuneita tunnistamaan ilmoituksen ratkaisevina hetkinä omassa elämässänne.

Mitä tarkemmin noudatatte jumalallista ohjausta, sitä onnellisempia olette täällä ja iankaikkisuudessa – ja sitä enemmän edistytte ja teillä on kykyä palvella. Minä en ymmärrä täysin, kuinka niin tapahtuu, mutta tuo opastus elämässänne ei vie pois tahdonvapauttanne. Te voitte tehdä valitsemanne päätökset. Mutta muistakaa, että halukkuus tehdä oikein tuo mielenrauhaa ja onnea.

Jos valinnat ovat vääriä, ne voidaan oikaista parannuksen avulla. Kun sen ehdot täytetään kokonaan, niin Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen sovitus tuo vapahduksen niistä oikeudenmukaisuuden vaatimuksista, joita tehdyt virheet edellyttäisivät. Se on ihmeellisen yksinkertaista ja niin verrattoman kaunista. Kun elätte edelleen vanhurskaasti, teille annetaan aina innoitusta tietää, mitä tehdä. Joskus se, että oivaltaa, mihin toimiin ryhtyä, voi vaatia teiltä merkittävää ponnistelua ja luottamusta. Silti teitä innoitetaan tietämään, kuinka toimia, kun täytätte sellaisen jumalallisen ohjauksen ehdot elämässänne eli olette kuuliaisista Herran käskyille, luotatte Hänen jumalalliseen onnensuunnitelmaansa ja vältätte kaikkea, mikä on sen vastaista.

Kommunikointi taivaallisen Isämme kanssa ei ole vähäpätöinen asia. Se on pyhä etuoikeus. Se perustuu iankaikkisiin, muuttumattomiin periaatteisiin. Me saamme apua taivaalliselta Isältämme vastauksena uskoomme, kuuliaisuuteemme sekä tahdonvapautemme oikeanlaiseen käyttämiseen.

Herra innoittakoon teitä ymmärtämään ja käyttämään periaatteita, jotka johtavat henkilökohtaiseen ilmoitukseen ja innoitukseen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Viitteet

1. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1916, s. 2–3; ks. myös <i>Evankeliumin oppi</i> , 1980, s. 414–415.	3. Ks. <i>Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee</i> , 2001, s. 33–34.
2. OL 43:16.	4. OL 6:14–15.

Taivaan voimat

Vanhin David A. Bednar

kahdentoista apostolin koorumista

Niin nuoret kuin vanhatkin pappeudenhaltijat tarvitsevat sekä valtuuden että voiman – tarvittavan luvan ja hengellisen kyöyn edustaa Jumalaa pelastuksen työssä.

Rakkaat veljeni, olen kiitollinen siitä, että voimme palvella Jumalaa yhdessä suurena pappeudenhaltijoiden joukkona. Rakastan ja ihailen teitä siksi, että olette kelvollisia ja saatte vaikutuksellanne aikaan hyvää kautta maailman.

Kehotan teitä jokaista harkitsemaan, kuinka vastaisitte seuraavaan kysymykseen, jonka presidentti David O. McKay esitti monia vuosia sitten kirkon jäsenille: ”Jos teitä jokaista pyydettäisiin tällä hetkellä esittämään yhdellä lauseella tai ilmauksella Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon tärkein ominaispiirre, mikä olisi teidän vastauksenne?” (“The Mission of the Church and Its Members”, *Improvement Era*, marraskuu 1956, s. 781.)

Vastaus, jonka presidentti McKay antoi omaan kysymykseensä, oli pappeuden jumalallinen valtuus. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko eroaa muista kirkoista, jotka väittävät, että niiden valtuus perustuu historialliseen seuraantoon tai pyhiin kirjoituksiin tai teologiseen koulutukseen. Me esitämme muista poikkeavan julistuksen, että profeetta Joseph Smith sai pappeuden valtuuden suoraan taivaallisilta sanansaattajilta käten päällepanemisella.

Sanomani keskittyy tähän jumalalliseen pappeuteen ja taivaan voimiin. Rukoilen vilpittömästi Herran Hengen apua, kun me yhdessä tutustumme näihin tärkeisiin totuuksiin.

Pappeuden valtuus ja voima

Pappeus on miehille maan päällä annettu Jumalan valtuus toimia kaikissa asioissa ihmiskunnan pelastukseksi (ks. Spencer W. Kimball, "The Example of Abraham", *Ensign*, kesäkuu 1975, s. 3). Pappeus on keino, jolla Herra toimii ihmisten kautta sielujen pelastamiseksi. Yksi Jeesuksen Kristuksen kirkkoa määrittävistä piirteistä sekä muinoin että nyt on Hänen valtuutensa. Tosi kirkkoa ei voi olla ilman jumalallista valtuutta.

Pappeuden valtuus annetaan tavallisille miehille. Pappeuteen asettamisen edellytykset ovat kelvollisuus ja aulius – eivät kokemus, asiantuntemus tai koulutus.

Tapa, jolla pappeuden valtuus saadaan, on kuvattu viidennessä uskonkappaleessa: "Me uskomme, että saarnatakseen evankeliumia ja suorittaakseen sen toimituksia miehen täytyy olla Jumalan kutsuma profetian kautta ja niiden käten päällepanemisella, joilla on toimivalta." Näin poika tai mies saa pappeuden valtuuden ja hänet asettaa tiettyyn virkaan henkilö, jolla jo on pappeus ja joka on saanut valtuuden johtohenkilöltä, jolla on tarvittavat pappeuden avaimet.

Pappeudenhaltijan odotetaan käyttävän tätä pyhää valtuutta Jumalan pyhän mielen, tahdon ja tarkoitusten mukaan. Pappeudessa ei ole mitään itsekeskeistä. Pappeutta käytetään aina muiden ihmisten palvelemiseen, siunaamiseen ja vahvistamiseen.

Korkeampi pappeus saadaan solmimalla vakava liitto, johon sisältyy velvoite toimia sen valtuuden (ks. OL 68:8) ja viran (ks. OL 107:99) mukaan, jotka on saatu. Jumalan pyhän pappeuden haltijoina meidän tulee olla toimijoita eikä toiminnan kohteita (ks. 2. Nefi 2:26). Pappeus on luonnostaan aktiivista eikä passiivista.

Presidentti Ezra Taft Benson on opettanut:

"Ei riitä, että me saamme pappeuden ja jäämme sitten passiivisina odottamaan, kunnes joku hätistää meitä toimimaan. Kun me otamme vastaan pappeuden, meillä on velvoite ryhtyä aktiivisesti ja innokkaasti edistämään vanhurskauden asiaa maan päällä, koska Herra sanoo:

– – 'Se, joka ei tee mitään, ennen kuin häntä käsketään, ja ottaa käskyn vastaan epäilevin sydämin ja pitää sen laiskasti, se tuomitaan' [OL 58:29]." (*So Shall Ye Reap*, 1960, s. 21.)

Myös presidentti Spencer W. Kimball tähdensi painokkaasti pappeuden aktiivista luonnetta: ”Rikkomalla käskyjä mies rikkoo pappeuden liiton – mutta myös jättämällä velvollisuutensa suorittamatta. Sen mukaisesti *tämän liiton rikkoakseen ihmisen ei tarvitse tehdä muuta kuin olla tekemättä mitään.*” (Ks. *Anteeksiantamuksen ihme*, 1975, s. 95.)

Kun me teemme parhaamme täyttääksemme pappeustehtävämme, meitä voidaan siunata pappeuden voimalla. Pappeuden voima on Jumalan voimaa, joka toimii sellaisten miesten ja poikien kautta kuten me, ja joka edellyttää henkilökohtaista vanhurskautta, uskollisuutta, kuuliaisuutta ja uutteruutta. Poika tai mies voi saada pappeuden valtuuden käten päällepanemisella, mutta hänellä ei ole pappeuden voimaa, jos hän on tottelematon, kelvoton tai haluton palvelemaan.

”Pappeuden oikeudet on liitetty erottamattomasti taivaan voimiin [eikä] taivaan *voimia* voida hallita eikä käyttää muuten kuin vanhurskauden periaatteiden mukaan.

Että ne voidaan suoda meille, on totta; mutta kun me pyrimme peittelemään syntejämme tai tyydyttämään ylpeyttämme, turhamaista kunnianhimoamme tai hallitsemaan tai vallitsemaan tai pakottamaan ihmislasten sieluja pienimmälläkään vääryydellä, katso, taivaat vetäytyvät; Herran Henki tulee murheelliseksi, ja kun se on vetäytynyt, se on sen miehen pappeuden eli valtuuden loppu.” (OL 121:36–37, kursivointi lisätty.)

Veljet, Herra ei hyväksy sitä, että poika tai mies ottaa vastaan pappeuden valtuuden mutta jättää tekemättä sen, mikä on välttämätöntä pappeuden voiman saamiseksi. Niin nuoret kuin vanhatkin pappeudenhaltijat tarvitsevat sekä valtuuden että voiman – tarvittavan luvan ja hengellisen kyvyn edustaa Jumalaa pelastuksen työssä.

Opetus, jonka sain isältäni

Kasvoin kodissa, jossa oli uskollinen äiti ja hieno isä. Äitini oli niiden pioneerien jälkeläinen, jotka uhrasivat kaiken kirkon ja Jumalan valtakunnan vuoksi. Isäni ei ollut kirkkomme jäsen, ja nuorena hän oli halunnut tulla katoliseksi papiksi. Loppujen

lopuksi hän päätti olla menemättä pappisseminaariin ja loi sen sijaan uran työkalujen ja väriaineiden valmistajana.

Suuren osan siitä ajasta, jonka isä oli naimisissa, hän kävi perheemme kanssa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa. Itse asiassa monilla seurakuntamme jäsenillä ei ollut aavistustakaan siitä, ettei isä ollut kirkon jäsen. Hän pelasi seurakuntamme softball-joukkueessa ja valmensi sitä, auttoi partiotoiminnassa ja tuki äitiä tämän erilaisissa kutsumuksissa ja tehtävissä. Haluan kertoa teille yhdestä niistä erinomaisista opetuksista, jotka sain isältäni pappeuden valtuudesta ja voimasta.

Ollessani vielä poikaiässä kysyin isältä monta kertaa viikossa, milloin hän aikoi mennä kasteelle. Hän vastasi kaikessa rakkaudessa mutta päättäväisesti joka kerta sitä häneltä penätessäni: "David, minä en aio liittyä kirkkoon äitisi, sinun tai kenenkään muunkaan vuoksi. Minä liityn kirkkoon sitten kun tiedän, että se on oikea ratkaisu."

Taisin olla kolme- tai neljätoistavuotias, kun kävin seuraavan keskustelun isän kanssa. Olimme juuri palanneet kotiin oltuamme sunnuntaina kirkossa yhdessä, ja kysyin isältäni, milloin hän aikoi mennä kasteelle. Hän vastasi hymyillen: "Sinä se aina kysyt minulta kasteelle menosta. Nyt minulla on kysymys sinulle." Tein nopeasti ja innokkaana sen päätelmän, että nyt me edistyimme!

Isä jatkoi: "David, eikös teidän kirkkonne opetakin, että pappeus otettiin muinoin pois maan päältä ja että taivaalliset sanansaattajat ovat palauttaneet sen profeetta Joseph Smithille?" Vastasin, että hänen toteamuksensa oli oikea. Sitten hän sanoi: "Tässä on kysymykseni. Kuuntelen joka viikko pappeuskokouksessa, kun piispa ja muut pappeusjohtajat muistuttavat, pyytävät ja anovat miehiä suorittamaan kotiopetuksensa ja täyttämään pappeusvelvollisuutensa. Jos teidän kirkossanne on todella palautettu Jumalan pappeus, miksi niin monet kirkkoonne kuuluvat miehet eivät ole mitenkään erilaisia uskonnollisten velvollisuuksiensa hoitamisessa kuin ne miehet, jotka kuuluvat samaan kirkkoon kuin minä?" Pääni oli aivan tyhjä. Minulla ei ollut mitään sopivaa vastausta isälleni.

Uskon, että isäni oli väärässä arvostellessaan jumalallista valtuutta koskevan väitteemme paikkansapitävyyttä niiden miesten puutteiden vuoksi, joiden kanssa hän oli tekemisissä seurakunnassamme. Mutta hänen minulle esittämänsä kysymykseen sisältyi oikea oletamus, että miesten, joilla on Jumalan pyhä pappeus, tulisi olla erilaisia kuin muut miehet. Miehet, joilla on pappeus, eivät ole luonnostaan parempia kuin muutkaan miehet, mutta heidän pitäisi toimia eri tavoin. Pappeudenhaltijoiden tulee paitsi saada pappeuden valtuus myös tulla kelvollisiksi ja uskollisiksi Jumalan voiman välittäjiksi. ”Pitäkää itsenne puhtaina, te Herran astioiden kantajat” (OL 38:42).

En ole koskaan unohtanut niitä opetuksia pappeuden valtuudesta ja voimasta, jotka sain isältäni, hyvältä mieheltä, joka ei kuulunut kirkkoomme ja joka odotti enemmän miehiltä, jotka sanoivat olevansa Jumalan pappeuden haltijoita. Tuo sunnuntai-iltapäivän keskustelu isäni kanssa monia vuosia sitten herätti minussa halun olla ”hyvä poika”. En halunnut olla huono esimerkki ja kompastuskivi isän edistymiselle hänen saadessaan oppia palautettua evankeliumia. Halusin yksinkertaisesti olla hyvä poika. Herra tarvitsee sitä, että me kaikki Hänen valtuutensa haltijat olemme kunniallisia, hyveellisiä ja hyviä poikia kaikkina aikoina ja kaikkialla.

Teitä ehkä kiinnostaa tietää, että joitakin vuosia myöhemmin isäni kastettiin. Ja oikean ajan tullen minulla oli tilaisuus antaa hänelle Aaronin pappeus ja Melkisedekin pappeus. Yksi elämäni suurenmoisia kokemuksia oli seurata, kun isä sai pappeuden valtuuden ja lopulta sen voiman.

Kerron teille tästä mieleenpainuvasta opetuksesta, jonka sain isältäni, tähdentääkseni erästä yksinkertaista totuutta. Se, että saa pappeuden valtuuden kätten päällepanemisella, on tärkeä alku, mutta se ei riitä. Asettaminen tuo valtuuden, mutta voimalla toimiminen vaatii vanhurskautta, kun pyrimme kohottamaan sieluja, opettamaan ja todistamaan, siunaamaan ja neuvomaan sekä edistämään pelastuksen työtä.

Tässä maailman historian merkityksellisessä vaiheessa teidän ja minun, meidän pappeudenhaltijoiden, pitää olla vanhurskaita miehiä ja tehokkaita välineitä Jumalan käsissä. Meidän pitää tulla

esiin Jumalan miehinä. Teidän ja minun kannattaisi ottaa oppia Nefin, Helamanin pojanpojan, esimerkistä ja noudattaa sitä. Hän oli ensimmäinen niistä kahdestatoista opetuslapsesta, jotka Vapahtaja kutsui aloittaessaan palvelutyönsä nefiläisten keskuudessa. ”Ja [Nefi] opetti heille monia asioita –. Ja Nefi opetti voimalla ja suurella valtuudella.” (3. Nefi 7:17.)

”Auta aviomiestäni ymmärtämään”

Niiden temppeleisuosituspuhuttelujen lopuksi, joita pidin piispana ja vaarnanjohtajana, minulla oli usein tapana kysyä naimisissa olevilta sisarilta, kuinka voisin parhaiten palvella heitä ja heidän perhettään. Noilta uskollisilta naisilta saamieni vastausten yhdenmukaisuus oli sekä opettavaista että huolestuttavaa. Sisaret valittivat tai arvostelivat harvoin mutta vastasivat usein seuraavasti: ”Autathan aviomiestäni ymmärtämään tehtävänsä pappeusjohtajana kodissamme. Otan mielelläni johdon käsiini pyhien kirjoitusten tutkimisessa, perherukouksessa ja perheillä, ja teen niin jatkossakin. Mutta toivoisin, että mieheni olisi tasaveroinen kumppani ja olisi se vahva pappeusjohtaja, jollainen vain hän voi olla. Autathan aviomiestäni oppimaan, kuinka hän voi tulla kodissamme patriarkaksi ja pappeusjohtajaksi, joka johtaa ja suojelee.”

Mietin usein noiden sisarten ja heidän pyyntönsä vilpittömyyttä. Pappeusjohtajat kuulevat nykyään samankaltaisia huolenaiheita. Monet vaimot anovat sellaista aviomiestä, jolla on pappeuden valtuuden lisäksi myös pappeuden voima. He kaipaavat kumppanikseen uskollista aviomiestä ja pappeustoveria työssä Kristus-keskeisen ja evankeliumia tähdentävän kodin luomiseksi.

Veljet, lupaan, että jos te ja minä pohdimme rukoillen näiden sisarten pyyntöjä, Pyhä Henki auttaa meitä näkemään itsemme sellaisina kuin todella olemme (ks. OL 93:24) ja auttaa meitä tunnistamaan ne asiat, joissa meidän pitää muuttua ja tulla paremmiksi. Ja aika toimia on nyt!

Olkaa esimerkkejä vanhurskaudesta

Tänä iltana kertaan presidentti Thomas S. Monsonin opetuksia hänen pyytäessään meitä olemaan ”vanhurskauden esimerkkejä”. Hän on muistuttanut meitä toistuvasti siitä, että me

olemme Herran asialla ja että meillä on oikeus Hänen apuunsa kelvollisuutemme perusteella (ks. "Vanhurskauden esimerkkejä", *Liahona*, toukokuu 2008, s. 65–68). Teillä ja minulla on pappeuden valtuus, jonka taivaalliset sanansaattajat, Johannes Kastaja sekä Pietari, Jaakob ja Johannes, palauttivat maan päälle tällä taloudenhoitokaudella. Ja siksi jokainen mies, joka saa Melkisedekin pappeuden, voi jäljittää oman valtuuden linjansa suoraan Herraan Jeesukseen Kristukseen. Toivon, että olemme kiitollisia tästä ihmeellisestä siunauksesta. Rukoilen, että olisimme puhtaita ja kelvollisia edustamaan Herraa käyttäessämme Hänen pyhää valtuuttaan. Tulkoon meistä kukin kelvolliseksi saamaan pappeuden voiman.

Todistan, että pyhä pappeus on todella palautettu maan päälle näinä myöhempiä aikoina ja että se on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa. Todistan myös, että presidentti Thomas S. Monson on kirkon ylipappeuden johtava ylipappi (ks. OL 107:9, 22, 65–66, 91–92) ja ainoa ihminen maan päällä, jolla on kaikki pappeuden avaimet sekä valtuus käyttää niitä. Näistä totuuksista todistan vakavasti Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen.

Todelliseen kasvuun johtava pelastaminen

Piispa Richard C. Edgley

juuri vapautettu ensimmäinen neuvonantaja johtavassa piispakunnassa

Sielujen pelastaminen on sitä työtä, jota Vapahtaja on kutsunut meitä kaikkia tekemään.

Viime kuukausina on tähdennetty entistä enemmän sitä, että saisimme kirkossa aikaan todellista kasvua – sitä, että toisimme joukkoomme kaikki halukkaat, jotta he voivat saada pelastavat toimitukset ja liitot ja pitää ne ja elää niin, että he kokevat Alman kuvaileman voimallisen sydämen muutoksen (ks. Alma 5:14). Yksi mielekkäimpiä ja tärkeimpiä tapoja saada aikaan todellista kasvua kirkossa on se, että ojennamme kätemme pelastamaan ne, jotka on kastettu ja jotka kuitenkin vaeltavat vähemmän aktiivisina vailla siunauksia ja pelastavia toimituksia. Riippumatta siitä, mikä on henkilökohtainen tehtävämme – kotiopettaja tai kotikäyntiopettaja, pyhäkoulunopettaja, piispa, isä, äiti tai johtava auktoriteetti – kaikki voivat osallistua pelastuspyrkimykseen merkityksellisellä tavalla. Loppujen lopuksi se, että tuomme kaikki – perheemme, kirkkoomme kuulumattomat, vähemmän aktiiviset, synnintekijät – Kristuksen luokse saamaan pelastavat toimitukset, on meidän yhteinen jumalallinen tehtävämme.

Eräänä sunnuntaiamuna noin 30 vuotta sitten, kun palvelin vaarnan johtokunnassa, saimme puhelun eräältä uskolliselta piispaltamme. Hän selitti, että hänen seurakuntansa oli kasvanut niin nopeasti, ettei hänellä ollut enää antaa mielekästä tehtävää kaikille kelpoisille jäsenille. Hän pyysi meitä jakamaan seurakunnan. Odotellessamme sen hyväksymistä me päätimme vaarnan johtokuntana, että vierailisimme siinä seurakunnassa ja

kutsuisimme kaikki nuo hienot, kelvolliset veljet ja sisaret vaarnalähetysaarnajiksi.

Muistaakseni kolmas tapaamani henkilö oli nuori naisopiskelija paikallisesta yliopistosta. Juteltuamme hetken aikaa esitin hänelle kutsun palvelu lähetyssaarnaajana. Hetken aikaa oli hiljaista. Sitten hän sanoi: ”Etkö tiedä, etten minä ole aktiivinen kirkossa?”

Oltuani hetken hiljaa sanoin: ”Ei, en tiennyt, ettet sinä ole aktiivinen.”

Hän vastasi: ”En ole vuosiin ollut aktiivinen kirkossa.” Sitten hän sanoi: ”Etkö tiedä, että kun on ollut epäaktiivinen, ei ole lainkaan helppoa palata takaisin?”

Vastasin: ”En. Seurakuntanne aloittaa kokoukset aamuyhdeksältä. Tulet vain kappeliin, niin olet meidän kanssamme.”

Hän vastasi: ”Ei, se ei ole niin helppoa. Monet asiat huolestuttavat. Se huolestuttaa, tuleeko joku tervehtimään vai pitääkö minun istua yksin ja ilman, että kukaan kiinnittää minuun huomiota kokouksissa. Sekin huolestuttaa, hyväksytäänkö minut ja keistä tulee uusia ystäviäni.”

Kyynelten vieressä hänen poskilleen hän jatkoi: ”Tiedän, että äitini ja isäni ovat rukoilleet puolestani vuosia tuodakseen minut takaisin kirkkoon.” Sitten hetken hiljaisuuden jälkeen hän sanoi: ”Viimeksi kuluneet kolme kuukautta olen rukoillut saadakseni rohkeutta ja voimaa ja löytääkseni tavan tulla jälleen aktiiviseksi.” Sitten hän kysyi: ”Voisikohan tämä tehtävä olla vastaus noihin rukouksiin?”

Silmäni alkoivat kostua vastatessani: ”Uskon, että Herra on vastannut rukouksiisi.”

Hän ei ainoastaan ottanut tehtävää vastaan, vaan hänestä tuli hieno lähetyssaarnaaja. Ja olen varma, että hän tuotti iloa paitsi itselleen myös vanhemmilleen ja todennäköisesti muille sukulaisille.

Tästä ja muista samantapaisista puhutteluista opin monta asiaa tai sain muistutuksen niistä:

- Opin, että monilla vähemmän aktiivisilla jäsenillä on läheisiä ihmisiä, jotka polvistuvat päivittäin rukoukseen anoen Herralta apua, jotta heidän rakkaansa voisi pelastua.
- Opin, ettei vähemmän aktiivisen jäsenen ole lainkaan niin helppoa tai mukavaa vain kävellä takaisin kirkkoon. He tarvitsevat apua. He tarvitsevat tukea. He tarvitsevat toveruutta.
- Opin, että meillä on vähemmän aktiivisia jäseniä, jotka yrittävät löytää ja ovat halukkaita löytämään tien takaisin aktiivisuuteen.
- Opin, että monet vähemmän aktiiviset jäsenet ottavat vastaan tehtävän, jos heidät kutsutaan siihen.
- Opin, että vähemmän aktiivinen jäsen ansaitsee sen, että häntä kohdellaan tasaveroisena ja pidetään rakastavan Jumalan poikana tai tyttärenä.

Vuosien varrella olen pohtinut, kuinka tuo puhuttelu olisi sujunut, jos olisin pitänyt häntä vähemmän aktiivisena kirkon jäsenenä. Sen voitte itse arvioida.

Uudelleenaktivoiminen on aina ollut tärkeä osa Herran työtä. Vaikka pelastustyö on jokaisen jäsenen tehtävä, Aaronin ja Melkisedekin pappeuden haltijoilla on vastuullinen tehtävä johtaa tätä työtä. Loppujen lopuksi pappeuden palvelutyössä on kyse juuri tästä – kaikkien ihmisten tuomisesta korottaviin liittoihin; rauhan, onnen ja omanarvontunnon tuomisesta.

Muistatte Mormonin kirjasta, kuinka Alma nuorempi – huomattuaan, että soramilaiset olivat jääneet pois kirkosta – järjesti aktivointiryhmän pelastaakseen nuo ihmiset. Heidän aloittaessaan tehtäväänsä Alma rukoili Herraa näillä sanoilla:

”Oi Herra, suo meille menestystä heidän tuomisessaan *jälleen* sinun luoksesi Kristuksessa.

Katso, oi Herra, heidän sielunsa ovat kallisarvoisia, ja *monet heistä ovat veljiämme*; anna meille sen tähden, oi Herra, voimaa ja viisautta, jotta voimme tuoda nämä veljemme jälleen sinun luoksesi.” (Alma 31:34–35, kursivointi lisätty.)

Joitakin kuukausia sitten, erään uusien käännyneiden sekä vähemmän aktiivisten jäsenten kanssa pidetyn kokouksen jälkeen, eräs uudelleen aktivoitunut suunnilleen ikäiseni mieshenkilö tuli luokseni ja sanoi: "Olen ollut vähemmän aktiivinen suurimman osan elämästäni. Jäin pois kirkosta nuorena. Mutta olen nyt tullut takaisin ja työskentelen vaimoni kanssa temppeleissä."

Halusin hänen tietävän, että kaikki oli kunnossa, joten vastasin jokseenkin tähän tapaan: "Loppu hyvin, kaikki hyvin."

Hän vastasi: "Ei, kaikki ei ole hyvin. Minä olen palannut kirkkoon, mutta olen menettänyt kaikki lapseni ja lastenlapseni. Ja nyt koen lastenlastenlasteni menetyksen – kaikki ovat kirkon ulkopuolella. Kaikki ei ole hyvin."

Suvussamme on eräs esivanhempi, joka liittyi kirkkoon Euroopassa kirkon varhaisina aikoina. Yhdestä hänen pojastaan tuli epäaktiivinen. Sisar Edgley ja minä olemme yrittäneet jäljittää tämän esivanhemman epäaktiivisia jälkeläisiä.

Vaimoni ja minun oli helppoa kohtuullisen perustellusti päätellä, että seuraavien kuuden sukupolven aikana on saattanut olla kyse jopa 3 000 sukulaisen menettämisestä. Nyt ennuste kahdesta seuraavasta sukupolvesta. Menetys voisi teoreettisesti koskea noin 20 000:ta tai 30 000:ta taivaallisen Isämme lasta.

Kutsu pelastustyöhön perustuu yhteen kirkon perimmäisistä opeista.

"Muistakaa, että sielujen arvo on suuri Jumalan silmissä; sillä katso, Herra, teidän Lunastajanne, kärsi kuoleman lihassa; ja niin hän kärsi *kaikkien ihmisten* tuskan, jotta *kaikki ihmiset voisivat tehdä parannuksen ja tulla hänen luoksensa*. – –

Ja jos kävisi niin, että te tekisitte työtä koko elinaikanne huutaen parannusta tälle kansalle ja johdattaisitte ainoastaan yhden sielun minun luokseni, kuinka suuri teidän ilonne onkaan hänen kanssansa minun Isäni valtakunnassa!" (OL 18:10–11, 15, kursivointi lisätty.)

Minulla on elämäni aikana ollut etuoikeus pelastaa joitakuita vähemmän aktiivisia jäseniä. Nykyään kun autan jotakuta tulemaan jälleen aktiiviseksi kirkossa, en näe mielessäni yksittäistä sielua; näen kuusi, seitsemän tai useampiakin sukupolvia – tuhansittain sieluja. Sitten ajattelen seuraavaa

pyhien kirjoitusten kohtaa: ”Jos – – johdattaisitte ainoastaan yhden sielun minun luokseni, kuinka suuri teidän ilonne onkaan” (OL 18:15).

Herra sanoi apostoleilleen: ”Satoa on paljon, mutta sadonkorjaajia vähän” (Matt. 9:37). Sadonkorjaajia ei tarvitse olla vähän. Meillä on tuhansia kykeneviä, kelpollisia pappeudenhaltijoita ja miljoonia sitoutuneita kirkon jäseniä kaikkialla maailmassa. Meillä on toimivat seurakuntaneuvostot, pappeuskoorumit, Apuyhdistykset ja muita järjestöjä, jotka kaikki on kutsuttu pelastustyöhön. Sielujen pelastaminen on sitä työtä, jota Vapahtaja on kutsunut meitä kaikkia tekemään.

Aiemmin puheessani viittasin rukoukseen, jonka Alma lausui, kun hän ja hänen toverinsa lähtivät pelastamaan soramalaisia. Toisen maailmansodan aikana noin 500 amerikkalaista sotilasta ja heitä tukeneita paikkakuntalaisia joutui erälle vankileirille. Heidän kärsimyksensä ja huoli heidän turvallisuudestaan johtivat siihen, että noin sadan amerikkalaisittolaan vapaaehtoisjoukko valittiin pelastamaan nuo vangit. Kun vapaaehtoiset olivat koolla, komentava upseeri opasti heitä jokseenkin näin: ”Tänä iltana te miehet menette tapaamaan oman uskontokuntanne pappia, polvistutte rukoukseen ja vannotte Jumalalle, että niin kauan kuin teissä henki pihisee, ette anna yhdenkään noista miehistä kärsiä hetkeäkään kauemmin.” (Ks. Hampton Sides, *Ghost Soldiers: The Forgotten Epic Story of World War II's Most Dramatic Mission*, 2001, s. 28–29.) Tämä onnistunut pelastusoperaatio oli pelastamista fyysisestä ja ajallisesta kärsimyksestä. Pitäisikö meidän olla vähemmän urhoollisia pyrkimyksissämme pelastaa ne, jotka voisivat kärsiä hengellisistä ja iankaikkisista seurauksista? Pitäisikö meidän Herran edessä sitoutua vähempään?

Lopuksi, meidän sitoutumisemme Kristuksen toden ja elävän kirkon jäsenenä juontuu siitä tosiasiasta, että Herra kärsi meidän jokaisen puolesta – kirkkoon kuulumattoman, vähemmän aktiivisen jäsenen, jopa synnintekijän ja jokaisen oman perheemme jäsenen puolesta. Uskon, että voimme tuoda tuhansia evankeliumin iloon, rauhaan ja suloisuuteen ja satojatuhansia, jopa miljoonia, heitä seuraavissa sukupolvissa. Uskon, että me voimme onnistua, koska tämä on Herran kirkko, ja pappeuden ja

jäsenyytemme nojalla meidät on kutsuttu onnistumaan. Tämän todistuksen lausun teille Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Aaronin pappeus: nouskaa ja käyttäkää Jumalan voimaa

Adrián Ochoa

toinen neuvonantaja Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa

[Pappeutta] täytyy käyttää, jotta sillä saisi aikaan jotakin hyvää. Teidät on kutsuttu nousemaan ja loistamaan – – eikä kätkemään valoanne pimeään.

Vähän aikaa sitten olin Etelä-Afrikassa ja vierailin eräässä kodissa Thabison kanssa, joka on pappien koorumin ensimmäinen apulainen Kagison seurakunnassa. Thabiso ja hänen piispansa, jolla on kyseisen koorumin avaimet ja joka johtaa sitä, olivat rukoilleet vähemmän aktiivisten koorumin jäsenten puolesta. He etsivät innoitusta siihen, keiden luona käydä ja kuinka auttaa heitä. He tunsivat innoitusta vieraillla Tebellon kotona ja pyysivät minua mukaansa.

Päästyämme raivoisan vahtikoiran ohi päädyimme olohuoneeseen Tebellon luokse. Hän on rento nuori mies, joka oli lakannut käymästä kirkossa, koska hänellä oli alkanut olla paljon muuta tekemistä sunnuntaisin. Hän oli hermostunut mutta iloinen ottaessaan meidät vastaan ja pyysi perheensäkin mukaan tapaamiseen. Piispa ilmaisi rakkautensa perhettä kohtaan ja halunsa auttaa heitä tulemaan iankaikkiseksi perheeksi tulemalla sinetöidyksi temppelissä. He liikuttuivat sydämessään, ja me kaikki tunsimme Pyhän Hengen läsnäolon voimakkaana. Se ohjasi jokaista sanaa ja jokaista tunnetta.

Mutta juuri Thabison sanat tekivät vierailun aikana suurimman vaikutuksen. Minusta tuntui, että tuo nuori pappi puhui enkelien kielellä – rakastavin sanoin, jotka me kaikki täysin

ymmärsimme mutta jotka koskettivat erityisesti hänen ystäväänsä. ”Minusta oli niin mukavaa aina jutella sinun kanssasi kirkossa”, hän sanoi. ”Sinulla on aina ystävällistä sanottavaa minulle. Ja tiedätkö mitä, jalkapallojoukkueemme on aika lailla olematon ilman sinua. Sinä olet siinä niin hyvä.”

”Olen pahoillani”, Tebello vastasi. ”Minä tulen takaisin teidän joukkoonne.”

”Tosi hienoa”, sanoi Thabiso. ”Muistatko, kuinka meillä oli tapana valmistautua palvelemaan lähetystyössä? Voisimmeko aloittaa sen taas?”

”Kyllä”, Tebello vastasi. ”Minä haluan tulla takaisin.”

Ehkäpä suurin ilo, mitä koen neuvonantajana Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa, on se, kun näen Aaronin pappeuden haltijoiden eri puolilla maailmaa käyttävän Aaronin pappeuden voimaa. Mutta joskus näen myös surullisena, miten niin monet nuoret miehet eivät ymmärrä, kuinka paljon hyvää he voivat tehdä sillä voimalla, joka heillä on.

Pappeus on itse Jumalan voima ja valtuus toimia Hänen lastensa palvelemiseksi. Voi, kunpa jokainen nuori mies, jokainen Aaronin pappeuden haltija, voisi täysin ymmärtää, että hänen pappeudellaan on enkelien palveluksen avaimet. Kunpa he ymmärtäisivät, että heillä on pyhä velvollisuus auttaa ystäviään löytämään polku, joka johtaa Vapahtajan luo. Kunpa he vain tietäisivät, että taivaallinen Isä antaa heille voiman selittää palautetun evankeliumin totuuksia niin selkeästi ja vilpittömästi, että toiset tulevat tuntemaan Kristuksen sanojen olevan kiistattomasti totta.

Rakkaat kirkon nuoret miehet, saanen esittää teille kysymyksen, jonka toivon teidän säilyttävän sydämessänne koko loppuelämänne ajan. Voitteko saada maan päällä mitään suurempaa voimaa kuin Jumalan pappeus? Mikä voima voisi mitenkään olla suurempi kuin kyky auttaa meidän taivaallista Isäämme muuttamaan lähimmäistenne elämää, auttaa heitä polulla iankaikkiseen onneen tulemalla puhdistetuiksi synnistä ja väärinteoista?

Minkä tahansa muun voiman lailla pappeuttakin täytyy käyttää, jotta sillä saisi aikaan jotakin hyvää. Teidät on kutsuttu nousemaan ja loistamaan (ks. OL 115:5) eikä kätkemään valoanne

pimeään. Vain rohkeat luetaan valittujen joukkoon. Kun käytätte pyhän pappeutenne voimaa, teidän rohkeutenne ja luottamuksenne kasvavat. Nuoret miehet, te tiedätte, että olette parhaimmillanne, kun olette Jumalan palveluksessa. Te tiedätte, että olette onnellisimpia ollessanne innolla mukana hyvässä työssä. Pitäkää pappeutenne voimaa kunniassa olemalla puhtaita ja kelvollisia.

Toistan vanhin Jeffrey R. Hollandin kehotuksen, jonka hän esitti teille puoli vuotta sitten tältä puhujakorokkeelta. Hän sanoi: "Etsin -- miehiä -- niin nuoria kuin vanhojakin -- jotka tuntevat riittävää huolta tästä hyvän ja pahan välisestä taistelusta lähteäkseen mukaan ja uskaltaakseen puhua. Me olemme sodassa." Hän jatkoi: "Pyydän voimakkaampaa ja omistautuneempaa ääntä -- ääntä, joka paitsi vastustaa pahaa --, myös puhuu hyvän puolesta, evankeliumin puolesta, Jumalan puolesta." ("Herran taistoon kaikki meidät kutsuttu on", *Liahona*, marraskuu 2011, s. 45, 47.)

Kyllä, Aaronin pappeuden haltijat, me olemme sodassa. Ja tässä sodassa paras tapa puolustautua pahaa vastaan on vanhurskauden aktiivinen edistäminen. Ette voi kuunnella rumia sanoja ja teeskennellä, että ette kuule. Ette voi katsella yksin tai toisten kanssa kuvia, joiden tiedätte olevan saastaisia, ja teeskennellä, että ette näe. Ette voi koskea mitään epäpuhdasta ja teeskennellä, ettei se haittaa. Ette voi olla passiivisia, kun Saatana pyrkii tuhoamaan sen, mikä on tervehenkistä ja puhdasta. Sen sijaan teidän pitää puolustaa rohkeasti sitä, minkä tiedätte olevan totta! Kun kuulette tai näette jotakin, mikä häpäisee Herran asettamia tasovaatimuksia, muistakaa, keitä te olette -- sotilaita itse Jumalan armeijassa, voimananne Hänen pyhä pappeutensa. Ei ole parempaa asetta vihollista, valheiden isää, vastaan kuin totuus, joka tulee teidän suustanne, kun käytätte pappeuden voimaa. Useimmat ikätovereistanne tulevat kunnioittamaan teitä rohkeutenne ja rehellisyytenne ansiosta. Jotkut eivät. Mutta sillä ei ole väliä. Te tulette voittamaan taivaallisen Isän kunnioituksen ja luottamuksen, koska te olette käyttäneet Hänen voimaansa Hänen tarkoitustensa saavuttamiseksi.

Kehotan jokaista Aaronin pappeuden koorumin johtokuntaa jälleen kerran kohottamaan vapauden tunnuksen sekä

järjestämään pataljoonanne ja johtamaan sitä. Käyttäkää pappeuden voimaanne kutsumalla ympärillänne olevia tulemaan Kristuksen luokse parannuksen ja kasteen kautta. Teillä on taivaallisen Isän antama valtuus ja voima tehdä niin.

Kaksi vuotta sitten vieraillessani Santiagossa Chilessä Daniel Olate, nuori mies, joka kulki usein lähetyssaarnaajien mukana, teki minuun erittäin suuren vaikutuksen. Pyysin häntä kirjoittamaan minulle, ja luen teille hänen luvallaan osan hänen äskettäisestä sähköpostiviestistään: ”Täyten juuri 16, ja sunnuntaina minut asetettiin papin virkaan. Samana päivänä kastoin erään ystäväni; hänen nimensä on Carolina. Opetin hänelle evankeliumia, ja hän kävi säännöllisesti kirkossa ja sai jopa Edistymisen-ohjelman tunnustuspalkinnon, mutta hänen vanhempansa eivät antaneet hänen mennä kasteelle, ennen kuin he oppivat tuntemaan minut ja luottamaan minuun. Hän halusi minun kastavan itsensä, joten meidän täytyi odottaa kuukausi, kunnes tuli sunnuntai, jolloin täyten 16. Tuntui todella hyvältä, kun voin auttaa niin hyvää ihmistä pääsemään kasteelle, ja olen iloinen, että juuri minä sain kastaa hänet.”

Daniel on vain yksi niistä monista nuorista miehistä kautta maailman, jotka elävät sen voiman arvoisina, jonka Jumala on uskonut heille. Toinen on hondurasilainen Luis Fernando, joka huomasi ystävänsä kulkevan vaarallisella polulla ja lausui tälle todistuksensa ja kirjaimellisesti pelasti hänen henkensä (ks. ”A Change of Heart”, [lds.org/youth/video](https://www.lds.org/youth/video)). Brasilialainen Olavo on myös yksi esimerkki. Todellisena pysyvänä palvelijana kodissaan (ks. OL 84:111) Olavo innoitti äitiään tulemaan jälleen täysin aktiiviseksi kirkossa (ks. ”Reunited by Faith”, [lds.org/youth/video](https://www.lds.org/youth/video)). Kirkon nuorten verkkosivuilla [youth.lds.org](https://www.youth.lds.org) voitte nähdä joitakin näistä tarinoista ja monia muita niiden kaltaisia. Internet, sosiaalinen media ja muu teknologia ovat muuten välineitä, jotka Herra on antanut teidän käsiinne auttaakseen teitä harjoittamaan pappeustehtäviänne ja levittämään totuuden ja hyveellisyyden vaikutusta.

Rakkaat nuoret miehet, kun käytätte Aaronin pappeutta kuvailemallani tavalla, te valmistaudutte tehtäviin, joita teillä on tulevaisuudessanne. Mutta samalla teette paljon enemmänkin. Johannes Kastajan, tuon esimerkillisen Aaronin pappeuden

haltijan, tavoin tekin valmistatte tietä Herralle ja teette Hänen polkunsa suoriksi. Kun julistatte Johanneksen tavoin rohkeasti parannuksen ja kasteen evankeliumia, te valmistatte ihmisiä Herran tulemista varten (ks. Matt. 3:3; OL 65:1–3; 84:26–28). Teille kerrotaan usein teidän suurista mahdollisuuksistanne. No, nyt on aika laittaa nuo mahdollisuudet toimintaan, käyttää Jumalan teille antamia kykyjä toisten siunaamiseksi, tuoda heidät pois pimeydestä valoon ja valmistaa Herralle tietä.

Kirkko on antanut teille Velvollisuus Jumalaa kohtaan - kirjasen lähdeaineistoksi, joka auttaa teitä oppimaan velvollisuutenne ja täyttämään ne. Tutkikaa sitä usein. Polvistukaa rukoukseen, poissa teknisten laitteiden äärestä, ja pyytäkää Herran johdatusta. Ja sitten nouskaa ja käyttäkää Jumalan voimaa. Lupaen, että saatte taivaalliselta Isältä vastauksia siihen, kuinka elää omaa elämääne ja kuinka auttaa toisia.

Lainaan presidentti Thomas S. Monsonin sanoja: ”Älkää koskaan aliarvioiko todistuksenne vaikutuksen kauaskantoisuutta. – Teillä on kyky huomata huomaamattomat. Kun teillä on silmät, joilla näette, korvat, joilla kuulette, ja sydän, jolla tunnette, voitte ojentaa kätenne ja pelastaa ikätovereitanne.” (“Olkaa esimerkkinä”, *Liahona*, toukokuu 2005, s. 115.)

Todistan teille, että pappeuden voima on todellinen. Sain todistukseni käyttämällä pappeutta itse. Olen nähnyt niiden, joilla on Aaronin pappeuden voima, tekevän ihmeitä toisensa jälkeen. Olen ollut todistamassa enkelien palveluksen voimaa, kun uskolliset Aaronin pappeuden haltijat ovat puhuneet Hengen täyttämiä sanoja toivosta aukaisten jonkun valoa ja rakkautta kaipaavan sydämen. Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, johtajamme ja Vapahtajamme nimessä. Aamen.

Pappeuden palvelutyön *miksi-kysymys*

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Evankeliumin miksi-kysymyksen ja pappeuden miksi-kysymyksen ymmärtäminen auttaa meitä näkemään tämän kaiken jumalallisen tarkoituksen.

Pidän arvossa tätä suurenmoista tilaisuutta kokoontua pappeusveljien kanssa ja iloitsen kanssanne Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ihmeellisyydestä ja ihanuudesta. Kiitän teitä uskostanne, hyvistä teoistanne ja jatkuvasta vanhurskaudestanne.

Meillä on yhteinen side, sillä me kaikki olemme saaneet asettamisen Jumalan pappeuteen niiltä, joille on uskottu pyhä pappeuden valtuus ja voima. Se ei ole mikään pieni siunaus. Se on pyhä vastuu.

Miksi-kysymyksen voima

Olen viime aikoina ajatellut kahta merkittävää kutsumusta, jotka olen saanut pappeudenhaltijana kirkossa.

Ensimmäisen noista kutsumuksista sain, kun olin diakoni. Kuuluin perheeni kanssa kirkon seurakuntaan Frankfurtissa Saksassa. Pientä lähetyseurakuntaamme oli siunattu monilla ihanilla ihmisillä. Yksi heistä oli seurakunnanjohtajamme veli Landschulz. Ihailin häntä suuresti, vaikka hän tuntui aina olevan melko vakava, hyvin virallinen ja oli useimmiten pukeutunut tummaan pukuun. Muistan, että nuorukaisena laskin ystäväieni kanssa leikkiä siitä, kuinka vanhanaikaiselta seurakunnanjohtajamme näytti.

Minua naurattaa ajatella sitä nykyään, koska on hyvin todennäköistä, että nykyiset kirkon nuoret tarkastelevat minua hyvin samalla tavoin.

Eräänä sunnuntaina seurakunnanjohtaja Landschulz kysyi, voisiko hän puhua kanssani. Ensimmäinen ajatukseni oli: "Mitä olen tehnyt väärin?" Ajatukseni laukkasivat monissa mahdollisesti tekemissäni asioissa, jotka olisivat voineet innoittaa tähän seurakunnanjohtajan ja diakonin väliseen juttutuokioon.

Seurakunnanjohtaja Landschulz kutsui minut pieneen luokkaan – kappelissamme ei ollut toimistoa seurakunnanjohtajalle – ja siellä hän esitti minulle kutsun palvella diakonien koorumin johtajana.

"Se on tärkeä asema", hän sanoi, ja sitten hän kaikessa rauhassa kertoi, miksi niin on. Hän selitti, mitä hän ja Herra odottivat minulta ja kuinka voisin saada apua.

En muista paljoakaan siitä, mitä hän sanoi, mutta muistan hyvin, miltä minusta tuntui. Pyhä, jumalallinen Henki täytti sydämeni hänen puhuessaan. Tunsin, että tämä on Vapahtajan kirkko. Ja tunsin, että kutsumus, jonka hän oli esittänyt, oli Pyhän Hengen innoittama. Muistan kävelleeni pois tuosta pienestä luokkahuoneesta tuntien itseni melko lailla kookkaammaksi kuin aikaisemmin.

Tuosta päivästä on kulunut lähes 60 vuotta, ja vaalin yhä noita luottamuksen ja rakkauden tunteita.

Kun muistelin tätä kokemusta, yritin muistaa tarkalleen, kuinka monta diakonia seurakunnassamme tuolloin oli. Parhaan muistini mukaan uskon meitä olleen kaksi. Se voi kuitenkin olla kovasti liioiteltua.

Mutta sillä ei ollut merkitystä, oliko diakoneja yksi vai tusina. Tunsin saaneeni suuren kunnian ja halusin palvella parhaan kykyeni mukaan ja olla tuottamatta pettymystä seurakunnanjohtajalleni tai Herralle.

Ymmärrän nyt, että kutsuessaan minut tuohon asemaan seurakunnanjohtaja olisi voinut hoitaa asian vain rutiininomaisesti. Hän olisi voinut yksinkertaisesti kertoa minulle käytävässä tai pappeuskokouksessamme, että olin uusi diakonien koorumin johtaja.

Sen sijaan hän vietti kanssani aikaa ja auttoi minua ymmärtämään paitsi sen, *mikä* tehtäväni ja uusi vastuuni on, niin mikä vielä tärkeämpää, kertomalla *miksi*.

Sitä en unohda koskaan.

Tämän kertomuksen ydin ei ole vain kuvata, kuinka tehtäviin kirkossa tulee kutsua (vaikka se olikin erinomainen opetus oikeasta tavasta tehdä niin). Se on minulle esimerkki pappeusjohtajan motivoivasta voimasta, joka virvoittaa hengen ja innoittaa toimintaan.

Meitä pitää jatkuvasti muistuttaa iankaikkisista syistä niiden asioiden taustalla, joita meidän käsketään tehdä. Evankeliumin perusperiaatteiden täytyy olla osa elämämme kudosta, vaikka se merkitsee niiden opettelemista yhä uudelleen. Se ei tarkoita, että tämän prosessin pitäisi olla rutiininomaista tai tylsää. Kun me opetamme perusperiaatteita kodissamme tai kirkossa, antaakamme evankeliumia kohtaan tuntemamme innon liekin ja todistuksen palon pikemminkin tuoda valoa, lämpöä ja iloa opettamiemme ihmisten sydämeen.

Viimeksi asetetusta diakonista pisimpään palvelleeseen ylipappiin meillä kaikilla on luetteloita siitä, *mitä* me voisimme ja mitä meidän pitäisi tehdä pappeustehtävissämme. *Mitä*-asiat ovat tärkeitä työssämme, ja meidän pitää hoitaa ne. Mutta pappeuden palvelutyömme *miksi*-kysymysten vastauksista me löydämme pappeuden tulen, palon ja voiman.

Pappeuden palvelutyön *mitä*-kysymys opettaa meille, mitä tehdä. *Miksi*-kysymys innoittaa sieluumme.

Mitä-kysymys antaa tietoa, mutta *miksi*-kysymys saa aikaan muutoksen.

Runsaasti ”hyviä” asioita, joita voimme tehdä

Toisen pappeuskutsumuksen, jota olen miettinyt, sain monia vuosia myöhemmin, kun minulla oli oma perhe. Olimme muuttaneet takaisin Frankfurtiin ja olin juuri saanut työssä ylennyksen, joka veisi paljon aikaani ja huomiotani. Tuossa kiireisessä elämänvaiheessani vanhin Joseph B. Wirthlin esitti minulle kutsun palvella vaarnanjohtajana.

Ollessani hänen puhuteltavanaan mielessäni kiisi monia ajatuksia, joista vähäisin ei ollut se levottomuutta herättävä huoli, ettei minulla kenties olisi niin paljon aikaa kuin tämä tehtävä

vaatisi. Vaikka kutsu teki minut nöyräksi ja tuntui suurelta kunnialta, mietin hetken, voisinko ottaa sen vastaan. Mutta se oli vain ohikiitävä ajatus, koska tiesin, että vanhin Wirthlin oli Jumalan kutsuma ja että hän oli tekemässä Herran työtä. Mitä muuta voisin tehdä kuin ottaa kutsun vastaan?

On hetkiä, jolloin meidän on astuttava pimeyteen uskon turvin luottaen siihen, että Jumala asettaa kiinteää maata jalkojemme alle, kun otamme askeleen. Ja niin otin kutsun iloisena vastaan tietäen, että Herra pitäisi huolen.

Tuon tehtävän alkuaikoina vaarnallamme oli etuoikeus saada koulutusta muutamilta suurenmoisimmilta opettajilta ja johtohenkilöiltä kirkossa – alueellemme tuli miehiä kuten vanhin Russell M. Nelson ja presidentti Thomas S. Monson. Heidän opetuksensa oli kuin kastetta taivaasta, ja se innoitti meitä. Minulla on yhä muistiinpanot, jotka tein noiden koulutuskokousten aikana. Nämä johtavat veljet antoivat meille *näkemyksen* siitä, mitä tarkoittaa vahvistaa Jumalan valtakuntaa vahvistamalla omaa todistustamme ja perhettämme. He auttoivat meitä näkemään, kuinka soveltaa evankeliumin totuutta ja periaatteita erityisiin olosuhteisiimme ja erityiseen aikaamme. Toisin sanoen innoitetut johtohenkilöt opettivat meitä näkemään evankeliumin *miksi*-kysymyksen, ja sitten meidän oli käärittävä hihamme ja ryhdyttävä työhön.

Ei kestänyt kauan, kun ymmärsimme, että vaarnan johtokunta voisi tehdä paljon asioita – itse asiassa niin monia, että ellemme päättäisi innoitettua tärkeysjärjestystä, meiltä saattaisi jäädä tekemättä tärkeitä asioita. Esiin alkoi tulla kilpailevia, tärkeitä asioita, jotka käänsivät keskittymisemme pois johtavien veljien esittämästä näkemyksestä. Tehtävänä oli monia ”hyviä” asioita, mutta kaikki niistä eivät olleet merkityksellisimpiä.

Saimme tärkeän opetuksen: se, että jokin on hyvää, ei ole aina riittävä syy vaatimaan aikaamme ja voimavarojamme. Toimintamme, aloitteidemme ja suunnitelmiamme pitäisi saada innoituksensa pappeuden palvelutyömme *miksi*-kysymyksestä ja perustua siihen eikä mihinkään näyttävään muoti-ilmiöön tai hetken kiinnostukseen. Muutoin ne voivat häiritä ponnistuksiamme, vähentää tarmoamme ja saada meidät

takertumaan omiin hengellisiin tai ajallisiin kiinnostuksen kohteisiimme, jotka eivät ole keskeistä opetuslapseudessa.

Veljet, me kaikki tiedämme, että tarvitaan itsekuria pysyä keskittyneenä asioihin, joilla on suurin voima lisätä rakkauttamme Jumalaan ja lähimmäisiin, elvyttää avioliittoja, vahvistaa perheitä ja rakentaa Jumalan valtakuntaa maan päällä. Aivan kuten hedelmäpuu, jossa on paljon oksia ja lehtiä, elämämmeikin kaipaa säännöllistä karsimista sen varmistamiseksi, että käytämme tarmomme ja aikamme todellisen tarkoituksemme toteuttamiseen – tehdäksemme hyvää hedelmää!¹

Te ette ole yksin

Kuinka siis tiedämme, mitä valita? Meillä jokaisella on vastuu tehdä päätös siitä itse. Meitä käsketään kuitenkin tutkimaan uutterasti pyhiä kirjoituksia, ottamaan varteen profeettojen sanat ja suhtautumaan asiaan uskontäyteisen, vakavan, omistautuneen rukouksen avulla.

Veljet, Jumalaan voi luottaa. Pyhän Hengen kautta Hän antaa mielellemme ja sydämelleemme tietoa siitä polusta, jota meidän tulee kulkea kullakin elämämme osa-alueella.

Jos sydämemme on puhdas – jos emme etsi omaa kunniamme vaan kaikkivaltiaan Jumalan kunniaa, jos pyrimme tekemään Hänen tahtonsa, jos haluamme siunata perheemme ja lähimmäistemme elämää – meitä ei jätetä kulkemaan yksin. Kuten presidentti Monson on usein meitä muistuttanut: ”Kun me olemme Herran asialla, meillä on oikeus Herran apuun.”²

Taivaallinen Isänne käy ”teidän kasvojenne edellä. [Hän on] teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja [Hänen Henkensä] on teidän sydämässänne ja [Hänen enkelinsä] teidän ympärillänne tukeakseen teitä”³.

Tekemisen voima

Rakkaat veljeni, pappouden palvelutyön jumalalliset siunaukset aktivoituvat, kun me olemme uutteria pyrkimyksissämme, olemme halukkaita uhraamaan ja haluamme tehdä sitä, mikä on oikein. Olkaamme toimijoita eikä toiminnan kohteita. Saarnaaminen on hyvää, mutta saarnat, jotka eivät

johda toimintaan, ovat kuin tuli ilman lämpöä tai vesi, joka ei pysty sammuttamaan janoa.

Juuri sen myötä, että toteutamme oppia käytännössä, evankeliumin puhdistava liekki kasvaa ja pappeuden voima sytyttää sielumme.

Thomas Edison – mies, joka valaisi maailman hehkuvalla sähkövalolla – sanoi, että ”idean arvo on sen hyödyntämisessä”⁴. Samalla tavoin evankeliumin opista tulee kallisarvoisempi silloin kun se otetaan käyttöön.

Emme saa antaa pappeuden oppien uinua toimeettomina sydämessämme ja käyttämättöminä elämässämme. Jos on avioliitto tai perhe, joka on pelastamisen tarpeessa – ehkä jopa omamme – älkäämme ainoastaan odottako toimeettomina. Sen sijaan kiittäkäämme Jumalaa onnensuunnitelmasta, johon kuuluu usko, parannus, anteeksianto ja uudet alut. Pappeuden opin käyttäminen tekee meistä kelpollisia aviomiehiä, isiä ja poikia, jotka ymmärtävät pappeuden *miksi*-kysymyksen ja sen voiman tavoittaa uudelleen ja turvata iankaikkisten perheiden ihanuus ja pyhyys.

Yleiskonferenssi on aina hyvää aikaa sekä kuulemiseen että tekemiseen. Sen tähden toteuttakaamme ”sana tekoina, [älkäämme] pelkästään kuunnelko sitä”⁵. Veljet, kehotan teitä pohtimaan sanoja, joita Jumalan palvelijat puhuvat tänä viikonloppuna. Menkää sitten polvillenne. Pyytäkää Jumalaa, taivaallista Isäämme, valaisemaan mielenne ja koskettamaan sydäntänne. Pyytäkää Jumalalta johdatusta päivittäiseen elämäänne, kirkon tehtäviinne ja erityisiin haasteisiinne tänä aikana. Noudattakaa Hengen kehotuksia – älkää viivytelkö. Jos teette kaiken tämän, lupaan, että Herra ei jätä teitä kulkemaan yksin.

Jatkakaa kärsivällisesti

Me tiedämme, että parhaista aikeistamme huolimatta asiat eivät aina suju suunnitelman mukaan. Me teemme virheitä elämässä ja pappeuden palvelutyössämme. Toisinaan me kompastumme ja kaadumme.

Kun Herra neuvoo meitä jatkamaan ”kärsivällisesti, kunnes [meistä] tehdään täydellisiä”⁶, Hän myöntää, että siihen tarvitaan aikaa ja pitkäjänteisyyttä. Evankeliumin *miksi*-kysymyksen ja

pappeuden *miksi*-kysymyksen ymmärtäminen auttaa meitä näkemään tämän kaiken jumalallisen tarkoituksen. Se antaa meille motivaatiota ja voimaa tehdä oikeita asioita silloinkin kun ne ovat vaikeita. Keskittyminen evankeliumin mukaisen elämän peruseriaatteisiin suo meille siunaukseksi selkeyttä, viisautta ja johdatusta.

”Emmekö me jatkaisi näin suuressa asiassa?”⁷ Kyllä, veljet, sen teemme!

Pyhän Hengen johtamina me opimme virheistämme. Jos kompastumme, me nousemme ylös. Jos horjumme, me jatkamme eteenpäin. Me emme koskaan epäröi. Me emme koskaan anna periksi.

Me Jumalan ikuisen pappeuden mahtava veljeskunta seisomme yhdessä rinta rinnan keskittyneinä Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin periaatteisiin ja palvelen kiitollisina Jumalaamme ja lähimmäistämme omistautuneina ja rakastaen.

Jumala elää!

Rakkaat veljeni, todistan teille tänä päivänä, että Isä Jumala ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus elävät. He ovat todellisia! He ovat olemassa!

Te ette ole yksin. Isänne taivaassa välittää teistä ja haluaa siunata ja tukea teitä vanhurskaudessa.

Vakuutan, että Jumala puhuu ihmiskunnalle meidän aikanamme. Hän puhuu teille!

Profeetta Joseph Smith näki sen, mitä hän sanoi nähneensä. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on palautettu maan päälle kaikkivaltiaan Jumalan voimalla ja valtuudella.

Rukoukseni on, että me Hänen pappeutensa haltijat pysymme aina virittyneinä pappeuden palvelutyön *miksi*-kysymykseen ja muutamme palautetun evankeliumin periaatteiden avulla oman elämämme ja niiden elämän, joita palvelemme.

Kun teemme niin, sovituksen ääretön voima puhdistaa, hioo ja jalostaa henkeämme ja luonnettamme, kunnes meistä tulee sellaisia miehiä, jollaisiksi meidät on tarkoitettu. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen.

Viitteet

1. Matt. 7:18.
2. "Oppikaa, tehkää, olkaa", *Liahona*, marraskuu 2008, s. 62.
3. OL 84:88.
4. Julkaisussa Elbert Hubbard, *Little Journeys to the Homes of Good Men and Great*, Book 2, 1910, s. 155.
5. Jaak. 1:22.
6. OL 67:13.
7. OL 128:22.

Liiton alaisia perheitä

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Perheellenne mikään ei ole ollut eikä tule olemaan yhtä tärkeä kuin sinetöimissiunaukset.

Olen kiitollinen siitä, että olen saanut tulla kanssanne koolle tähän kokoukseen, johon on kutsuttu maapallon kaikki Jumalan pappeuden haltijat. Olemme siunattuja, kun meitä johtaa presidentti Thomas S. Monson. Kirkon presidenttinä hän on ainoa elossa oleva ihminen, joka on vastuussa niistä avaimista, joilla sinetöidään perheitä, ja kaikista niistä pappeuden toimituksista, jotka ovat välttämättömiä saadaksemme iankaikkisen elämän, suurimman kaikista Jumalan lahjoista.

Tänä iltana tätä on kuuntelemassa eräs isä, joka on tullut aktiiviseksi kirkossa, koska hän haluaa koko sydämeästään varmuuden siitä lahjasta. Hän ja hänen vaimonsa rakastavat kahta pientä lastaan, poikaa ja tyttöä. Muiden vanhempien tavoin hän voi aavistaa, millaista on taivaallinen onni, kun hän lukee nämä sanat: "Ja tämä sama yhteisyys, joka vallitsee meidän keskuudessamme täällä, vallitsee meidän keskuudessamme siellä, mutta siihen yhdistyy iankaikkinen kirkkaus, jota kirkkautta meillä ei nyt ole."¹

Tuo isä, joka on tänä iltana kanssamme kuuntelemassa, tuntee tien siihen loistavaan päämäärään. Se ei ole helppo. Hän tietää sen jo. Se on vaatinut uskoa Jeesukseen Kristukseen, syvää parannusta ja muutoksen hänen sydämessään. Tuo muutos on tapahtunut ystävällisen piispan auttaessa häntä tuntemaan Herran rakastavan anteeksiannon.

Hienot muutokset jatkuivat hänen mennessään pyhään tempeliin saamaan endaumentin, jota Herra kuvaili niille, joille

Hän antoi voiman tämän taloudenhoitokauden ensimmäisessä temppelissä. Se tapahtui Kirtlandissa Ohiossa. Herra sanoi siitä:

”Sen tähden, tästä syystä minä annoin teille käskyn, että teidän tulee mennä Ohioon, ja siellä minä annan teille lakini, ja siellä teille annetaan voima korkeudesta;

ja sieltä – – sillä minulla on suuri työ varattuna, sillä Israel on pelastuva, ja minä johdatan sen, minne tahdon, eikä mikään voima estä minun kättäni.”²

Äskettäin aktiiviseksi tulleella ystävälläni ja kaikilla pappeudenhaltijoilla on edessään suuri työ johtaa pelastukseen se osa Israelia, josta me olemme tai tulemme olemaan vastuussa – oma perheemme. Ystäväni ja hänen vaimonsa tiesivät, että se edellyttää tulemista sinetöidyksi Melkisedekin pappeuden valtuudella Jumalan pyhässä temppelissä.

Ystäväni pyysi minua suorittamaan tuon sinetöimisen. Hän ja hänen vaimonsa halusivat sen tapahtuvan mahdollisimman pian. Mutta koska lähestyvän yleiskonferenssin edellä oli kiireistä, jätin tämän avioparin ja heidän piispansa huoleksi sopia parhaasta ajankohdasta sihteerini kanssa.

Kuvitelkaa, kuinka yllättynyt ja ilahtunut olin, kun tämä isä kertoi minulle kirkossa, että sinetöiminen oli varattu huhtikuun 3. päiväksi. Juuri sinä päivänä vuonna 1836 Elia, muutettu profeetta, lähetettiin Kirtlandin temppeliin antamaan sinetöimisvoima Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle. Nuo avaimet ovat kirkossa nykyään ja tulevat edelleen olemaan ajan loppuun asti.³

Se on se sama jumalallinen valtuus, jonka Herra antoi Pietarille kuten oli luvannut: ”Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet. Minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa, ja minkä sinä vapautat maan päällä, se on myös taivaissa vapautettu.”⁴

Elian paluu on siunannut kaikkia, joilla on pappeus. Vanhin Harold B. Lee teki tämän selväksi puhuessaan yleiskonferenssissa presidentti Joseph Fielding Smithiä lainaten. Kuunnelkaa tarkoin: ”Minulla on pappeus, teillä veljillä täällä on pappeus. Olemme saaneet Melkisedekin pappeuden, joka oli Elialla ja muilla profeetoilla sekä Pietarilla, Jaakobilla ja Johanneksella. Mutta vaikka meillä on valtuus kastaa, vaikka meillä on valtuus panna

kädet pään päälle Pyhän Hengen lahjan saamiseksi ja asettaa muita sekä tehdä kaikkea tätä, niin ilman sinetöimisvoimaa me emme voisi tehdä mitään, sillä tekemämme ei olisi voimassa.”

Presidentti Smith jatkoi:

”Niitä korkeampia toimituksia, niitä suurempia siunauksia, jotka ovat välttämättömiä korotukselle Jumalan valtakunnassa, ja jotka voi saada vain tietyissä paikoissa – eli ole yhdelläkään miehellä oikeutta suorittaa, paitsi kun hän saa valtuuden siihen siltä, jolla on avaimet. – –

Tämän maan päällä ei ole yhtäkään miestä, jolla olisi oikeus ryhtyä suorittamaan mitään tämän evankeliumin toimituksia, ellei kirkon presidentti, jolla on avaimet, hyväksy sitä. Hän on antanut meille valtuuden. Hän on suonut sinetöimisvoiman meidän pappeuteemme, koska hänellä on ne avaimet.”⁵

Tämän saman asian on vahvistanut presidentti Boyd K. Packer, kun hän kirjoitti sinetöimisvoimasta. Minulle suo lohtua tietä siitä, että seuraavat sanat ovat totta, ja samoin se suo lohtua perheelle, jonka sinetöin huhtikuun 3. päivänä: ”Pietarin oli määrä saada avaimet. Pietarin oli määrä saada sinetöimisvoima – – sitoa eli sinetöidä maan päällä tai päästä maan päällä, ja se olisi voimassa myös taivaissa. Nämä avaimet kuuluvat kirkon presidentille – profeetalle, näkijälle ja ilmoituksensaajalle. Tämä pyhä sinetöimisvoima on kirkossa nykyäänkin. Ne, jotka ymmärtävät tämän valtuuden merkityksen, pitävät sitä pyhempänä kuin mitään muuta. He pitävät sitä kallisarvoisempana kuin mitään muuta. Maan päällä on kerrallaan vain verrattain harvoja miehiä, joilla on tämä sinetöimisvoima; jokaisessa temppelissä on veljiä, joille sinetöimisvoima on annettu. Kukaan ei voi saada sitä muuten kuin profeetalta, näkijältä ja ilmoituksensaajalta ja Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiltä.”⁶

Elian tulemisen yhteydessä pappeudelle annettiin tämä voima, mutta sen lisäksi myös sydämet oli määrä kääntää: ”Elian henkenä, voimana ja kutsumuksena on, että teillä on valta pitää hallussanne Melkisedekin pappeuden täyteen ja maan päällä olevan Jumalan valtakunnan ilmoitusten, toimitusten, oraakkeliin, voimien ja endaumenttien avainta sekä vastaanottaa, saada ja suorittaa kaikkia Jumalan valtakuntaan kuuluvia

toimituksia, vieläpä kääntää isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet isien puoleen, niidenkin, jotka ovat taivaassa.”⁷

Ystävänä ja hänen perheensä ovat jo tunteneet sydämensä kääntyvän. Te olette saattaneet tuntea sellaista tässä kokouksessa. Minun laillani olette kenties nähneet mielessänne isänne tai äitinne kasvot. Tai siskonne tai veljenne kasvot. Tai tyttärenne tai poikanne kasvot.

He saattavat olla henkimaailmassa tai kaukana toisella mantereella. Mutta olette kokeneet iloa tuntiessanne, että yhteytenne heihin on varma, koska teidät on liitetty tai teidät voidaan liittää heihin pappeuden toimituksilla, joita Jumala kunnioittaa.

Melkisedekin pappeuden haltijoille, jotka ovat isiä sinetöidyissä perheissä, on opetettu, mitä heidän on tehtävä. Perheellenne mikään ei ole ollut eikä tule olemaan yhtä tärkeä kuin sinetöimissiunaukset. Ei ole mitään tärkeämpää kuin niiden avioliittoa ja perhettä koskevien liittojen kunniaa pitäminen, jotka olette solmineet tai tulette solmimaan Jumalan temppelissä.

Tapa, jolla voimme tehdä sen, on selkeä. Lupauksen Pyhän Hengen täytyy kuuliaisuutemme ja uhraustemme kautta sinetöidä temppeliliittomme, jotta ne voivat toteutua tulevassa maailmassa. Presidentti Harold B. Lee selitti, mitä lupauksen Pyhän Hengen sinetöimisen saaminen tarkoittaa, lainatessaan vanhin Melvin J. Ballardia: ”Me saatamme pettää ihmisiä, mutta me emme voi pettää Pyhää Henkeä, eivätkä siunauksemme tule olemaan iankaikkisia, ellei niitä sinetöi lupauksen Pyhä Henki. Pyhä Henki lukee ihmisten ajatukset ja sydämen ja antaa sinetöivän hyväksyntänsä niille siunauksille, jotka heille on luvattu. Silloin siunaus on sitova, vaikuttava ja täysin voimassa.”⁸

Kun sisar Eyring ja minut sinetöitiin Loganin temppelissä Utahissa, en silloin ymmärtänyt tuon lupauksen täydellistä merkitystä. Yritän yhä ymmärtää kaikkea, mitä se merkitsee, mutta solmiessamme avioliiton lähes 50 vuotta sitten vaimoni ja minä päätimme, että loisimme elämäämme ja perheeseemme Pyhälle Hengelle otollisen ilmapiirin niin suuressa määrin kuin mahdollista.

Kun olin nuori isä – temppelissä sinetöity ja sydän kääntyneenä vaimoni ja nuoren perheen puoleen – tapasin

ensimmäisen kerran presidentti Joseph Fielding Smithin. Ensimmäisen presidenttikunnan virkahuoneessa, johon minut oli kutsuttu, sain ehdottoman varman todistuksen, kun presidentti Harold B. Lee kysyi minulta vieressään istuvaan presidentti Smithiin viitaten: ”Uskotko, että tämä mies voisi olla Jumalan profeetta?”

Presidentti Smith oli juuri tullut huoneeseen eikä ollut sanonut vielä sanaakaan. Olen iankaikkisesti kiitollinen siitä, että pystyin vastaamaan sen ansiosta, mitä tunsin sydämessäni: ”Tiedän, että hän on”, ja tiesin yhtä varmasti, kuin tiesin auringon paistavan, että hänellä oli pappeuden sinetöimisvoima koko maapalloa varten.

Tuon kokemuksen ansiosta presidentti Joseph Fielding Smithin sanat olivat minulle ja vaimolleni hyvin voimalliset, kun hän konferenssikokouksessa 6. huhtikuuta 1972 antoi seuraavan neuvon: ”Herran tahtona on vahvistaa ja varjella perheyksikköä. Vetoamme isiin, että he ottaisivat heille kuuluvan paikan perheen päänä. Pyydämme äitejä auttamaan ja tukemaan aviomiestään sekä olemaan valona lapsilleen.”⁹

Saanan ehdottaa neljää asiaa, joita te voitte tehdä isänä, jolla on pappeus, kohottaaksenne ja johtaaksenne perheenne jälleen kotiin taivaallisen Isän ja Vapahtajan luo.

Ensimmäiseksi, hankkikaa ja säilyttäkää varma todistus siitä, että meillä on pappeuden avaimet ja että niitä pitää hallussaan kirkon presidentti. Rukoilkaa joka päivä, että saisitte sen. Saatte vastauksen, joka vahvistaa päättäväisyyttä johtaa perhettänne, lisää tuntemaanne toivoa ja antaa suurempaa onnea palvellessanne. Tulette olemaan iloisempia ja toiveikkaampia, mikä on suuri siunaus vaimollenne ja perheellenne.

Toiseksi kehotan teitä rakastamaan vaimoanne. Vaatii uskoa ja nöyryyttä asettaa elämän myrskyissä hänen toiveensa omienne edelle. Teillä on vastuu elättää perheenne ja hoivata sitä vaimonne kanssa samalla palvellen muita. Se voi aika ajoin viedä kaiken teillä olevan tarmon ja voiman. Ikä ja sairaudet saattavat lisätä vaimonne tarpeita. Jos silloinkin päätätte asettaa hänen onnensa oman onnenne edelle, lupaan teille, että rakkautenne häntä kohtaan kasvaa.

Kolmanneksi, koettakaa saada koko perheenne rakastamaan toinen toistaan. Presidentti Ezra Taft Benson on opettanut:

”Iankaikkisessa mielessä pelastus on perheasia. – –

Lasten täytyy ennen kaikkea saada tietää ja tuntea, että heitä rakastetaan ja arvostetaan ja että he ovat toivottuja. Heille täytyy vakuuttaa sitä usein. On ilmeistä, että juuri vanhempien tulee täyttää tämä tarve, ja useimmiten äiti voi tehdä sen parhaiten.”¹⁰

Mutta toinen ratkaisevan tärkeä lähde sille, että tuntee olevansa rakastettu, on perheen muiden lasten osoittama rakkaus. Veljien ja siskojen toinen toistaan kohtaan osoittama jatkuva huolenpito syntyy vain vanhempien sinnikkäiden pyrkimysten ja Jumalan avun myötä. Te tiedätte tämän olevan totta omassa perheessänne saamanne kokemuksen pohjalta. Ja se vahvistetaan joka kerta kun luette Mormonin kirjan kertomuksia niistä perheen sisäisistä ristiriidoista, joita vanhurskas Lehi ja hänen vaimonsa Saria kohtasivat.

Heidän saavuttamansa menestys on oppaana meille. He opettivat Jeesuksen Kristuksen evankeliumia niin hyvin ja niin hellittämättä, että lasten sydän ja jopa joidenkin jälkeläisten sydän yli sukupolvien pehmeni Jumalaa ja toinen toistaan kohtaan. Esimerkiksi Nefi ja muut kirjoittivat perheenjäsenille, jotka olivat olleet heidän vihamiehiään, ja pyrkivät auttamaan heitä. Aika ajoin Henki pehmensi tuhansien sydämen ja korvasi vihan rakkaudella.

Yksi keino, jolla te voitte menestyä samalla tavoin kuin isä Lehi, on se tapa, jolla johdatte perherukouksia ja perheen yhteistä aikaa, kuten perheiltoja. Antakaa lapsille tilaisuuksia rukoilla, silloin kun he osaavat rukoilla, pyytäen piirissä toinen toisilleen tarvittavia siunauksia. Havaitkaa nopeasti epäsovun siemenet ja huomatkaa epäitsekkiät palvelukset, varsinkin toinen toiselle. Kun sisarukset rukoilevat toistensa puolesta ja palvelevat toisiaan, heidän sydämensä heltyy ja kääntyy toinen toisensa puoleen sekä heidän vanhempiensa puoleen.

Neljäs mahdollisuus johtaa perhettänne Herran tavalla on silloin kun tarvitaan kurinpitoa. Me voimme hoitaa ojentamiseen liittyvän velvoitteemme Herran tavalla ja johtaa sitten lapsiamme kohti iankaikkista elämää.

Muistatte nämä sanat, mutta ette kenties ole nähneet niiden voimaa Melkisedekin pappeuden haltijan kohdalla, joka valmistaa perhettään elämään siinä samassa yhteisyydessä, joka heillä tulee olemaan selestisessä valtakunnassa. Muistattehan sanat. Ne ovat hyvin tutut:

”Mitään valtaa ja vaikutusvaltaa ei voi eikä saa pitää yllä pappeuden avulla, ainoastaan taivutteleamalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella,

ystävällisyydellä ja puhtaalla tiedolla, joka avartaa sielua suuresti vailla teeskentelyä ja vailla vilppiä –

nuhdellen vakavasti ajallansa, kun Pyhä Henki kehottaa; ja osoittaen sen jälkeen suurempaa rakkautta sitä kohtaan, jota olet nuhdellut, jottei hän pidä sinua vihollisenaan;

jotta hän tietäisi, että sinun uskollisuutesi on vahvempi kuin kuoleman siteet.”¹¹

Ja myöhemmin tämä lupaus muodostuu hyvin suuriarvoiseksi meille Siionin isille: ”Pyhä Henki on kumppanisi alati ja valtikkasi muuttumaton vanhurskauden ja totuuden valtikka; ja sinun herruutesi on oleva ikuinen herruus, ja ilman pakkoa se virtaa sinulle aina ja ikuisesti.”¹²

Se on meille korkea mittapuu, mutta kun me uskon avulla säilytämme malttimme ja tukahdutamme ylpeytemme, Pyhä Henki antaa hyväksyntänsä ja pyhistä lupauksista ja liitoista tulee varmoja.

Te menestytte, kun teillä on usko siihen, että Herra on palauttanut pappeuden avaimet, jotka ovat meillä yhä – kun teillä on varma rakkauden side vaimoonne, kun Herra auttaa kääntämään lastenne sydämen rakkaudessa toinen toisensa ja vanhempiensa puoleen ja kun rakkaus johdattaa teitä oikaisemaan ja kehottamaan tavalla, joka luo Hengelle otollisen ilmapiirin.

Tiedän, että Jeesus on Kristus ja meidän Vapahtajamme. Todistan, että presidentti Thomas S. Monsonilla on kaikki pappeuden avaimet tänä aikana maan päällä ja että hän käyttää niitä. Minä rakastan ja tuen häntä. Rakastan teitä ja rukoilen teidän puolestanne. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen.

Viitteet

1. OL 130:2.
2. OL 38:32–33.
3. Ks. Joseph Fielding Smith, "Sealing Power and Salvation", *Brigham Speeches of the Year*, 12. tammikuuta 1971, speeches.byu.edu.
4. Matt. 16:19.
5. Harold B. Leen lainaamana julkaisussa Conference Report, lokakuu 1944, s. 75.
6. Ks. "Pyhä temppeli", *Liahona*, lokakuu 2010, s. 34.
7. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007*, s. 325.
8. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1970, s. 111.
9. "Counsel to the Saints and to the World", *Ensign*, heinäkuu 1972, s. 27.
10. "Pelastus – perheasia", *Valkeus*, marraskuu 1992, s. 3–4.
11. OL 121:41–44.
12. OL 121:46.

Alttiita ja kelvollisia palvelemaan

Presidentti Thomas S. Monson

*Kun pappeus ymmärretään, kun sen voimaa
kunnioitetaan ja käytetään asianmukaisesti ja kun
osoitetaan uskoa, ihmeitä tapahtuu kaikkialla.*

Rakkaat veljeni, kuinka hyvä onkaan tavata teidät jälleen kerran. Aina kun osallistun yleiseen pappeuskokoukseen, mietin niitä opetuksia, joita jotkut Jumalan jaloimmista johtohenkilöistä ovat esittäneet kirkon yleisissä pappeuskokouksissa. Monet ovat poistuneet joukostamme saamaan iankaikkisen palkintonsa, mutta mielensä nerokkuudesta, sielunsa syvyyksistä ja sydämensä lämmöstä he ovat antaneet meille innoitettua ohjausta. Kerron teille tänään joitakin heidän pappeutta koskevia opetuksiaan.

Profeetta Joseph Smithiltä: ”Pappeus on iankaikkinen periaate, ja se on Jumalan tavoin ollut olemassa hamasta iankaikkisuudesta ja on oleva hamaan iankaikkisuuteen ilman päivien alkua tai vuosien loppua.”¹

Presidentti Wilford Woodruffin sanat opettavat meitä: ”Pyhä pappeus on kanava, jonka välityksellä Jumala on yhteydessä ihmisiin ja kanssakäymisissä heidän kanssaan maan päällä, ja taivaalliset sanansaattajat, jotka ovat käyneet maan päällä ja olleet yhteydessä ihmisiin, ovat ihmisiä, joilla lihassa ollessaan on ollut pappeus ja jotka ovat kunnioittaneet sitä. Kaikki, mitä Jumala on innoittanut tekemään ihmisen pelastukseksi ihmisen tulemisesta maan päälle maailman lunastamiseen asti, on tapahtunut ja on tapahtuva iankaikkisen pappeuden voimalla.”²

Presidentti Joseph F. Smith selvensi edelleen: "[Pappeus on] ihmiselle annettu Jumalan voima, jonka avulla ihminen voi toimia maan päällä ihmissuvun pelastukseksi Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimessä ja toimia laillisesti ottamatta sitä valtuutta itselleen ja myöskään lainaamatta sitä edesmenneiltä sukupolvilta; se on valtuus, jonka ovat antaneet tänä meidän aikanamme ylhäältä *suoraan kaikkivaltiaan Jumalan tyköä* saapuneet palvelevat enkelit ja henget."³

Ja lopuksi presidentti John Taylorin sanat: "Mitä on pappeus? – Se on Jumalan hallinto niin maan päällä kuin taivaissakin, sillä sillä voimalla, valtuudella tai periaatteella hallitaan kaikkia asioita maan päällä ja taivaissa, ja sillä voimalla kaikki pidetään voimassa. Se hallitsee kaikkea ja se johtaa kaikkea, se pitää yllä kaikkea ja se on yhteydessä kaikkeen, mikä on Jumalasta ja mikä on totta."⁴

Kuinka siunattuja olemmekaan, kun olemme täällä näinä viimeisinä aikoina, jolloin Jumalan pappeus on maan päällä. Kuinka etuoikeutettuja olemmekaan tuon pappeuden haltijoina. Pappeus ei ole niinkään lahja kuin valtuus palvella, etuoikeus kohottaa ja tilaisuus suoda siunausta toisten elämään.

Nämä tilaisuudet tuovat mukanaan tehtäviä ja velvollisuuksia. Rakastan ja pidän arvossa jaloa sanaa *velvollisuus* ja kaikkea, mitä se merkitsee.

Olen osallistunut pappeuskokouksiin viimeksi kuluneiden 72 vuoden aikana – siitä asti kun minut 12-vuotiaana asetettiin diakoniksi – milloin missäkin ominaisuudessa, milloin missäkin ympäristössä. Aika totisesti rientää. Velvollisuus rientää samassa tahdissa. Velvollisuus ei heikkene eikä vähene. Tuhoisia taisteluja tulee ja menee, mutta sota ihmissieluista jatkuu laantumatta. Herran sana kuuluu kuin kutsuhuuto sinulle, minulle ja pappeudenhaltijoille kaikkialla: "Ja niin, jokainen oppikoon nyt *velvollisuutensa* ja toimimaan virassa, johon hänet on nimitetty, kaikessa utteruudessa."⁵

Tuo velvollisuuden kutsu tuli Aadamille, Nooalle, Abrahamille, Moosekselle, Samuelille ja Daavidille. Se tuli profeetta Joseph Smithille ja jokaiselle hänen seuraajistaan. Velvollisuuden kutsu tuli nuorelle Nefille, kun Herra neuvoi häntä hänen isänsä Lehin välityksellä palaamaan veljiensä kanssa

Jerusalemiin ja hankkimaan Labanilta pronssilevyt. Nefin veljet nurisivat sanoen, että heiltä pyydettiin vaikeaa asiaa. Kuinka Nefi vastasi siihen? Hän sanoi: ”Minä menen ja teen sen, mitä Herra on käskenyt, sillä minä tiedän, ettei Herra anna ihmislapsille mitään käskyjä valmistamatta heille keinoa toteuttaa sitä, mitä hän käskee heidän tehdä.”⁶

Kun tuo sama kutsu tulee teille ja minulle, kuinka me vastaamme siihen? Nurisemmeko me kuten Laman ja Lemuel ja sanommeko: ”Se, mitä [meiltä vaaditaan], on vaikeaa”⁷ Vai julistammeko me Nefin tavoin itse kukin: ”Minä menen. Minä teen niin”? Olemmeko me alttiita palvelemaan ja tottelemaan?

Toisinaan Jumalan viisaus vaikuttaa järjettömältä tai vain liian vaikealta, mutta yksi suurimmista ja arvokkaimmista asioista, mitä voimme oppia kuolevaisuudessa, on se, että kun Jumala puhuu ja ihminen tottelee, niin silloin ihminen toimii aina oikein.

Kun ajattelen sanaa *velvollisuus* ja sitä, kuinka velvollisuutemme suorittaminen voi rikastuttaa omaa elämäämme ja muiden elämää, muistan erään tunnetun runoilijan ja kirjailijan kirjoittamat sanat:

*Näin unta,
että elämä on iloa.
Heräsin ja näin,
että elämä oli työtä.
Tein työtä ja huomasin,
että työ oli iloa.*⁸

Robert Louis Stevenson sanoi sen toisella tavalla. Hän sanoi: ”Tiedän, mitä nautinto on, sillä olen tehnyt hyvää työtä.”⁹

Kun suoritamme velvollisuuksiamme ja käytämme papppeuttamme, löydämme todellista iloa. Koemme tyydytystä siitä, että olemme suorittaneet tehtävämme.

Meille on opetettu erityiset velvollisuudet, jotka kuuluvat siihen papppeusvirkaan, joka meillä on, olipa se Aaronin papppeudessa tai Melkisedekin papppeudessa. Kehotan teitä pohtimaan noita velvollisuuksia ja tekemään sitten kaiken voitavanne täyttääksenne ne. Sen tehdäkseen jokaisen täytyy olla kelpollinen. Olkoot omat kätemme valmiit, puhtaat ja auliit, jotta

voimme osallistua antamalla sitä, mitä meidän taivaallinen Isämme haluaa toisten saavan Häneltä. Ellemme ole kelpvollisia, on mahdollista, että menetämme pappeuden voiman. Ja jos menetämme sen, olemme menettäneet sen, mikä korotuksessa on olennaisinta. Olkaamme kelpvollisia palvelemaan.

Presidentti Harold B. Lee, yksi kirkon suurista opettajista, on sanonut: "Kun jostakusta tulee pappeudenhaltija, hänestä tulee Herran edustaja. Hänen tulee ajatella kutsumustaan siten kuin olisi suorittamassa Herralta saatua tehtävää."¹⁰

Toisen maailmansodan aikana vuoden 1944 alkupuoliskolla, kun Yhdysvaltain merijalkaväen sotilaat olivat ottamassa haltuunsa Kwajaleinin atollia, joka on osa Marshallinsaaria ja sijaitsee Tyynellä valtamerellä noin puolimatka Australiassa ja Havaijin välillä, sattui eräs pappeuteen liittyvä tapaus. Tapauksesta kertoi erään havaijilaisen sanomalehden kirjeenvaihtaja, joka ei ollut kirkkomme jäsen. Siinä vuoden 1944 sanomalehtiartikkelissa, jonka hän kirjoitti kokemuksensa jälkeen, hän selitti tulleen muiden kirjeenvaihtajien kanssa Kwajaleinin atollille pian merijalkaväen sotilaiden jälkeen. Kulkiessaan eteenpäin he huomasivat erään nuoren merijalkaväen sotilaan, joka kellui vedessä kasvoillaan, selvästikin pahoin haavoittuneena. Matala vesi hänen ympärillään oli punaisena hänen verestään. Sitten he huomasivat toisen merijalkaväen sotilaan, joka oli menossa kohti haavoittunutta asetoveriaan. Tämä toinenkin merisotilas oli haavoittunut, ja hänen vasen käsivartensa roikkui hervottomana hänen sivullaan. Hän kohotti vedessä kelluvan päätä estääkseen tätä hukkumasta. Hän huusi apua hätäntyneellä äänellä. Kirjeenvaihtajat katsoivat jälleen poikaa, jota hän piti koholla, ja vastasivat: "Nuori mies, tuota poikaa ei kukaan voi auttaa."

Kirjeenvaihtaja kirjoitti: "Sitten näin jotakin, mitä en ole nähnyt koskaan aiemmin." Tuo poika, itsekin pahasti haavoittunut, onnistui pääsemään rantaan sotilastoverinsa elottomalta näyttäneen ruumiin kanssa. Hän "asetti toverinsa päälle polvelleen. -- Mikä näky se olikaan -- nuo kaksi kuolettavasti haavoittunutta poikaa -- kumpikin -- puhtaita, hauskanäköisiä nuoria miehiä riipaisevasta tilanteestaan huolimatta. Ja toinen pojista kumarsi päänsä toisen ylle ja sanoi:

’Käsken sinua Jeesuksen Kristuksen nimessä ja pappeuden valtuudella pysymään hengissä, kunnes saan haettua lääkärinapua.’” Kirjeenvaihtaja päätti artikkelinsa: ”Me kolme, [ne kaksi merijalkaväen sotilasta ja minä], olemme täällä sairaalassa. Lääkärit eivät tiedä [kuinka he selviytyivät hengissä], mutta minä tiedän.”¹¹

Kun pappeus ymmärretään, kun sen voimaa kunnioitetaan ja käytetään asianmukaisesti ja kun osoitetaan uskoa, ihmeitä tapahtuu kaikkialla. Kun usko korvaa epäilyksen, kun epäitsekäs palvelu poistaa itsekkäät pyrkimykset, Jumalan voima toteuttaa Hänen tarkoituksensa.

Velvollisuuden kutsu voi tulla huomaamatta, kun me pappeudenhaltijat otamme vastaan tehtäviä, joita meille annetaan. Presidentti George Albert Smith, tuo vaatimaton mutta tehokas johtaja, julisti: ”Velvollisuutenne on aivan ensimmäiseksi oppia, mitä Herra haluaa, ja sen jälkeen Hänen pyhän pappeutensa valtuudella ja voimalla pitää kutsumuksenne kunniassa kanssaihmistenne edessä, – – niin että he seuraavat teitä mielellään.”¹²

Sellainen velvollisuuden kutsu – paljon vähemmän dramaattinen kutsu mutta kuitenkin sellainen, joka auttoi pelastamaan erään sielun – tuli minulle vuonna 1950, kun minut oli vasta kutsuttu piispaksi. Minulla oli piispana monia erilaisia tehtäviä, ja yritin parhaan kykyni mukaan tehdä kaiken, mitä minulta vaadittiin. Silloin Yhdysvallat kävi erästä toista sotaa. Koska monet jäsenistämme palvelivat sotavoimissa, kirkon keskuspaikasta annettiin tehtävä kaikille piispoille, että he tilaisivat jokaiselle asepalveluksessa olevalle *Church News* -lehden sekä *Improvement Era* -lehden, joka oli senaikainen kirkon aikakauslehti. Sen lisäksi jokaista piispaa pyydettiin kirjoittamaan kuukausittain henkilökohtainen kirje jokaiselle seurakuntansa jäsenelle, joka oli asepalveluksessa. Meidän seurakunnastamme palveluksessa oli 23 miestä. Pappuuskoorimit onnistuivat vaivoin järjestämään varat lehtitilauksiin. Minä otin hoitaakseni tehtävän, jopa velvollisuuden, kirjoittaa kuukausittain 23 henkilökohtaista kirjettä. Kaikkien näiden vuosien jälkeen minulla on yhä kopio monista kirjeistäni sekä saamistani vastauksista. Liikutun

herkästi kyyneliin lukiessani uudelleen näitä kirjeitä. On ilo saada jälleen tietää sotilaan lupauksesta elää evankeliumin mukaan, matruusin päätöksestä pitää perheelleen antamansa lupaus.

Eräänä iltana annoin eräälle seurakunnan sisarelle sen kuukauden 23 kirjeen pinon. Hänen tehtävänsä oli hoitaa postitus ja pitää yllä jatkuvasti muuttuvaa osoiteluetteloä. Hän vilkaisu yhtä kirjekuorta ja kysyi hymyillen: ”Piispa, etkö koskaan lannistu? Tässä on taas kirje veli Brysonille. Tämä on seitsemästoista kirje, jonka olet lähettänyt hänelle saamatta vastausta.”

Minä vastasin: ”No, ehkä se vastaus tulee tässä kuussa.” Kävi niin, että se vastaus *tuli* siinä kuussa. Hän vastasi kirjeeseeni ensimmäisen kerran. Hänen vastauksensa on muistoesine, aarre. Hän palveli pitkän matkan päässä kotoa kaukaisella rannalla, eristyksissä, koti-ikävänsä vaivaamana, yksin. Hän kirjoitti: ”Hyvä piispa, en ole mikään kirjeiden kirjoittaja.” (*Sen* olisin voinut sanoa hänelle jo kuukausia sitten.) Hänen kirjeensä jatkui: ”Kiitos *Church News* -lehdestä ja aikakauslehdistä, mutta kiitos erityisesti henkilökohtaisista kirjeistä. Olen kääntänyt uuden lehden elämässäni. Minut on asetettu papiksi Aaronin pappeudessa. Sydämeni on iloa tulvillaan. Olen onnellinen mies.”

Veli Bryson oli tuskin onnellisempi kuin hänen piispansa. Olin oppinut arkipäivän sovelluksen sanonnalle: ”Tee aina velvollisuutes’ sun. Loput jättää voit Herran haltuhun.”¹³

Vuotia myöhemmin ollessani Suolajärven Cottonwoodin vaarnassa, kun James E. Faust palveli vaarnanjohtajana, kerroin tuosta tapauksesta tarkoitukseni kannustaa pitämään huolta asepalveluksessa olevista. Kokouksen jälkeen luokseni tuli komean näköinen nuori mies. Hän tarttui minua kädestä ja kysyi: ”Piispa Monson, muistatko minut?”

Yhtäkkiä tajusin, kuka hän oli. ”Veli Bryson!” minä huudahdin. ”Mitä sinulle kuuluu? Mikä tehtävä sinulla on kirkossa?”

Lämmöllä ja selvästi ylpeänä hän vastasi: ”Minulle kuuluu hyvää. Palvelen seurakuntamme vanhinten koorumin johtokunnassa. Kiitos vielä kerran siitä, että huolehdit minusta, ja

kiitos niistä henkilökohtaisista kirjeistä, jotka lähetit minulle. Pidän niitä aarteena.”

Veljet, maailma tarvitsee apuamme. Teemmekö me kaiken, mitä meidän pitäisi tehdä? Muistammeko presidentti John Taylorin sanat: ”Jos te ette pidä kunniaa kutsumustanne, Jumala pitää teitä vastuussa niistä, jotka olisitte voineet pelastaa, jos olisitte tehneet velvollisuutenne.”¹⁴ On jalkoja, joita tukea, käsiä, joihin tarttua, mieliä, joita rohkaista, sydämiä, joita innoittaa, ja sieluja, joita pelastaa. Iankaikkisuuden siunaukset odottavat teitä. Teillä on etuoikeus olla pappeuden palvelutyön näyttämöllä osallistujina eikä katselijoina. Kuulkaamme Jaakobin kirjeessä olevaa sävähdyttävää muistutusta: ”Toteuttakaa sana tekoina, älkää pelkää kuunnelko sitä – älkää pettäkö itseänne.”¹⁵

Oppikaamme oma velvollisuutemme ja pohtikaamme sitä. Olkaamme alttiita ja kolvollisia palvelemaan. Kulkekaamme Mestarin jalanjäljissä suorittaessamme velvollisuuttamme. Kun te ja minä kuljemme Jeesuksen kulkemaa polkua, tulemme huomaamaan, että Hän on enemmän kuin Betlehemin pienokainen, enemmän kuin puusepän poika, enemmän kuin suurenmoisin opettaja, mitä on koskaan elänyt. Tulemme tuntemaan Hänet Jumalan Poikana, Vapahtajanamme ja Lunastajanamme. Kun velvollisuuden kutsu tuli Hänelle, Hän vastasi: ”Isä, sinun tahtosi tapahtukoon, ja kunnia olkoon sinun ikuisesti.”¹⁶ Tehkäämme jokainen meistä samoin, rukoilen Hänen pyhässä nimessään, Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Viitteet

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 108.
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2005, s. 39.
3. *Evankeliumin oppi*, 1980, s. 132, kursivointi lisätty.
4. *Kirkon presidenttien opetuksia: John Taylor*, 2002, s. 119.
5. OL 107:99, kursivointi lisätty.
6. 1. Nefi 3:7; ks. myös jakeet 1–5.
7. 1. Nefi 3:5.
8. Rabindranath Tagore, julkaisussa William Jay Jacobs, *Mother Teresa: Helping the Poor*, 1991, s. 42.
9. Julkaisussa *The Note Book of Elbert Hubbard: Mottoes, Epigrams, Short Essays, Passages, Orphic Sayings and Preachments*, toim. Elbert Hubbard II, 1927, s. 55.
10. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee*, 1976, s. 255.

11. Julkaisussa Ernest Eberhard jr., "Giving Our Young Men the Proper Priesthood Perspective", konekirjoitusteksti, 19. heinäkuuta 1971, s. 4–5, kirkon historian kirjasto.
12. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1942, s. 14; ks. myös Thomas S. Monsonin lainaamana artikkelissa "Pyhä palvelukutsu", *Liahona*, toukokuu 2005, s. 54.
13. Henry Wadsworth Longfellow, "The Legend Beautiful", julkaisussa *The Complete Poetical Works of Longfellow*, 1893, s. 258.
14. *Kirkon presidenttien opetuksia: John Taylor*, s. 164.
15. Jaak. 1:22.
16. Moos. 4:2.

Armeliaat saavat armon

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kun sydämemme on täynnä Jumalan rakkautta, meistä tulee toisiamme kohtaan ystäväillisiä ja lempeitä ja me annamme toisillemme anteeksi.

Rakkaat veljeni ja sisareni, vähän aikaa sitten sain kirjeen eräältä huolestuneelta äidiltä, joka pyysi yleiskonferenssipuhetta aiheesta, josta olisi erityisesti hyötyä hänen kahdelle lapselleen. He olivat ajautuneet välirikkoon ja lakanneet puhumasta toisilleen. Äiti oli murheen murtama. Kirjeessään hän vakuutti minulle, että yleiskonferenssisanoma tästä aiheesta parantaisi hänen lastensa välit ja kaikki olisi kunnossa.

Tämän hyvän sisaren vilpityn ja harras pyyntö on vain yksi niistä useista Hengen kuiskauksista, joita olen saanut viime kuukausina siitä, että minun pitäisi tänään puhua muutama sana aiheesta, joka on kasvava ongelma – paitsi eräälle huolestuneelle äidille myös monille tässä kirkossa ja totisesti koko maailmassa.

Minuun tekee vaikutuksen tämän rakastavan äidin usko siihen, että yleiskonferenssipuhe voisi auttaa parantamaan hänen lastensa välit. Olen varma, ettei hän pannut luottamustaan niinkään puhujien kykyihin vaan Jumalan sanan voimaan, jolla on ”kansan mieleen voimallisempi vaikutus kuin – – millään muulla”¹. Rakas sisar, rukoulen, että Henki koskettaa lastesi sydäntä.

Kun välit menevät huonoksi

Kireät ja rikkoutuneet välit ovat yhtä vanhoja kuin ihmiskunta itse. Muinaisten aikojen Kain oli ensimmäinen, joka salli katkeruuden ja kaunan syöpyä sydämeensä. Hän hautoi

sielussaan kateutta ja vihaa ja antoi näiden tunteiden kypsyä kammottavaan tekoonsa asti – hän murhasi oman veljensä tullen samalla Saatanan valheiden isäksi.²

Noiden alkuaikojen jälkeen kateuden ja vihan henki on johtanut joihinkin historian traagisimmista tapahtumista. Se käänsi Saulin Daavidia vastaan, Jaakobin pojat veljeään Joosefia vastaan, Lamanin ja Lemuelin Nefiä vastaan ja Amalikkian Moronia vastaan.

Uskoisin, että jokainen ihminen maan päällä on jollakin tavoin saanut tuntea kiistelyn, kaunan ja koston aikaansaamaa tuhoa. Ehkäpä on myös aikoja, jolloin tunnistamme tuon hengen itsessämme. Kun olemme loukkaantuneita, vihaisia tai kateellisia, on varsin helppo tuomita muita ihmisiä ja liittää heidän toimiinsa hämäriä tarkoituseriä omien kaunan tunteidemme oikeuttamiseksi.

Oppi

Tietysti tiedämme sen olevan väärin. Oppi on selkeä. Olemme kaikki riippuvaisia Vapahtajasta; kukaan meistä ei voi pelastua ilman Häntä. Kristuksen sovitus on ääretön ja iankaikkinen. *Meidän* syntiemme anteeksi saamiseen sisältyy ehtoja. Meidän täytyy tehdä parannus ja meidän täytyy haluta antaa anteeksi muille. Jeesus opetti: ”Teidän tulee antaa anteeksi toinen toisellenne; sillä se, joka ei anna – – anteeksi – –, seisoo tuomittuna Herran edessä; sillä hänelle jää suurempi synti”³ sekä ”Autuaita ne, jotka toisia armahtavat: heidät armahdetaan”⁴.

Tietysti nuo sanat kuulostavat täysin järkeviltä – sovellettuina johonkuhun toiseen. Voimme niin selvästi ja helposti huomata ne vahingot, joita koituu, kun *muut* tuomitsevat ja tuntevat kaunaa. Emmekä me missään nimessä pidä siitä, että meidät tuomitaan.

Mutta kun kyseessä ovat omat ennakkoluulomme ja puutteemme, pidämme liian usein omaa vihaamme vanhurskaana ja omaa tuomiotamme luotettavana ja pelkästään asiaankuuluvana. Vaikka emme voikaan nähdä toistemme sydämeen, oletamme tunnistavamme pahat tarkoituserät tai jopa pahan henkilön, kun sellainen tulee vastaan. Teemme poikkeuksia oman katkeruutemme suhteen, koska tunnemme,

että omassa tapauksessamme meillä on tarpeeksi tietoa voidaksemme halveksia jotakuta.

Apostoli Paavali sanoi kirjeessään roomalaisille, että toisen tuomitsijat "[eivät] voi mitenkään puolustautua". Heti kun tuomitsemme jonkun toisen, hän selitti, julistamme tuomion itsellemme, sillä kukaan ei ole ilman syntiä.⁵ Se, ettei suostu antamaan anteeksi, on vakava synti – synti, josta Vapahtaja varoitti. Jeesuksen omat opetuslapset "etsivät muinaisina aikoina syytä toinen toistaan vastaan eivätkä antaneet anteeksi sydämessään; ja tämän pahuuden tähden heitä ahdistettiin ja kuritettiin ankarasti"⁶.

Vapahtajamme on puhunut tästä aiheesta niin selkeästi, ettei se jätä juurikaan tulkinnan varaa. "Minä, Herra, annan anteeksi kenelle tahdon", mutta sitten Hän sanoi, "teiltä *vaaditaan*, että annatte anteeksi *kaikille* ihmisille"⁷.

Saanko lisätä tähän pienen huomautuksen? Kun Herra vaatii, että annamme anteeksi kaikille ihmisille, siihen kuuluu anteeksi antaminen itsellemme. Joskus on vaikeinta antaa anteeksi kaikista maailman ihmisistä sille henkilölle, joka katsoo meitä peilistä. Ja kenties hän on juuri se, joka tarvitsee anteeksiantoamme eniten.

Lopputulos

Tätä aihetta muiden tuomitsemisesta voitaisiin oikeastaan opettaa kahden sanan saarnalla. Mitä tulee vihaamiseen, juoruamiseen, piittaamattomuuteen, pilkantekoon, kaunan kantamiseen tai haluun aiheuttaa vahinkoa, sovellatthan seuraavaa ohjetta:

Lopettakaa se!

Se on näin yksinkertaista. Meidän täytyy yksinkertaisesti lakata tuomitsemasta muita ja korvata tuomitsevat ajatukset ja tunteet sydämellä, joka on täynnä rakkautta Jumalaa ja Hänen lapsiaan kohtaan. Jumala on meidän Isämme. Me olemme Hänen lapsiaan. Me olemme kaikki veljiä ja sisaria. En oikein tiedä, kuinka osaisin muotoilla tämän ajatuksen *tuomitsematta jättämisestä* riittävän kaunopuheisesti, kiihkeästi ja vakaumuksella, jotta se jäisi mieleenne. Voin lainata pyhiä kirjoituksia, voin yrittää selittää oppia, ja aion jopa lainata erästä äskettäin näkemääni puskuritarraa. Se oli hieman karskilta

näyttävän kuljettajan auton puskurissa, mutta tarran sanoissa oli oivaltava opetus. Siinä luki: ”Älä tuomitse minua siksi, että teen syntiä eri tavalla kuin sinä.”

Meidän täytyy tajuta, että olemme kaikki epätäydellisiä – että olemme kerjäläisiä Jumalan edessä. Emmekö me kaikki ole joskus lähestyneet armoistuinta nöyränä ja anoneet armoa? Emmekö me ole toivoneet armoa koko sielumme voimalla – että saisimme anteeksi tekemämme virheet ja synnit, joihin olemme syyllistyneet?

Koska olemme kaikki riippuvaisia Jumalan armosta, kuinka voimme evätä muilta ripaustakaan siitä armosta, jota itsekin niin epätoivoisesti kaipaamme? Rakkaat veljeni ja sisareni, emmekö antaisi anteeksi niin kuin toivomme saavamme anteeksi?

Jumalan rakkaus

Onko se vaikeaa?

On, tietenkin.

Anteeksi antaminen itsellemme ja muille ei ole helppoa. Itse asiassa suurimmalla osalla meistä se edellyttää suurta muutosta asenteissamme ja ajattelutavassamme – sydämen muutosta. Nyt seuraa hyviä uutisia. Tuo sydämen ”voimallinen muutos”⁸ on juuri sitä, mitä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin on tarkoitus tuoda elämäämme.

Kuinka se tapahtuu? Jumalan rakkauden avulla.

Kun sydämemme on täynnä Jumalan rakkautta, meissä tapahtuu jotakin hyvää ja puhdasta. Me ”pidämme Hänen käskynsä, eivätkä ne ole raskaita noudattaa. Kaikki, mikä on syntyisin Jumalasta, voittaa maailman.”⁹

Mitä enemmän annamme Jumalan rakkauden hallita mieltämme ja tunteitamme – mitä enemmän annamme rakkautemme taivaallista Isäämme kohtaan kasvaa sydämessämme – sitä helpompi on rakastaa muita Kristuksen puhtaalla rakkaudella. Kun avaamme sydämemme Jumalan rakkauden hehkuvalle sarastukselle, niin vihamielisyyden ja kateuden pimeys ja kylmyys lopulta kaikkoavat.

Kuten aina, Kristus on esimerkkinne. Hän näytti meille tien opetuksillaan ja elämällään. Hän antoi anteeksi jumalattomille, alhaisille ja niille, jotka yrittivät satuttaa ja vahingoittaa Häntä.

Jeesus sanoi, että on helppo rakastaa niitä, jotka rakastavat meitä; *siihen* pystyvät jumalattomatkin. Mutta Jeesus Kristus opetti korkeampaa lakia. Hänen sanansa kaikuvat vuosisatojen takaa, ja ne on tarkoitettu meille tänä päivänä. Ne on tarkoitettu kaikille, jotka haluavat olla Hänen opetuslapsiaan. Ne on tarkoitettu teille ja minulle: "Rakastakaa vihamiehiänne, siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat, ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka vahingoittavat teitä ja vainoavat teitä."¹⁰

Kun sydämemme on täynnä Jumalan rakkautta, meistä tulee toisiamme kohtaan ystävällisiä ja lempeitä ja me annamme toisillemme anteeksi, niin kuin Jumalakin on antanut meille anteeksi Kristuksen tähden.¹¹

Kristuksen puhdas rakkaus voi poistaa silmistämme kaunan ja vihan suomut, mikä sallii meidän nähdä toiset sillä tavalla kuin taivaallinen Isä näkee meidät: vajavaisina ja epätäydellisinä kuolevaisina, joiden mahdollisuudet ja arvo ovat paljon suurempia kuin kykenemme kuvittelemaan. Koska Jumala rakastaa meitä niin paljon, meidänkin täytyy rakastaa toisiamme ja antaa toisillemme anteeksi.

Opetuslapsen tie

Rakkaat veljeni ja sisareni, pohtikaa seuraavia kysymyksiä testinä itsellenne:

Kannatteko te kaunaa jotakuta toista kohtaan?

Juoruatteko, vaikka sananne saattavatkin olla totta?

Jätättekö toisia ulkopuolelle, työnnättekö syrjään tai rankaisetteko heitä jonkin heidän tekonsa vuoksi?

Kadehdittekö salaa toisia?

Haluatteko vahingoittaa jotakuta?

Jos vastasitte kyllä yhteenkin näistä kysymyksistä, voisitte soveltaa aiemmin mainittua kahden sanan saarnaa: lopettakaa se!

Syytöksiä ja epäystävällisyyttä täynnä olevassa maailmassa on helppo kerätä kiviä ja heittää niitä. Mutta ennen kuin teemme niin, muistakaamme Hänen sanansa, joka on meidän Mestariimme ja mallimme: "Se teistä, joka ei ole tehnyt syntiä, heittäköön ensimmäisen kiven."¹²

Veljet ja sisaret, laskekaamme kivemme alas.

Olkaamme ystävällisiä.

Antakaamme anteeksi.

Keskustelkaamme toistemme kanssa rauhanomaisesti.

Antakaamme Jumalan rakkauden täyttää sydämemme.

”Meidän on siis tehtävä hyvää kaikille.”¹³

Vapahtaja lupasi: ”Antakaa, niin teille annetaan. Rungas mitta, tiiviiksi paineltu, ravisteltu ja kukkurainen – –. Niin kuin te mittaatte, niin teille mitataan.”¹⁴

Eikö tämän lupauksen pitäisi riittää keskittämään pyrkimyksemme aina ystävällisiin tekoihin, anteeksiantoon ja rakkauteen eikä minkäänlaiseen negatiiviseen käytökseen?

Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina palkitkaamme paha hyvällä.¹⁵ Älkäämme kostako tai antako vihamme päästä voitolle.

”Onhan kirjoitettu: ’Minun on tuomio, minä maksan tekojen mukaan’ – näin sanoo Herra.

Edelleen sanotaan: ’Jos vihamiehelläsi on nälkä, anna hänelle ruokaa, jos hänellä on jano, anna juotavaa. – –

Älä anna pahan voittaa itseäsi, vaan voit sinä paha hyvällä.”¹⁶

Muistakaa: lopulta ne, jotka toisia armahtavat, armahdetaan.¹⁷

Me Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet, olimmepa missä hyvänsä, tulkaamme tunnetuiksi ihmisinä, joka rakastavat toisiaan¹⁸.

Rakastakaa toisianne

Veljet ja sisaret, tässä elämässä on tarpeeksi murhetta ja surua ilman, että lisäisimme sitä omalla itsepäisyydellämme, katkeruudellamme ja kaunallamme.

Me emme ole täydellisiä.

Ympärillämme olevat ihmiset eivät ole täydellisiä.¹⁹ Ihmiset tekevät asioita, jotka ärsyttävät, tuottavat pettymyksiä ja suuttuttavat. Tässä kuolevaisessa elämässä niin tulee aina olemaan.

Meidän täytyy kuitenkin päästä eroon vääristä teoistamme. Osa kuolevaisuuden tarkoitusta on oppia pääsemään eroon sellaisista asioista. *Se on Herran tapa.*

Muistakaa, taivas on täynnä niitä, joita yhdistää tämä asia: He ovat saaneet anteeksi. Ja he antavat anteeksi.

Laskekaa taakkanne Vapahtajan jalkojen juureen. Lakatkaa tuomitsemasta. Antakaa Kristuksen sovituksen muuttaa sydämenne ja parantaa se. Rakastakaa toisianne. Antakaa anteeksi toisillenne.

Armeliaat saavat armon.

Tästä todistan Hänen nimessään, joka rakasti niin hyvin ja niin täydellisesti, että antoi henkensä meidän, ystäviensä, puolesta. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen.

Viitteet

1. Alma 31:5.	12. Joh. 8:7.
2. Ks. Moos. 5:16–32.	13. Gal. 6:10.
3. OL 64:9.	14. Luuk. 6:38.
4. Matt. 5:7.	15. Ks. Matt. 5:39–41.
5. Ks. Room. 2:1.	16. Room. 12:19–21.
6. OL 64:8.	17. Ks. Matt. 5:7.
7. OL 64:10, kursivointi lisätty.	18. Ks. Joh. 13:35.
8. Moosia 5:2.	19. Ks. Room. 3:23.
9. 1. Joh. 5:3–4.	
10. Matt. 5:44; ks. myös jakeet 45–47.	
11. Ks. Ef. 4:32.	

Jumalalle kiitos

Vanhin Russell M. Nelson

kahdentoista apostolin koorumista

Kuinka paljon parempi olisikaan, jos kaikki voisivat olla tietoisempia Jumalan kaitselmuksesta ja rakkaudesta ja ilmaisisivat tuon kiitollisuuden Hänelle.

Rakkaat veljet ja sisaret, kiitämme teitä tuestanne ja omistautumisestanne. Ilmaisemme kiitollisuutemme ja rakkautemme teille jokaiselle.

Hiljattain sisar Nelson ja minä nautimme erään pienen yksityisen akvaarion trooppisten kalojen kauneudesta. Kirkasväriset ja monen muotoiset ja kokoiset kalat syöksähtelivät edestakaisin. Kysyin lähellä olevalta vahtimestarilta: "Kuka ruokkii nämä kauniit kalat?"

Nainen vastasi: "Minä."

Sitten kysyin: "Ovatko ne koskaan kiittäneet sinua?"

Hän vastasi: "Eivät vielä!"

Ajattelin joitakuuta tuntemiani ihmisiä, jotka ovat aivan yhtä tietämättömiä Luojastaan ja todellisesta "elämän leivästään"¹. He elävät päivästä toiseen vailla tietoa Jumalasta ja Hänen hyvydestään heitä kohtaan.

Kuinka paljon parempi olisikaan, jos kaikki voisivat olla tietoisempia Jumalan kaitselmuksesta ja rakkaudesta ja ilmaisisivat tuon kiitollisuuden Hänelle. Ammon opetti: "Kiittäkäämme [Jumalan] pyhää [nimeä], sillä hän tekee vanhurskauden ikuisesti."² Kiitollisuutemme määrä on mittana Häntä kohtaan tuntemastamme rakkaudesta.

Jumala on henkemme Isä.³ Hänellä on kirkastettu, täydelliseksi tehty liha- ja luuruumis.⁴ Me elimme Hänen luonaan taivaassa ennen syntymäämme.⁵ Ja kun Jumala loi meidät

fyysisesti, meidät luotiin Hänen kuvakseen. Jokainen sai oman ruumiin.⁶

Ajatelkaa fyysistä ravintoamme. Se on todellakin taivaan lähettämää. Välttämättömät hyödykkeet ilma, ruoka ja vesi tulevat kaikki meille lahjoina rakastavalta taivaalliselta Isältä. Maailma luotiin antamaan elinmahdollisuudet lyhyelle matkallemme kuolevaisuudessa.⁷ Meillä oli syntyessämme edellytykset kasvaa, rakastaa, avioitua ja perustaa perhe.

Avioliitto ja perhe ovat Jumalan säätämiä. Perhe on tärkein yhteiskunnallinen yksikkö ajassa ja iankaikkisuudessa. Jumalan suuressa onnensuunnitelmassa perheet voidaan sinetöidä temppeleissä ja valmistaa, jotta ne voivat palata asumaan Hänen luokseen pyhyyteen ikuisesti. Sitä on iankaikkinen elämä! Se tyydyttää ihmissielun syvimät kaipuut – luontaisen halun loppumattomaan yhteyteen rakkaiden perheenjäsenten kanssa.

Me olemme osa Hänen jumalallista päämääräänsä: ”Minun työni ja kirkkauteni”, Hän sanoi, on ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen.”⁸ Saavuttaakseen nämä tavoitteet ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän”⁹. Tämä teko oli ylimaallinen osoitus Jumalan rakkaudesta. ”Ei [Hän] lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen.”¹⁰

Keskeistä Jumalan iankaikkisessa suunnitelmassa on Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen tehtävä.¹¹ Hän tuli lunastamaan Jumalan lapset.¹² Herran sovituksen ansiosta ylösnousemus (eli kuolemattomuus) tuli todelliseksi.¹³ Sovituksen ansiosta iankaikkinen elämä tuli mahdolliseksi kaikille, jotka täyttäsivät vaatimukset. Jeesus selitti näin:

”Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, saa elää, vaikka kuoleekin,

eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.”¹⁴

Jumalalle kiitos Herran sovituksesta ja Hänen ylösnousemuksen lahjastaan – tästä pääsiäisen suurenmoisesta sanomasta!

Fyysiset lahjat

Taivaallinen Isämme rakastaa lapsiaan.¹⁵ Hän on siunannut kutakin fyysisillä ja hengellisillä lahjoilla. Puhun molemmista. Kun laulatte laulua ”Oon lapsi Jumalan”, ajatelkaa Hänen teille antamaansa lahjaa – omaa fyysistä ruumistanne. Ruumiinne monet hämmästyttävät ominaisuudet ovat todisteena teidän omasta jumalallisesta luonnostanne¹⁶.

Jokainen ruumiinne elin on ihmeellinen lahja Jumalalta. Kummassakin silmässä on itsestään tarkentuva linssi. Hermojen ja lihasten ansiosta kaksi silmää voivat muodostaa yhden kolmiulotteisen kuvan. Silmät ovat yhteydessä aivoihin, jotka rekisteröivät sen, mitä silmät näkevät.

Sydämenne on uskomaton pumppu.¹⁷ Sydämessä on neljä hienorakenteista läppää, jotka säätelevät veren virtaussuuntaa. Nämä läpät avautuvat ja sulkeutuvat yli 100 000 kertaa päivässä – 36 miljoonaa kertaa vuodessa. Ellei sairaus muuta niitä, ne kykenevät kestämaan tätä kuormitusta miltei loputtomiin.

Ajatelkaa ruumiin puolustusjärjestelmää. Välttyäkseen vahingoilta ruumis aistii kipua. Tulehdukseen se reagoi muodostamalla vasta-aineita. Iho antaa suojaa. Se varoittaa vammoista, joita liika kuumuus tai kylmyys voisi aiheuttaa.

Ruumis uudistaa omat vanhentuneet solunsa ja säätelee omien elintärkeiden aineidensa tasoja. Ruumis korjaa haavansa, ruhjeensa ja murtuneet luunsa. Sen lisääntymiskyky on vielä yksi pyhä lahja Jumalalta.

Meidän tulee muistaa, että jumalallisen päämäärän saavuttamiseen ei tarvita täydellistä ruumista. Itse asiassa eräät suloisimmista hengistä asuvat hauraassa tai vajavaisessa kehossa. Ne, joilla on fyysisiä haasteita, saavat usein suurta hengellistä voimaa juuri suurten haasteidensa vuoksi.

Jokainen, joka tutkii ihmisruumiin toimintaa, on varmasti ”nähty Jumalan liikkuvan ylhäisyydessään ja voimassaan”¹⁸. Koska ruumista hallitsee jumalallinen laki, kaikki parantuminen tapahtuu kuuliaisuudesta sitä lakia kohtaan, johon kyseinen siunaus perustuu.¹⁹

Silti jotkut ihmiset ajattelevat virheellisesti, että nämä ihmeelliset fyysiset ominaisuudet ovat syntyneet sattumalta tai aiheutuneet jossakin tapahtuneesta alkuräjähdyksestä.

Kysykääpä itseltänne: ”Voisiko räjähdys kirjapainossa synnyttää sanakirjan?” Todennäköisyys on *erittäin* vähäinen. Mutta jos niin olisi, kirja ei milloinkaan kykenisi parantamaan omia repeytyneitä sivujaan tai tuottamaan omia uudempia laitoksiaan!

Jos ruumiin kyky normaaliin toimintaan, puolustautumiseen, korjaamiseen, säätelyyn ja uusiutumiseen säilyisi rajattomasti, elämä täällä jatkuisi ikuisesti. Niin, me jäisimme avuttomina tänne maan päälle! Armeliaasti meitä kohtaan Luojamme järjesti ikääntymisen ja muita prosesseja, jotka viimein johtaisivat fyysiseen kuolemaamme. Kuolema kuuluu elämään niin kuin syntymäkin. Pyhissä kirjoituksissa opetetaan, että ”ei ollut hyväksi, että ihminen pelastettaisiin tästä ajallisesta kuolemasta, sillä se tekisi tyhjäksi suuren onnensuunnitelman”²⁰. Paluu Jumalan luokse siitä portista, jota kutsumme kuolemaksi, on ilo niille, jotka rakastavat Häntä ja ovat valmiita kohtaamaan Hänet.²¹ Viimein koittaa aika, jolloin jokainen ”henki ja ruumis yhdistetään jälleen täydellisessä muodossaan; sekä jäsenet että nivelet palautetaan oikeaan muotoonsa”²², eivätkä ne enää koskaan ole erossa toisistaan. Jumalalle kiitos näistä fyysisistä lahjoista!

Hengelliset lahjat

Niin tärkeä kuin ruumis on itsessäänkin, se toimii ihmisen iankaikkisen hengen asuinsijana. Henkemme on ollut olemassa kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa²³ ja elää edelleen ruumiin kuoltua²⁴. Henki tekee ruumiin eläväksi ja antaa sille persoonan.²⁵ Tässä sekä tulevassa elämässä hengestä ja ruumiista tulee yhteen liitettyinä elävä sielu, joka on ylimaallisen arvokas.

Koska ihmisen henki on niin tärkeä, sen kehittymisellä on iankaikkista merkitystä. Se vahvistuu, kun me olemme yhteydessä rakastavaan taivaalliseen Isäämme nöyrässä rukouksessa.²⁶

Ne ominaisuudet, joiden perusteella meidät jonakin päivänä tuomitaan, ovat kaikki hengellisiä.²⁷ Niihin kuuluvat rakkaus, hyveellisyys, nuhteettomuus, laupeus ja muiden palveleminen.²⁸ Ruumiiseen yhdistettynä ja siinä asuessaan henkenne kykenee kehittymään ja ilmentämään näitä ominaisuuksia teidän iankaikkisen edistymisenne kannalta keskeisillä tavoilla.²⁹ Hengellistä edistymistä saavutetaan uskon, parannuksen, kasteen

ja Pyhän Hengen lahjan askelin sekä kestämillä loppuun saakka, mikä käsittää endaumentin ja sinetöimistöimitukset pyhässä temppelessä.³⁰

Kuten ruumis vaatii hengissä pysyäkseen päivittäin ravintoa, myös henki tarvitsee ravitsemista. Henkeä ruokkii iankaikkinen totuus. Viime vuonna vietimme kuningas Jaakon raamatunkäännöksen 400-vuotisjuhlaa. Ja meillä on ollut Mormonin kirja lähes 200 vuotta. Se on nyt käännetty kokonaisuudessaan tai otteina 107 kielelle. Näiden ja muiden kallisarvoisten pyhien kirjoitusten ansiosta me tiedämme, että Jumala on meidän iankaikkinen Isämme ja että Hänen Poikansa Jeesus Kristus on meidän Vapahtajamme ja Lunastajamme. Jumalalle kiitos näistä hengellisistä lahjoista!

Evankeliumin lahjat

Me tiedämme, että monien taloudenhoitokausien profeetat, kuten Aadam, Nooa, Mooses ja Abraham, opettivat kaikki taivaallisen Isämme ja Jeesuksen Kristuksen jumalallisuutta. Taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus aloittivat nykyisen taloudenhoitokautemme, kun He ilmestyivät profeetta Joseph Smithille vuonna 1820. Kirkko järjestettiin vuonna 1830. Nyt, 182 vuotta myöhemmin, me olemme edelleen liiton alaisia, että viemme evankeliumin ”jokaiselle kansakunnalle, suvulle, kielelle ja kansalle”³¹. Kun teemme niin, sekä antajat että vastaanottajat tulevat siunatuiksi.

Meidän tehtävämme on opettaa Hänen lapsiaan ja herättää heissä tietoisuus Jumalasta. Kauan sitten kuningas Benjamin sanoi:

”Uskokaa Jumalaan; uskokaa, että hän on ja että hän on luonut kaiken sekä taivaassa että maan päällä; uskokaa, että hänellä on kaikki viisaus ja kaikki valta sekä taivaassa että maan päällä. – –

Uskokaa, että teidän täytyy tehdä parannus synneistänne ja hylätä ne ja nöyryä Jumalan edessä, ja pyytäkää vilpittömin sydämin, että hän antaa teille anteeksi; ja nyt, jos uskotte kaiken tämän, katsokaa että teette sen.”³²

Jumala on sama eilen, tänään ja ikuisesti, mutta me emme ole. Meidän haasteenamme on joka päivä päästä osallisiksi sovituksen voimasta, niin että me voimme todella muuttua, tulla

enemmän Kristuksen kaltaisiksi ja tulla oikeutetuiksi korotuksen lahjaan ja elää ikuisesti Jumalan, Jeesuksen Kristuksen ja perheemme kanssa.³³ Jumalalle kiitos näistä voimista, etuoikeuksista ja evankeliumin lahjoista!

Minä todistan, että Hän elää, että Jeesus on Kristus ja että tämä on Hänen kirkkonsa, joka on palautettu näinä myöhempinä aikoina täyttämään jumalallisen päämääränsä. Meitä johtaa tänä päivänä presidentti Thomas S. Monson, jota me rakastamme ja tuemme koko sydämeistämme, ja me tuemme myös hänen neuvonantajiaan ja kahtatoista apostolia profeettoina, näkijöinä ja ilmoituksensaaajina. Todistan niin Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen.

Viitteet

1. Joh. 6:35, 48; ks. myös jae 51.
2. Alma 26:8; ks. myös Alma 7:23.
3. Ks. Ap. t. 17:27–29.
4. Ks. OL 130:22.
5. Ks. Moos. 6:51; Room. 8:16; Hepr. 12:9; Jer. 1:4–5.
6. Ks. 1. Moos. 2:7; 1. Kor. 15:44; Moos. 3:7.
7. Ks. 1. Nefi 17:36.
8. Moos. 1:39.
9. Joh. 3:16.
10. Joh. 3:17.
11. Hänen päämääränsä on esitetty lyhyesti ja ytimekkäästi kohdassa 3. Nefi 27:13–22.
12. Ks. Alma 11:40.
13. Ks. 2. Nefi 9:6–7, 20–22.
14. Joh. 11:25–26.
15. Ks. 1. Nefi 17:40; 1. Joh. 4:10.
16. Ks. 2. Piet. 1:4.
17. Sydän pumpkaa noin 7 600 litraa päivässä.
18. OL 88:47.
19. Ks. OL 130:21. Tämä jumalallinen laki on todellakin kumoamaton.
20. Alma 42:8.
21. Psalminkirjoittaja ilmaisi Jumalan näkemyksen: ”Kallis on Herran silmissä hänen uskollistensa henki” (Ps. 116:15); ks. myös Saarn. 12:7.
22. Alma 11:43; ks. myös Saarn. 12:7; Alma 40:23; OL 138:17.
23. Ks. OL 93:38.
24. Ks. Alma 40:11; Abr. 3:18.
25. Henki on persoonan kaltainen (ks. OL 77:2).
26. Ks. 3. Nefi 14:9–11.
27. Henki, ei ruumis, on sielun aktiivinen ja vastuullinen osa. Ilman henkeä ruumis on kuollut (ks. Jaak. 2:26). Niinpä henki valitsee hyvän tai pahan ja on viimeisellä tuomiolla tilivelvollinen omista myönteisistä ja kielteisistä ominaisuuksistaan (ks. Alma 41:3–7).
28. Hengellisiä ominaisuuksia ovat myös ”usko, hyveellisyys, tieto, kohtuullisuus, kärsivällisyys, veljellinen ystävällisyys, jumalisuus, rakkaus, nöyryys [ja] uutteruus” (OL 4:6).
29. Ks. 2. Nefi 2:11–16, 21–26; Moroni 10:33–34.
30. Tämä on Kristuksen oppi (ks. 2. Nefi 31:11–21).
31. Moosia 15:28; ks. myös 1. Nefi 19:17; 2. Nefi 26:13; Moosia 3:20; 15:28; 16:1; Alma 37:4; OL 1:18–23; 77:11; 133:37.
32. Moosia 4:9–10.
33. Iankaikkinen elämä ”on suurin kaikista Jumalan lahjoista” (OL 14:7).

Erityisiä opetuksia

Vanhin Ronald A. Rasband

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Toivon ja rukoilen, että me edelleen kannamme uljaasti kuormiamme ja autamme niitä keskuudessamme, jotka kärsivät.

Viimeksi kuluneen runsaan puolentoista vuoden ajan perhettämme on siunattu etuoikeudella saada hyvin erityinen pienokainen.

Tyttärenpojallamme, pienellä Paxtonilla, on syntyjään erittäin harvinainen kromosomipoikkeavuus, geneettinen häiriö, joka on kirjaimellisesti yhdellä sadoista miljoonista. Kun Paxton syntyi, tyttärellämme ja hänen aviomiehellään alkoi tuntematon, elämää mullistava matka. Tästä kokemuksesta on tullut tulikoe erityisten iankaikkisuuksiin liittyvien opetusten oppimiseksi.

Rakas vanhin Russell M. Nelson, joka juuri puhui meille, on opettanut:

”Yleensä tuntemattomista syistä jotkut ihmiset syntyvät fyysisesti rajoittuneina. Jotkin ruumiin osat voivat olla epänormaaleja. Sääteilyjärjestelmät saattavat olla epätasapainossa. Ja kaikkien meidän ruumis on alttiina sairaudelle ja kuolemalle. Siitä huolimatta fyysisen ruumiin lahja on mittaamattoman arvokas. – –

Jumalallisen päämäärän saavuttamiseen ei tarvita täydellistä ruumista. Itse asiassa eräät suloisimmista hengistä asuvat hauraassa kehossa. – –

Viimein koittaa aika, jolloin jokainen ’henki ja ruumis yhdistetään jälleen täydellisessä muodossaan; sekä jäsenet että nivelet palautetaan oikeaan muotoonsa’ (Alma 11:43). Silloin, kiitos Jeesuksen Kristuksen sovituksen, meidät voidaan tehdä täydellisiksi Hänessä.”¹

Te kaikki, joilla on haasteita, huolia, pettymyksiä tai syvää murhetta jonkun rakkaan vuoksi – tietäkää tämä: äärettömällä rakkaudella ja ikuisella myötätunnolla Jumala, meidän taivaallinen Isämme, rakastaa koeteltavana olevaa läheistänne, ja Hän rakastaa teitä!

Jotkut saattavat tällaista kärsimystä kohdatessaan kysyä, kuinka kaikkivaltias Jumala on saattanut antaa tämän tapahtua. Ja sitten seuraa ilmeisen väistämätön kysymys: Miksi tämä on tapahtunut minulle? Miksi meidän täytyy kokea sairautta ja tapahtumia, jotka vammauttavat rakkaita perheenjäseniä tai kutsuvat heidät kotiin ennenaikaisesti tai pitkittävät heidän tuskien vuosiaan? Miksi on syvää murhetta?

Tällaisina hetkinä voimme kääntyä taivaallisen Isämme laatiman suuren onnensuunnitelman puoleen. Kun tämä suunnitelma esiteltiin kuolevaisuutta edeltävässä elämässä, se sai meidät kaikki huutamaan ääneen iloamme.² Yksinkertaisesti sanottuna tämä elämä valmentaa iankaikkiseen korotukseen ja se prosessi tarkoittaa koetuksia ja koettelemuksia. Niin on aina ollut, eikä yksikään säästy siltä.

Keskeistä kuolevaisuudessamme on Jumalan tahtoon luottaminen. Kun uskomme Häneen, me turvaudumme Kristuksen sovituksen voimaan niinä hetkinä, jolloin kysymyksiä on runsaasti ja vastauksia vähän.

Ylösousemuksensa jälkeen käydessään Amerikan mantereella Vapahtajamme Jeesus Kristus esitti kaikille tämän kutsun:

”Onko teillä keskuudessanne sairaita? Tuokaa heidät tänne. Onko teillä rampoja tai sokeita tai ontuvia tai raajarikkoja tai spitaalisia tai surkastuneita tai kuuroja tai millään tavalla vaivaisia? Tuokaa heidät tänne, niin minä parannan heidät, sillä minun käy teitä sääli; sydämeni on täynnä armoa. – –

Ja tapahtui, että kun hän oli näin puhunut, koko väkijoukko meni sinne yhdessä sairaidensa ja vaivaistensa ja rampojensa ja sokeidensa ja mykkiensä ja kaikkien niiden kanssa, jotka olivat jollakin tavalla vaivaisia, ja hän paransi heidät joka ainoan, kun heidät tuotiin hänen luoksensa.”³

Voimme saada suurta voimaa sanoista ”koko väkijoukko meni sinne” – *kaikki*, veljet ja sisaret. Me *kaikki* kohtaamme

haasteita. Ja sitten nämä sanat: ”jotka olivat jollakin tavalla vaivaisia”. Eikö se koskekin meitä kaikkia?

Pian kallisarvoisen Paxtonin syntymän jälkeen tiesimme, että taivaallinen Isä siunaisi meitä ja opettaisi meille erityisiä asioita. Kun Paxtonin isä ja minä laitoimme sormemme hänen pikkuruisen päänsä päälle ja annoimme ensimmäisen monista pappeuden siunauksista, mieleeni tulivat sanat Johanneksen evankeliumin yhdeksännestä luvusta: ”Niin on tapahtunut, jotta Jumalan teot tulisivat hänessä julki.”⁴

Jumalan teot tulevat ehdottomasti julki Paxtonin kautta.

Me opimme kärsivällisyyttä, uskoa ja kiitollisuutta palvelun balsamista, valtavan liikituksen loputtomista tunteista, myötätunnon kyynelistä, rukouksista sekä avun tarpeessa olevien rakkaiden – varsinkin Paxtonin ja hänen vanhempiansa – osakseen saamista rakkaudenosoituksista.

Presidentti James E. Faust, joka oli vaaranajohtajani, kun olin nuori, on sanonut: ”Arvostan suuresti niitä rakastavia vanhempia, jotka kestävät ja voittavat tyynesti ahdistuksensa ja murheensa lapsen vuoksi, joka on syntynyt fyysisesti tai henkisesti vakavasti vajavaisena tai joka on tullut sellaiseksi myöhemmin. Usein tämä ahdistus jatkuu päivästä päivään lientymättä, vanhemman tai lapsen elämän loppuun saakka. Varsin usein vanhemmilta vaaditaan öin ja päivin yli-inhimillistä hoivatyötä, joka ei lakkaa milloinkaan. Monen äidin käsivarsia ja sydäntä on särkenyt loputtomien vuosien ajan hänen lohduttaessaan ja lieventäessään vammaisen lapsensa kärsimyksiä.”⁵

Olemme nähneet, kuinka Paxtonin perheelle on annettu Moosian kirjassa kuvattua Vapahtajan puhdasta rakkautta, jota on tarjolla kaikille: ”Ja nyt tapahtui, että Alman ja hänen veljiensä kannettavaksi pannut kuormat kevenivät, eli Herra vahvasti heitä niin, että he saattoivat kantaa kuormansa helposti, ja he alistuivat iloiten ja kärsivällisesti kaikkeen Herran tahtoon.”⁶

Eräänä Paxtonin varhaisten päivien iltana olimme suurenmoisen Alkeisyhdistyksen lastensairaalan vastasyntyneiden teho-osastolla Salt Lake Cityssä Utahissa ja ihmettelimme lääkärien, sairaanhoitajien ja lastenhoitajien antamaa omistautunutta ja jakamatonta huomiota. Kysyin

tyttäreltäni, kuinka pystyisimme koskaan maksamaan tästä, ja rohkenin esittää arvion siitä, mitä kaikki maksaisi. Lähellä seisova lääkäri antoi ymmärtää, että arvioni oli aivan liian alhainen ja että pienen Paxtonin hoitokulut olisivat huomattavasti enemmän kuin olin arvioinut. Saimme kuulla, että suuri osa tässä sairaalassa annettavan hoidon kuluista katetaan muiden ihmisten avokätisellä vapaaehtoistyöllä ja rahalahjoituksilla. Hänen sanansa saivat minut nöyräksi, kun ajattelin tämän pikkuruisen sielun arvoa niille, jotka niin tarkasti huolehtivat hänestä.

Mieleeni muistui eräs lähetyssaarnaajille tuttu pyhien kirjoitusten kohta, joka sai uuden merkityksen: ”Muistakaa, että sielujen arvo on suuri Jumalan silmissä.”⁷

Itkin, kun pohdiskelin sitä rajatonta rakkautta, jota taivaallinen Isämme ja Hänen rakas Poikansa Jeesus Kristus tuntevat meitä jokaista kohtaan, ja opin voimallisesti, mikä sielun arvo on Jumalalle sekä fyysisesti että hengellisesti.

Paxtonin perhe on oppinut, että heidän ympärillään on lukemattomia taivaallisia ja maallisia palvelevia enkeleitä. Toiset ovat vaivihkaa tulleet paikalle tarpeen mukaan ja vaivihkaa poistuneet. Toiset ovat tulleet ovelle mukanaan ruokaa, pesseet pyykkiä, tarjonneet kyydin perheen sisaruksille, lausuneet kannustavia sanoja ja varsinkin rukoilleet Paxtonin puolesta. Tämä on opettanut jälleen yhden erityisen asian: Jos kohtaat hukkuvan ihmisen, kysyisitkö häneltä, tarvitseeko hän apua, vai olisiko parempi vain hypätä veteen ja pelastaa hänet veden syövereistä? Tarjous ”Ilmoita minulle, jos voin auttaa” – vaikkakin hyvää tarkoittavana ja usein lausuttuna – ei oikeastaan ole ollenkaan auttamista.

Opimme jatkuvasti, kuinka tärkeää on olla tietoinen ja kiinnostunut lähipiirissämme olevien elämästä ja oppia paitsi se, kuinka tärkeää on auttaa, myös se, kuinka valtavaa iloa saa muiden auttamisesta.

Rakas presidentti Thomas S. Monson, joka on niin loistava esimerkki sorrettujen kohottamisesta, on sanonut: ”Jumala siunatkoon kaikkia, jotka pyrkivät olemaan veljensä vartijoita, jotka antavat lieventääkseen kärsimystä, jotka pyrkivät kaikkiin voimin tekemään maailmasta paremman. Oletteko huomanneet,

että näiden ihmisten hymy on kirkkaampi? Heidän askeleensa ovat varmempia. Heitä ympäröi tyytyväisyyden ja mielihyvän tunne, – – sillä muita ei voi auttaa kokematta itse runsasta siunausta.”⁸

Vaikka kohtaammekin koettelemuksia, vastoinkäymisiä, vammaisuutta, syvää murhetta ja kaikenlaisia ahdinkoja, meidän huolehtiva, rakastava Vapahtajamme on aina valmiina auttamaan meitä. Hän on luvannut:

”En minä jätä teitä orvoiksi, vaan tulen luoksenne. – –

Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat. Älkää vaipuko epätoivoon.”⁹

Kuinka kiitollisia me olemmekaan taivaalliselle Isällemme mainiosta Paxtonistamme. Hänen kauttaan Herra on tuonut julki tekojaan ja opettaa meille edelleen näitä arvokkaita, pyhiä ja erityisiä asioita.

Haluaisiin lopuksi lausua erään rakkaan kirkon laulun sanat:

*Herran taistoon kaikki meidät kutsuttu on,
Onnelliset! Onnelliset!
Niitä, jotka rohkeasti käy taistohon,
Kruunu kirkas oottamassa on.*¹⁰

Veljet ja sisaret, toivon ja rukoilen, että me edelleen kannamme uljaasti kuormiamme ja autamme niitä keskuudessamme, jotka kärsivät ja kaipaavat kohotusta ja kannustusta. Kiittäkäämme jokainen Jumalaa Hänen siunauksistaan ja uudistakaamme taivaalliselle Isällemme sitoumuksemme palvella nöyrästi Hänen lapsiaan. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Viitteet

1. Ks. ”Olemme Jumalan lapsia”,
<i>Liahona</i> , tammikuu 1999, s. 103.	6. Moosia 24:15.
2. Ks. Job 38:7.	7. OL 18:10.
3. 3. Nefi 17:7, 9.	8. ”Our Brothers’ Keepers”, <i>Ensign</i> ,
kesäkuu 1998, s. 39.
4. Joh. 9:3.	9. Joh. 14:18, 27.
5. Ks. ”Jumalan teot”, <i>Valkeus</i> , 1985,
konferenssiraportti 154.
puolivuotiskonferenssista, s. 46.	10. ”Herran taistoon kaikki”, <i>MAP-</i>
<i>lauuluja</i> , 164.

Profeettojen näkemys Apuyhdistyksestä: usko, perhe, auttaminen

Julie B. Beck

äskettäin vapautettu Apuyhdistyksen ylijohtaja

Usko, perhe ja auttaminen – noilla kolmella yksinkertaisella sanalla on tullut tavaksi ilmaista profeettojen näkemys kirkon sisaria varten.

Viime vuosina olen usein saanut innoitusta puhua Apuyhdistyksestä – sen tarkoituksesta ja ominaisuuksista¹, sen historian merkityksestä², sen työstä ja sen kumppanuudesta piispojen ja Melkisedekin pappeuden koorumien kanssa³. Nyt tuntuu tärkeältä keskittää hieman huomiota profeettojen näkemykseen Apuyhdistyksestä.⁴

Aivan kuten Herran profeetat ovat jatkuvasti opettaneet vanhimmille ja ylipapeille näiden päämääriä ja velvollisuuksia, he ovat kertoneet Apuyhdistyksen sisaria koskevasta näkemyksestään. Heidän neuvojensa mukaisesti on selvää, että Apuyhdistyksen päämäärinä on kasvaa uskossa ja henkilökohtaisessa vanhurskaudessa, vahvistaa perhettä ja kotia sekä etsiä ja auttaa apua tarvitsevia. *Usko, perhe ja auttaminen – noilla kolmella yksinkertaisella sanalla on tullut tavaksi ilmaista profeettojen näkemys kirkon sisarista.*

Palautuksen alusta alkaen profeetat ovat esittäneet näkemyksensä voimakkaista, uskollisista, määrätietoisista naisista, jotka ymmärtävät iankaikkisen arvonsa ja tarkoituksensa. Perustaessaan Apuyhdistyksen profeetta Joseph Smith neuvoi sen ensimmäistä johtajaa "[johtamaan] tätä yhdistystä pitäen huolta köyhistä – huolehtien heidän tarpeistaan

ja hoitaen tämän yhdistyksen monia erilaisia asioita”⁵. Hän näki järjestön olevan ”tarkkaan valikoitu, erillään maailman kaikesta pahuudesta”⁶.

Brigham Young, kirkon toinen presidentti, kehotti neuvonantajiaan ja kahdentoista apostolin koorumia neuvomaan piispoja, jotta he antaisivat sisarten perustaa naisten Apuyhdistyksiä eri seurakunnissa. Hän lisäsi: ”Jotkut saattavat ajatella, että tämä on vähäpätöinen asia, mutta se ei ole.”⁷

Myöhemmin presidentti Joseph F. Smith sanoi, että päinvastoin kuin maailmalliset järjestöt, jotka ”ovat miesten ja naisten muodostamia”, Apuyhdistys ”on Jumalan tahdosta jumalallisesti muodostettu, jumalallisesti valtuutettu, jumalallisesti perustettu ja jumalallisesti järjestetty”⁸. Presidentti Joseph Fielding Smith sanoi sisarille, että ”heille on annettu voima ja valtuus tehdä todella paljon”⁹. Hän sanoi: ”Te olette maailman suurenmoisimman naisjärjestön jäseniä, järjestön, joka on keskeinen osa Jumalan valtakuntaa maan päällä ja joka on suunniteltu ja toimii niin, että se auttaa uskollisia jäseniään saamaan iankaikkisen elämän Isämme valtakunnassa.”¹⁰

Laaja vaikutuspiiri

Joka vuosi sadoistatuhansista naisista ja nuorista naisista tulee osa tätä koko ajan laajenevaa sisarten piiriä¹¹. Tämän jälkeen – asuipa sisar missä tahansa ja palvelipa hän missä tahansa – hän säilyttää jäsenyytensä ja yhteytensä Apuyhdistykseen.¹² Koska Apuyhdistyksen tarkoitukset ovat tärkeitä, ensimmäinen presidenttikunta on ilmaissut toiveensa, että nuoret naiset alkavat valmistautua Apuyhdistystä varten hyvissä ajoin ennen kuin täyttävät 18 vuotta.¹³

Apuyhdistys ei ole ohjelma. Se on virallinen osa Herran kirkkoa, jonka Jumala on jumalallisesti järjestänyt opettamaan, vahvistamaan ja innoittamaan sisaria heidän uskoon, perheeseen ja auttamiseen liittyvissä päämäärissään. Apuyhdistys on myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien naisten elämäntapa, ja sen vaikutus ulottuu paljon sunnuntailuokkaa tai yhteistä kokoontumista edemmäs. Se noudattaa niiden naispuolisten opetuslasten mallia, jotka palvelivat Herran Jeesuksen Kristuksen ja Hänen apostoliensa kanssa Hänen muinaisessa kirkossaan.¹⁴ Meille on opetettu, että ”naisen on aivan yhtä välttämätöntä

saada elämäänsä ne hyveet, joita vaalitaan Apuyhdistyksessä, kuin miesten on välttämätöntä kehittää elämässään niitä luonteenpiirteitä, joita vaalitaan pappeuden piirissä”¹⁵.

Kun profeetta Joseph Smith järjesti Apuyhdistyksen, hän opetti sisaria ”auttamaan köyhiä ja pelastamaan sieluja”¹⁶. Tehtävässään pelastaa sieluja sisarilla oli valtuus järjestäytyä ja osallistua laajassa vaikutuspiirissä. Apuyhdistyksen ensimmäinen johtaja erotettiin tehtävään selittämään kirjoituksia, ja Apuyhdistyksellä on edelleen keskeinen opetustehtävä Herran kirkossa. Kun Joseph Smith sanoi sisarille, että Apuyhdistyksen perustaminen valmistaisi heitä pappeuden etuoikeuksia, siunauksia ja lahjoja varten¹⁷, heille avautui Herran pelastustyö. Sielujen pelastamiseen kuuluu evankeliumista kertominen ja lähetystyöhön osallistuminen. Siihen kuuluu temppelityöhön ja sukututkimukseen osallistuminen. Siihen kuuluu kaiken mahdollisen tekeminen, jotta tulisi hengellisesti ja ajallisesti omavaraiseksi.

Vanhin John A. Widtsoe julisti, että Apuyhdistyksen tehtävänä on ”köyhyyden lievittäminen, sairauden lievittäminen, tietämättömyyden lievittäminen – kaiken sen lievittäminen, mikä estää naisen iloa ja edistystä. Mikä suurenmoinen toimeksianto!”¹⁸

Presidentti Boyd K. Packer on verrannut Apuyhdistystä suojamuriin¹⁹. Tehtävä suojella sisaria ja heidän perheitään tuo lisämerkitystä kotikäyntiopettajien huolenpitoon ja palvelemiseen, ja se on osoitus meidän halukkuudestamme muistaa omat liittomme Herran kanssa. Köyhien ja ahdistettujen palvelijoina työskentelemme sopusoinnussa piispojen kanssa huolehtien pyhien ajallisista ja hengellisistä tarpeista.²⁰

Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut: ”On monia sisaria, jotka elävät ryysyissä – hengellisissä ryysyissä. Heillä on oikeus loistaviin viittoihin, hengellisiin viittoihin. – Teidän etuoikeutenne on mennä koteihin ja vaihtaa ryysyt viittoihin.”²¹ Presidentti Harold B. Leellä oli sama näkemys. Hän sanoi: ”Ettekö näe, miksi Herra on antanut – Apuyhdistyksen tehtäväksi käydä näissä kodeissa? Siksi että Mestarin itsensä ohella kirkossa ei ole ketään, jolla olisi suloisempi kosketus,

täydellisempi ymmärrys noiden ihmisten sydäimestä ja elämästä.”²²

Presidentti Joseph F. Smith varoitti Apuyhdistyksen sisaria ja heidän johtajiaan sanoen, että hän ei halunnut ”nähdä aikaa, jolloin Apuyhdistyksemme seuraavat muita tai sekoittuvat tai menettävät oman identiteettinsä menemällä mukaan – – naisten perustamiin järjestöihin”. Hän piti sisarten tehtävänä ”johtaa maailmaa ja – – etenkin maailman naisia kaikessa, mikä on kiitettävää, kaikessa, mikä on jumalallista, kaikessa, mikä on kohottavaa ja mikä on puhdistavaa ihmislapsille”.²³ Hänen neuvonsa korostaa velvollisuutta poistaa perinteet, teemat, muotivillitykset ja trendit ja sisällyttää Apuyhdistykseen käytäntöjä, jotka ovat yhtäpitäviä sen päämäärien kanssa.

Johtajat, jotka etsivät ilmoitusta, voivat varmistaa, että jokainen Apuyhdistyksen kokous, oppitunti, luokka, toiminta ja hanke toteuttaa niitä tarkoituksperiä, joita varten se järjestettiin. Meidän toivomamme sosiaalisuus, ystävyys ja ykseys tulevat suloisena seurauksena siitä, että palvelemme yhdessä Herran kanssa Hänen työssään.

Profeettojen näkemyksen toteuttaminen

Presidentti Thomas S. Monson ja hänen neuvonantajansa ovat äskettäin todistaneet, että ”Herra on palauttanut evankeliumin täyteen profeetta Joseph Smithin kautta ja että Apuyhdistys on tärkeä osa tuota palautusta.” Todistuksena toiveestaan, että Apuyhdistyksen ”kunniakas perintö” säilyy, ensimmäinen presidenttikunta on vastikään julkaissut maailmanlaajuiseen levitykseen kirjan *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*. Tämän kirjan sivuilta voimme löytää malleja ja esimerkkejä sisarista ja veljistä, jotka työskentelevät yhdessä perheissä ja kirkossa, ja voimme oppia periaatteita siitä, keitä me olemme, mihin me uskomme ja mitä meidän pitäisi suojella. Ensimmäinen presidenttikunta on kannustanut meitä tutkimaan tätä tärkeää kirjaa ja ”antamaan sen ajattomien totuuksien ja innoittavien esimerkkien vaikuttaa [elämäämme]”²⁴.

Kun sisaret asettuvat paremmin Apuyhdistyksen päämäärien kannalle, profeettojen näkemys tulee toteutumaan. Presidentti Kimball on sanonut: ”Tässä [Apuyhdistyksen] järjestössä on

voima, jota ei vielä ole täysin käytetty hyväksi Siionin kotien vahvistamiseksi ja Jumalan valtakunnan rakentamiseksi – eikä sitä käytetä, ennen kuin sekä sisaret että pappuus saavat näkemyksen Apuyhdistyksestä.”²⁵ Hän profetoi, että ”suuri osa siitä kasvusta, jota kirkossa tapahtuu viimeisinä aikoina, tapahtuu siitä syystä, että kirkkoon tulee suurin joukoin maailmasta hyviä naisia (joilla on usein – sisäistä hengellisyyden tajua). Tätä tapahtuu – siinä määrin kuin [kirkossa olevia naisia] pidetään muista maailmassa elävistä naisista erottuvina ja erilaisina – myönteisellä tavalla.”²⁶

Olen kiitollinen profeettojen Apuyhdistystä koskevasta näkemyksestä. Minä olen presidentti Gordon B. Hinckleyn tavoin ”vakuuttunut siitä, ettei missään ole mitään muuta järjestöä, joka olisi tämän kirkon Apuyhdistyksen veroinen”²⁷. Meidän tehtävänä on nyt asettua samalle kannalle profeettojen näkemyksen kanssa Apuyhdistyksestä, kun pyrimme lisäämään uskoa, vahvistamaan perheitä ja antamaan apua.

Päätän presidentti Lorenzo Snow’n sanoin: “[Apu]yhdistyksen tulevaisuus on täynnä lupaus. Kirkon kasvaessa siitä tulee vastaavasti yhä hyödyllisempi ja sillä on vielä enemmän mahdollisuuksia tehdä hyvää kuin sillä on ollut ennen.”²⁸ Sisarille, jotka auttavat Jumalan valtakuntaa menemään eteenpäin, hän sanoi: ”Kun te olette olleet mukana tässä työssä, tullette aivan varmasti jakamaan voiton työstä ja korotuksen ja kirkkauden, jotka Herra antaa uskollisille lapsilleen.”²⁹ Tästä näkemyksestä minäkin todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Viitteet

1. Ks. ”Apuyhdistyksen tarkoituksen täyttäminen”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 108–111.
2. Ks. puhe BYU:n naisten konferenssissa, 29. huhtikuuta 2011, http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/2011/pdf/JulieB_openingS.pdf; ”Mitä toivon lasteni tyttärien (ja poikien) ymmärtävän Apuyhdistyksestä”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 109–113; ”Apuyhdistys – pyhää työtä”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 110–114.)
3. Ks. ”Why We Are Organized into Quorums and Relief Societies”, puhe Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuudessa, 17. tammikuuta 2012, speeches.byu.edu.
4. Tämä puhe ei ole täydellinen katsaus kaikista Apuyhdistystä koskevista profeetallisista lausunnoista. Se on vain ote heidän

- näkemyksestään ja johtamisestaan. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, konferenssijulkaisut ja muut kirkon julkaisut sisältävät lisää opetusta tästä aiheesta.
5. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 13.
 6. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 15.
 7. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 45.
 8. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 70.
 9. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 150.
 10. Ks. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 103.
 11. Ks. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 91.
 12. Ks. Boyd K. Packer, ”Sisarten piiri”, *Valkeus*, huhtikuu 1981, s. 222.
 13. Ks. kirjeet ensimmäiseltä presidenttikunnalta, 19. maaliskuuta 2003 ja 23. helmikuuta 2007.
 14. Ks. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 3–7.
 15. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 16.
 16. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 17.
 17. Julkaisussa *History of the Church*, osa 4, s. 602.
 18. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 25.
 19. ”Sisarten piiri”, s. 222.
 20. Ks. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 150–151.
 21. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 124.
 22. ”The Place of Relief Society in the Welfare Plan”, *Relief Society Magazine*, joulukuu 1946, s. 842.
 23. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 70.
 24. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. IX.
 25. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 150.
 26. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 101.
 27. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 169.
 28. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 19.
 29. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 7.

Kristuksen oppi

Vanhin D. Todd Christofferson

kahdentoista apostolin koorumista

*Kirkossa nykyisin aivan kuten entisaikoinakin
Kristuksen opin vakiinnuttaminen tai opillisten
poikkeamien oikaiseminen riippuu jumalallisesta
ilmoituksesta.*

Ilmaisemme mitä syvintä kiitollisuutta ja rakkautta sisar Beckiä, sisar Allredia ja sisar Thompsonia sekä Apuyhdistyksen pääneuvottelukuntaa kohtaan.

Olemme viime aikoina nähneet yleisen kiinnostuksen kasvavan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon uskonkäsityksiä kohtaan. Se on meille tervetullutta, sillä onhan perustehtävämme kuitenkin opettaa koko maailmalle Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, Hänen oppiaan (ks. Matt. 28:19–20; OL 112:28). On myönnettävä, että opistamme ja siitä, mihin se perustuu, on ollut ja on yhä jonkin verran epäselvyyttä. Tästä aiheesta haluaisin puhua tänään.

Vapahtaja opetti oppiaan aikojen keskipäivänä, ja Hänen apostolinsa kamppailivat suunnattomasti sen säilyttämiseksi väärien perinteiden ja filosofioiden hyökkäystä vastaan. Uuden testamentin kirjeissä mainitaan useita tapahtumia, jotka osoittavat, että jo apostolien palvelutyön aikana oli alkanut vakava ja laajalle levinnyt luopumus.¹

Sitä seuranneita vuosisatoja valaisivat yksittäiset evankeliumin valon säteet, kunnes 1800-luvulla palautuksen kirkas sarastus koitti maailmaan ja Kristuksen evankeliumi oli jälleen kerran täyteydessään ja kokonaisuudessaan maan päällä. Tämä loistava päivä alkoi silloin, kun valopatsaassa, joka oli aurinkoa kirkkaampi (ks. JS–H 16), Isä Jumala ja Hänen rakas Poikansa Jeesus Kristus kävivät nuoren Joseph Smithin luona ja

aloittivat sen, mistä oli tuleva todellinen ilmoituksen virta yhdistyneenä jumalalliseen voimaan ja valtuuteen.

Näistä ilmoituksista löydämme sen, mitä voitaisiin nimittää maan päälle jälleen perustetun Jeesuksen Kristuksen kirkon ydinopiksi. Jeesus itse määritteli tuon opin näillä sanoilla, jotka on tallennettu Mormonin kirjaan – toiseen todistukseen Jeesuksesta Kristuksesta:

”Tämä on minun oppini, ja se on oppi, jonka Isä on antanut minulle; ja minä todistan Isästä, ja Isä todistaa minusta, ja Pyhä Henki todistaa Isästä ja minusta; ja minä todistan, että Isä käskee kaikkia ihmisiä kaikkialla tekemään parannuksen ja uskomaan minuun.

Ja jokainen, joka uskoo minuun ja ottaa kasteen, pelastuu; ja he ovat niitä, jotka perivät Jumalan valtakunnan.

Ja jokainen, joka ei usko minuun ja jota ei kasteta, tuomitaan.

– – Ja jokainen, joka uskoo minuun, uskoo myös Isään, ja hänelle Isä todistaa minusta, sillä hän lähettää hänelle tulen ja Pyhän Hengen. – –

Totisesti, totisesti minä sanon teille, että tämä on minun oppini, ja jokainen, joka rakentaa tälle, rakentaa minun kalliolleni, eivätkä helvetin portit voita heitä.” (3. Nefi 11:32–35, 39.)

Tämä on sanomamme, kallio, jolle rakennamme, perustus kaikelle muulle kirkossa. Kuten kaikki, mitä saamme Jumalalta, tämä oppi on puhdas, se on selkeä, se on helppo ymmärtää – jopa lapsen. Illoisin sydämin me kutsumme kaikkia ottamaan sen vastaan.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa ”me uskomme kaiken, mitä Jumala on ilmoittanut, kaiken, mitä hän nykyään ilmoittaa, ja me uskomme, että hän ilmoittaa vielä monia suuria ja tärkeitä Jumalan valtakuntaa koskevia asioita” (UK 9). Tämä tarkoittaa sitä, että vaikka onkin paljon sellaista, mitä emme vielä tiedä tai ymmärrä, niin saamamme totuudet ja oppi ovat tulleet ja tulevat edelleen jumalallisen ilmoituksen kautta. Joissakin uskontokunnissa teologit väittävät, että heillä on yhtäläinen opettamisen valtuus kuin kirkollisilla johtajilla, ja opillisista asioista voi tulla heidän välillään mielipiteiden kilpailua. Jotkut nojautuvat keskiajan ekumeenisiin

kirkolliskokouksiin ja niiden uskontunnustuksiin. Toiset kiinnittävät suurimman huomion apostolien ajan jälkeisten teologiien järkeilyyn tai Raamatun hermeneutiikkaan ja eksegetiikkaan eli Raamatun tulkintaan ja selitysooppiin. Me arvostamme tiedettä, joka lisää ymmärrystämme, mutta kirkossa nykyisin aivan kuten entisaikoinakin Kristuksen opin vakiinnuttaminen tai opillisten poikkeamien oikaiseminen riippuu jumalallisesta ilmoituksesta niille, joille Herra suo apostolisen valtuuden.²

Vuonna 1954 presidentti J. Reuben Clark jr., joka oli tuolloin neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, selitti opin vakiinnuttamista kirkossa ja kirkon presidentin merkittävää roolia siinä. Puhuessaan ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenistä hän sanoi: "[Meidän] tulee [pitää] mielessä, että joillekuille johtaville auktoriteeteille on annettu erityiskutsumus; heillä on erityinen lahja; heidät on hyväksytty profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi, mikä suo heille erityisen hengellisen lahjan heidän opettaessaan ihmisiä. Kirkon presidentin alaisuudessa, jolla on ylin valta ja valtuus, heillä on oikeus, voima ja valtuus julistaa Jumalan mieltä ja tahtoa Hänen kansalleen. Muille johtaville auktoriteeteille ei ole annettu tätä erityistä hengellistä lahjaa ja valtuutta koskemaan heidän opetustaan. Heillä on siitä johtuva rajoitus, ja tuo voimassa ja valtuudessa opettamisen rajoitus koskee jokaista muuta kirkon virkailijaa ja jäsentä, sillä kenellekään heistä ei ole annettu hengellistä lahjaa olla profeetta, näkijä ja ilmoituksensaaja. Lisäksi, kuten juuri on todettu, kirkon presidentillä on vielä erityinen hengellinen lahja tässä suhteessa, sillä hän on profeetta, näkijä ja ilmoituksensaaja koko kirkolle."³

Kuinka Vapahtaja ilmoittaa tahtonsa ja oppinsa profeetoille, näkijöille ja ilmoituksensaajille? Hän voi toimia sanansaattajan välityksellä tai omassa persoonassaan. Hän voi puhua omalla äänellään tai Pyhän Hengen äänellä, Hengen puheena hengelle. Se voi ilmetä sanoina tai tunteina, jotka välittävät ymmärrystä, jota on vaikea ilmaista sanoin (ks. 1. Nefi 17:45; OL 9:8). Vapahtaja voi puhua palvelijoilleen henkilökohtaisesti tai näiden neuvostolle (ks. 3. Nefi 27:1–8).

Lainaan kahta kuvausta Uudesta testamentista. Ensimmäinen oli ilmoitus, joka annettiin kirkon johtajalle. Apostolien tekojen kirjan alkupuolella saamme tietää, että Jeesuksen palvelutehtävän mallia noudattaen Kristuksen apostolit julistivat evankeliumin sanomaa vain juutalaisille (ks. Matt. 15:24), mutta nyt Herran aikataulussa oli tullut muutoksen aika. Joppessa Pietari näki unen, jossa erilaisia eläimiä laskettiin maahan taivaasta suuressa purjekankaassa, ”neljästä kulumastaan kannateltuna” (Ap. t. 10:11), ja hänelle annettiin käsky: ”Teurasta ja syö” (Ap. t. 10:13). Pietari kieltäytyi, koska ainakin jotkin eläimistä olivat Mooseksen lain mukaan epäpuhtaita tai kiellettyjä, eikä Pietari ollut koskaan rikkonut käskyä olla syömättä sellaisia. Siitä huolimatta ääni sanoi Pietarille hänen unessaan: ”Minkä Jumala on puhdistanut, sitä älä sinä sano epäpuhtaaksi” (Ap. t. 10:15).

Tämän unen tarkoitus selkeni, kun pian sen jälkeen muutamat roomalaisen sadanpäämiehen Corneliuksen lähettämät miehet saapuivat Pietarin asunnolle pyytäen, että tämä tulisi opettamaan heidän päällikköään. Cornelius oli kutsunut koolle melkoisen joukon sukulaisia ja ystäviä, ja löytäessään heidät innokkaina odottamassa sanomansa vastaanottamista Pietari sanoi:

”Jumala on – – osoittanut minulle, ettei ketään ihmistä saa pitää epäpuhtaana tai saastaisena.

– – Nyt minä todella käsitän, ettei Jumala erottele ihmisiä.

Hän hyväksyy jokaisen, joka pelkää häntä ja noudattaa hänen tahtoaan, kuului tämä mihin kansaan tahansa.” (Ap. t. 10:28, 34–35; ks. myös jakeet 17–24.)

”Pietarin vielä puhuessa laskeutui Pyhä Henki kaikkiin, jotka olivat hänen sanojaan kuulemassa.

Kaikki Pietarin mukana tulleet – – ihmettelivät sitä, että Pyhän Hengen lahja vuodatettiin myös pakanoihin – –.

Silloin Pietari sanoi:

’Kuka voi estää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niin kuin mekin?’ ” (Ap. t. 10:44–47.)

Tällä Pietarille antamallaan kokemuksella ja ilmoituksella Herra muutti kirkon käytännön ja soi opetuslapsilleen

kokonaisvaltaisempaa ymmärrystä opista. Ja niin evankeliumin saarnaaminen laajeni käsittämään koko ihmiskunnan.

Myöhemmin Apostolien tekojen kirjassa on toinen hieman samankaltainen esimerkki, joka tällä kertaa osoittaa, kuinka ilmoitus oppia koskevista asioista voi tulla neuvostolle. Heräsi kiistaa siitä, pitäisikö Mooseksen lakiin kuuluva ympärileikkaus ulottaa käskyksi evankeliumissa ja Kristuksen kirkossa (ks. Ap. t. 15:1, 5). ”Apostolit ja vanhimmat kokoontuivat käsittelemään tätä kysymystä” (Ap. t. 15:6). Tietomme tästä neuvostosta ovat tietenkin epätäydellisiä, mutta meille kerrotaan, että ”kun väittelyä oli kestänyt pitkään” (Ap. t. 15:7), Pietari, joka oli vanhin apostoli, nousi ja julisti sen, mitä Pyhä Henki oli hänelle vahvistanut. Hän muistutti neuvostoa siitä, että kun evankeliumia alettiin saarnata Corneliuksen talossa pakanoille, joita ei ollut ympärileikattu, he saivat Pyhän Hengen aivan kuten ympärileikatut juutalaiset käännyttäisikin. Jumala, hän sanoi, ”ei tehnyt mitään eroa heidän ja meidän välillämme, vaan puhdisti heidän sydämensä uskolla.

Miksi te siis nyt uhmaatte Jumalaa ja panette opetuslasten harteille ikeen, jota eivät meidän isämme emmekä me itse ole jaksaneet kantaa?

Mehän uskomme, että meidät pelastaa yksin Herran Jeesuksen armo, samalla tavoin kuin heidät.” (Ap. t. 15:9–11; ks. myös jae 8.)

Sen jälkeen kun Paavali, Barnabas ja kenties muutkin puhuivat kannattaen Pietarin julistusta, Jaakob esitti, että päätös lähetettäisiin kirjeellä tiedoksi kirkolle, ja neuvosto oli yksimielinen (ks. Ap. t. 15:25; ks. myös jakeet 12–23). Päätöksensä ilmoittavassa kirjeessä apostolit sanoivat, että ”Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi” (Ap. t. 15:28) eli toisin sanoen tämä päätös tehtiin Pyhän Hengen antaman jumalallisen ilmoituksen nojalla.

Näitä samoja malleja noudatetaan nykyään Jeesuksen Kristuksen palautetussa kirkossa. Kirkon presidentti voi ilmoittaa tai tulkita oppeja saamansa ilmoituksen perusteella (ks. esim. OL 53). Opillisia selityksiä voidaan saada myös ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin yhteisen neuvoston kautta (ks. esim. VJ 2). Neuvoston keskusteluun

sisältyy usein kanonisoitujen pyhien kirjoitusten, kirkon johtohenkilöiden opetusten sekä aiemman käytännön puntaroimista. Mutta viime kädessä – aivan kuten Uuden testamentin kirkossa – tavoitteena ei ole pelkästään yhteisymmärrys neuvoston jäsenten kesken vaan Jumalalta saatava ilmoitus. Se on prosessi, johon sisältyy sekä järjen käyttöä että uskoa Herran mielen ja tahdon selville saamiseksi.⁴

Samalla tulee muistaa, ettei jokainen kirkon jonkun entisen tai nykyisen johtohenkilön lausunto ole välttämättä oppia. Kirkossa ymmärretään yleisesti, että jonkun johtohenkilön jossakin yksittäisessä tilanteessa antama lausunto edustaa usein henkilökohtaista, vaikkakin harkittua mielipidettä, jota ei ole tarkoitettu viralliseksi tai koko kirkkoa sitovaksi. Profeetta Joseph Smith opetti, että ”profeetta [on] profeetta vain silloin kun hän toimii profeettana”⁵. Presidentti Clark, jota lainasin aiemmin, on huomauttanut:

”Tätä asiaa valaisee yksinkertainen kertomus, jonka isäni kertoi minulle, kun olin poikanen. En tiedä, millä valtuudella, mutta se havainnollistaa asiaa. Hän kertoi, että [Johnstonin] armeijan tulon aiheuttamassa kiihtymyksessä veli Brigham piti ihmisille aamukokouksessa saarnan, joka oli täynnä uhmaa lähestyvää armeijaa kohtaan, ja julisti aikomuksen nousta vastarintaan ja ajaa se takaisin. Iltapäivän kokouksessa hän nousi ja sanoi, että aamulla oli puhunut Brigham Young mutta että nyt puhuisi Herra. Sitten hän piti saarnan, jonka viesti oli aamuisen puheen vastakohta.

– – Kirkko tietää Pyhän Hengen jäsenistölle antaman todistuksen avulla, ilmaisevatko johtavat veljet näkemyksiään, ’kuten Pyhä Henki heitä innoittaa’, ja aikanaan tuo tieto tulee ilmi.”⁶

Profeetta Joseph Smith vahvisti Vapahtajan keskeisen roolin opissamme yhdellä ratkaisevalla ajatuksella: ”Uskontomme perusperiaatteet ovat apostolien ja profeettojen todistus Jeesuksesta Kristuksesta, että Hän kuoli, Hänet haudattiin ja Hän nousi kuolleista kolmantena päivänä ja astui taivaaseen. Kaikki muu uskontoomme liittyvä on vain tämän lisänä.”⁷ Joseph Smithin todistus Jeesuksesta on, että Hän elää, sillä Joseph Smith näki Hänet, ”tosiaankin Jumalan oikealla puolella; ja [kuuli]

äänen todistavan, että hän on Isän Ainosyntyinen” (OL 76:23; ks. myös jae 22). Pyydän kaikkia, jotka kuulevat tai lukevat tämän sanoman, tavoittelemaan rukoillen ja pyhiä kirjoituksia tutkien tuota samaa todistusta Jeesuksen Kristuksen jumalallisesta luonteesta, sovituksesta ja ylösnousemuksesta. Ottakaa vastaan Hänen oppinsa tekemällä parannus, menemällä kasteelle, ottamalla vastaan Pyhän Hengen lahja ja noudattamalla sitten koko elämäne ajan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin lakeja ja liittoja.

Pääsiäisjuhlan lähestyessä esitän oman todistukseni siitä, että Jeesus Nasaretilainen oli ja on Jumalan Poika, muinaisten profetioiden Messias. Hän on Kristus, joka kärsi Getsemanessa, kuoli ristillä, haudattiin ja joka todella nousi jälleen kolmantena päivänä. Hän on ylösnoussut Herra, jonka kautta me kaikki tulemme nousemaan kuolleista ja jonka kautta kaikki, jotka haluavat, voivat saada lunastuksen ja korotuksen Hänen taivaalliseen valtakuntaansa. Tämä on oppimme, joka vahvistaa kaikki aiemmat todistukset Jeesuksesta Kristuksesta ja joka on lausuttu uudelleen meidän omalle ajallemme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Viitteet

1. Ks. Neal A. Maxwell, ”Alusta asti”, *Valkeus*, tammikuu 1994, s. 18–19:

”Jaakob tuomitsi kiistat ja taistelut kirkossa (ks. Jaak. 4:1). Paavali suri kirkossa ilmenevää hajaannusta ja sitä, kuinka julmat sudet eivät säästäisi laumaa (ks. 1. Kor. 11:18; Ap. t. 20:29–31). Hän tiesi luopumuksen olevan tulossa ja kirjoitti tessalonikalaisille, ettei Jeesuksen toinen tuleminen tapahtuisi, ennen kuin tulisi uskosta luopuminen, ja varoitti edelleen, että vääryyden vaikutus oli jo olemassa (ks. 2. Tess. 2:3, 7).

Ennen loppua Paavali puhui siitä, kuinka laajalle luopumus oli jo levinnyt: ’Aasian maakunnassa kaikki ovat luopuneet minusta’ (2. Tim. 1:15).

Laajalle levinnyt haureus ja epäjumalanpalvelus saivat

apostolit puuttumaan asioihin (ks. 1. Kor. 5:9; Ef. 5:3; Juud. 7). Sekä Johannes että Paavali valittivat väärrien apostolien ilmaantumista (ks. 2. Kor. 11:13; Ilm. 2:2). Kirkko oli selvästi piiritystilassa. Jotkut eivät pelkästään luopuneet pois vaan sitten avoimesti vastustivat kirkkoa. Eräänkin kerran Paavali seisoi yksinään ja valitti, että ’kaikki jättivät minut yksin’ (2. Tim. 4:16). Hän valitti myös niistä, jotka villitsivät kokonaisia perheitä (ks. Tit. 1:11).

Jotkut paikalliset johtajat kapinoivat, kuten silloin kun yksi mahtailtava kielletty ottamasta veljiä vastaan (ks. 3. Joh. 9–10).

Eipä ihme, että presidentti Brigham Young huomautti: ’On sanottu, että pappeus otettiin kirkolta, mutta niin ei ole asian

laita, vaan kirkko jätti pappeuden’
(*Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young, 1997, s. 95*).”

Ajan kuluessa, kuten vanhin Maxwell asian ilmaisi, sai vallan ”järki eli kreikkalaisen filosofian traditio [joka sitten] korvasi kirkon riippuvuuden ilmoituksesta, mitä lopputulosta luultavasti edesauttoivat hyvää tarkoittavat kristityt, jotka halusivat sovittaa omat uskomuksensa senaikaisen kulttuurin päävirtauksiin.

– – Varokaamme [mekin] yhdistämästä jokaista ilmoitettua opinkohtaa vallalla olevaan viisauteen.” (Ks. ”Alusta asti”, s. 18–19.)

2. Sellaiset apostolit ja profeetat kuten Joseph Smith julistavat Jumalan sanaa, mutta sen lisäksi uskomme, että miehet ja naiset yleensä ja jopa lapset voivat saada opetusta ja johdatusta jumalallisen innoituksen avulla vastauksena rukoukseen ja pyhien kirjoitusten tutkimiseen. Aivan kuten muinaisten apostolien aikana, Jeesuksen Kristuksen kirkon jäsenille annetaan Pyhän Hengen lahja, joka tekee mahdolliseksi jatkuvan vuorovaikutuksen heidän taivaallisen Isänsä kanssa eli toisin sanoen henkilökohtaisen ilmoituksen (ks. Ap.t. 2:37–38). Tällä tavoin kirkosta tulee omistautuneiden, hengellisesti kypsien yksilöiden joukko, jonka usko ei ole sokeaa vaan näkevää – Pyhän Hengen kautta saatua ja vahvistettua. Se ei tarkoita sitä, että jokainen jäsen puhuisi kirkon puolesta tai voisi määritellä sen oppeja, vaan että jokainen voi saada jumalallista johdatusta käsitellessään oman elämänsä haasteita ja mahdollisuuksia.
3. J. Reuben Clark jr., ”When Are Church Leaders’ Words Entitled to Claim of Scripture?”, *Church News*,

31. heinäkuuta 1954, s. 9–10; ks. myös OL 28:1–2; 6–7; 11–13.

4. Neuvostoon osallistuvien on valmistauduttava ”vanhurskaudessa, pyhyudessa ja sydämen nöyryydessä, sävyisyydessä ja pitkämielisyydessä ja uskossa ja hyveellisyydessä ja tiedossa, kohtuullisuudessa, kärsivällisyydessä, jumalisuudessa, veljellisessä ystävällisyydessä ja rakkaudessa”, ja heiltä edellytetään näitä ominaisuuksia, ”koska lupauksena on, että jos heillä on näitä runsaasti, he eivät jää vaille hedelmää Herran tuntemisessa” (OL 107: 30–31).
 5. Julkaisussa *History of the Church*, osa 5, s. 265.
 6. J. Reuben Clark jr., ”Church Leaders’ Words”, s. 10. Liittyen kertomukseen, jonka hänen isänsä kertoi Brigham Youngista, presidentti Clark kirjoitti edelleen: ”En tiedä, onko näin koskaan tapahtunut, mutta sanon, että se kuvaa periaatetta – että jopa itse kirkon presidentti ei kenties aina ihmisille puhuessaan ole ’Pyhän Hengen innoittama’. Näin on tapahtunut opillisissa asioissa (usein luonteeltaan erittäin spekulatiivisissa), joissa myöhemmät kirkon presidentit ja jäsenet itse ovat tunteneet, ettei puhuja oppia julistaessaan ole ollut ’Pyhän Hengen innoittama’.
- Kuinka kirkko voi tietää, milloin nämä johtavien veljien seikkailunhaluiset tutkimusmatkat näihin erittäin spekulatiivisiin periaatteisiin ja oppeihin täyttävät niiden sääntöjen vaatimukset, joiden mukaan puhujat ovat olleet ’Pyhän Hengen innoittamia’? Kirkko tietää Pyhän Hengen jäsenistölle antaman todistuksen avulla, ilmaisevatko johtavat veljet näkemyksiään, ’kuten Pyhä Henki

heitä innoittaa', ja aikanaan tuo tieto tulee ilmi." ("Church Leaders' Words", s. 10.)

7. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 136.*

Elämän kilpajuoksu

Presidentti Thomas S. Monson

Mistä olemme tulleet? Miksi olemme täällä? Minne menemme tämän elämän jälkeen? Näiden kaikkia ihmisiä koskettavien kysymysten ei tarvitse enää jäädä vaille vastausta.

Rakkaat veljeni ja sisareni, tänä aamuna haluan puhua teille iankaikkisista totuuksista – niistä totuuksista, jotka rikastuttavat elämäämme ja saattavat meidät turvallisesti kotiin.

Ihmisillä on kaikkialla kiire. Suihkulentokoneet lennättävät kallisarvoisia ihmislastejaan yli laajojen mantereiden ja suurten valtamerien, jotta liiketapaamisiin osallistuttaisiin, velvollisuudet täytettäisiin, lomista nautittaisiin tai sukulaisten luona käytäisiin. Kaikkialla maanteillä – niin ohikulkuteillä, kehäteillä kuin moottoriteillä – kulkee miljoonissa autoissa vielä useampia miljoonia ihmisiä loppumattomalta näyttävänä virtana ja lukuisista syistä kiirehtiessämme hoitamaan kunkin päivän asioita.

Pysähdymmekö tämän kiihkeätahtisen elämän keskellä koskaan hetkeksikään mietiskelemään – pohtimaan ajattomia totuuksia?

Iankaikkisiin totuuksiin verrattuina useimmat jokapäiväisen elämän kysymyksistä ja huolenaiheista ovat todella melko yhdentekeviä. Mitä söisimme päivälliseksi? Minkä väriseksi maalaisimme olohuoneen? Ilmoittaisimmeko Juhan jalkapallojoukkueeseen? Nämä kysymykset ja lukemattomat muut niiden kaltaiset menettävät merkityksensä, kun eteen tulee kriisitilanne, kun rakkaamme satuttavat tai loukkaavat itsensä, kun sairaus astuu terveiden elämään, kun elämän kynttilä

himmenee ja pimeys uhkaa. Ajatuksemme keskittyvät, ja kykenemme helposti ratkaisemaan, mikä on todella tärkeää ja mikä on vain joutavaa.

Keskustelin hiljattain erään naisen kanssa, joka on taistellut hengenvaarallista sairautta vastaan yli kaksi vuotta. Hän mainitsi, että ennen hänen sairauttaan hänen päivänsä täytyivät sellaisista puuhista kuten kodin siivoaminen täydellisen siistiksi ja sen sisustaminen kauniilla kalusteilla. Hän kävi kampaajallaan pari kertaa viikossa ja käytti joka kuukausi aikaa ja rahaa kartuttaen vaatevalikoimaansa. Hän kutsui harvoin lastenlapsiaan käymään, sillä hän oli aina huolissaan siitä, että pienet ja huolimattomat kädet saattaisivat rikkoa tai muuten vaurioittaa sitä, mitä hän piti kallisarvoisena omaisuutenaan.

Ja sitten hän sai järkyttävän uutisen, jonka mukaan hänen elämänsä kuolevaisuudessa oli vaarassa ja että hänellä saattaisi olla jäljellä hyvin rajallinen määrä aikaa. Hän sanoi, että samalla hetkellä kun hän kuuli lääkärin diagnoosin, hän tiesi heti, että kaiken mahdollisen jäljellä olevan aikansa hän käyttäisi perheensä ja ystäviensä parissa ja pitäisi evankeliumin elämänsä keskipisteenä, sillä ne edustivat sitä, mikä hänelle oli kaikkein kallisarvoisinta.

Tällaisia selkeyden hetkiä tulee meille kaikille jossakin vaiheessa, vaikkei aina niin dramaattisen tilanteen myötä. Näemme selkeästi, millä elämässämme on todella merkitystä ja kuinka meidän tulee elää.

Vapahtaja on sanonut:

”Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle. Täällä tekevät koi ja ruoste tuhojaan ja varkaat murtautuvat sisään ja varastavat.

Kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen. Siellä ei koi eikä ruoste tee tuhojaan eivätkä varkaat murtaudu sisään ja varasta.

Missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi.”¹

Syvimpien pohdiskelujemme tai suurimman hätämme hetkinä ihmisen sielu kääntyy taivasta kohti etsien jumalallista vastausta elämän suurimpiin kysymyksiin: *Mistä olemme tulleet? Miksi olemme täällä? Minne menemme tämän elämän jälkeen?*

Näihin kysymyksiin ei löydä vastauksia tutkimalla yliopistojen oppikirjoja tai tarkistamalla internetistä. Nämä

kysymykset ovat kuolevaisuutta suurempia. Ne sulkevat piiriinsä iankaikkisuuden.

Mistä olemme tulleet? Tätä väistämätöntä kysymystä miettii – ellei lausu ääneen – jokainen ihminen.

Apostoli Paavali sanoi ateenalaisille Areiopagilla, että ”me – – olemme Jumalan sukua”². Koska me tiedämme, että fyysinen ruumiimme on kuolevaisten vanhempiemme sukua, meidän täytyy tutkia tarkoin Paavalin sanojen merkitystä. Herra on julistanut, että ”henki ja ruumis ovat ihmisen sielu”³. Siis juuri henki on Jumalan sukua. Heparalaiskirjeen kirjoittaja nimittää Jumalaa henkien Isäksi.⁴ Kaikkien ihmisten henget ovat kirjaimellisesti ”Jumalalle syntyneitä poikia ja tyttöjä”⁵.

Huomaamme, että innoitetut runoilijat ovat kirjoittaneet koskettavia sanomia ja tallentaneet ylimaallisia ajatuksia, jotta me voisimme pohtia tätä aihetta. William Wordsworth kirjoitti tämän totuuden:

*On syntymämme unhoitusta, unta,
etäällä sielun tähtivaltakunta
on ollut, kunnes täällä
se kodon sai maan päällä.
Ei murtamina vaivoan,
ei alastonna aivan,
vaan kiireellämme rippeet kimmelteestä
tulemme Luojan eestä:
meit' ympäröi lapsuusaikaan tivoas!*⁶

Vanhemmat pohdiskelevat vastuullista tehtävänsä opettaa, innoittaa, antaa opastusta ja ohjausta sekä näyttää esimerkkiä. Ja vanhempien tätä pohdiskellessa lapset – ja varsinkin nuoret – esittävät syvällisen kysymyksen, miksi olemme täällä. Yleensä se lausutaan hiljaa omassa mielessä muotoon: Miksi *minä* olen täällä?

Kuinka kiitollisia meidän tuleekaan olla siitä, että viisas Luoja on luonut maailman ja asettanut meidät tänne ja onohduksen verho on vedetty aikaisemman olemassaolomme eteen, niin että voisimme kokea koetusajan ja saada tilaisuuden osoittaa kelvollisuutemme tullaksemme arvollisiksi saamaan kaiken sen, minkä Jumala on meille valmistanut.

Yksi maanpäällisen olemassaolomme tärkeimmistä tarkoituksista on selvästi se, että me saamme lihaa ja luuta olevan ruumiin. Meille on myös annettu tahdonvapauden lahja. Meillä on etuoikeus tehdä itse tuhansia valintoja. Täällä me opimme kovan kokemuksen kautta. Opimme erottamaan hyvän pahasta. Opimme tuntemaan karvaan ja makean eron. Huomaamme, että tekoihimme liittyy seurauksia.

Olemalla kuuliaiset Jumalan käskyille voimme tulla kelvollisiksi pääsemään siihen kotiin, josta Jeesus puhui sanoessaan: "Minun Isäni kodissa on monta huonetta. -- Minä menen valmistamaan teille sijaa --, jotta saisitte olla siellä missä minä olen."⁷

Vaikka tulemmekin kuolevaisuuteen "kiireellämme rippeet kimmelteestä", elämä kulkee säälimättä eteenpäin. Lapsuutta seuraa nuoruus, ja kypsä ikä tulee niin kovin huomaamatta. Kokemuksesta opimme, että meidän täytyy pyytää apua taivaasta kulkiessamme eteenpäin elämän tiellä.

Jumala, meidän Isämme, ja Jeesus Kristus, meidän Herramme, ovat viitoittaneet tien täydellisyyteen. He kutsuvat meitä noudattamaan iankaikkisia totuuksia ja tulemaan täydellisiksi niin kuin He ovat täydellisiä.⁸

Apostoli Paavali vertasi elämää kilpajuoksuun. Heprealaisia hän kehotti: "Pankaamme pois -- synti, joka niin helposti kietoutuu meihin. Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme."⁹

Älkäämme innoissamme unohtako Saarnaajan viisasta neuvoa: "Juoksu ei ole nopeiden vallassa eikä sota sankareiden."¹⁰ Itse asiassa palkinto kuuluu sille, joka pysyy vahvana loppuun asti.

Ajatellessani elämän kilpajuoksua mieleeni tulee eräs toisenlainen kilpailu lapsuuden ajoilta asti. Minulla ja kavereillani oli tapana ottaa linkkuveitsi ja veistellä pieniä leikkiveneitä pehmeästä pajupuusta. Kolmikulmainen puuvillakankaan palanen laitettiin purjeeksi, ja niin jokainen lähetti kömpelötekoisen aluksensa purjehtimaan kilpaa alas Utahin Provojoen melko kuohuvaa virtaa. Me juoksimme pitkin joenrantaa ja seurasimme pieniä laivojamme, jotka toisinaan

poukkoilivat rajusti vuolaassa virrassa ja toisinaan taas purjehtivat rauhallisesti veden käydessä syvemmäksi.

Erään tietyn kilpailun aikana huomasimme yhden veneen olevan edellä kaikkia muita lähestyttäessä sovittua maalilinjaa. Yhtäkkiä virta vei sen liian lähelle suurta pyörrettä, ja vene kallistui kyljelleen ja keikahti kumoon. Virta pyöritti sitä, eikä se päässyt enää takaisin päävirtaan. Viimein sen matka päättyi epämukavasti sitä ympäröivän rojun sekaan, jota ahnaan vihreän sammaleen lonkerot pitivät lujasti otteessaan.

Lapsuuden leikkiveneissä ei ollut tasapainoa antavaa köliä, ei suunnan määräävää peräsintä eikä mitään voimanlähdettä. Ne kulkivat vääjäämättä virtaa alas – reitti sinne oli helpoin.

Toisin kuin leikkiveneille, meille on annettu jumalallisia ominaisuuksia ohjaamaan matkaamme. Me emme tule kuolevaisuuteen ajelehtiaksemme elämän vaihtelevien virtojen mukana vaan varustettuina kyvyllä ajatella, käyttää järkeämme ja saavuttaa.

Taivaallinen Isämme ei lähettänyt meitä iankaikkiselle matkallemme antamatta meille keinoa, jolla voisimme saada Häneltä johdatusta paluumme turvaamiseksi. Puhun rukouksesta. Puhun myös sen hiljaisen, vionon äänen kuiskauksista. Enkä jätä vaille huomiota pyhiä kirjoituksia, jotka sisältävät Herran sanan ja profeetan sanat – jotka on annettu meille avuksi ylittääksemme menestyksekkäästi maalilinjän.

Jossakin vaiheessa kuolevaista palvelutyötämme esiin astuu epävarma askel, kalpea hymy, sairauden tuska – kesän väistyminen, syksyn saapuminen, talven kylmyys ja kokemus, jota nimitämme kuolemaksi.

Jokainen pohdiskelleva ihminen on esittänyt itselleen kysymyksen, jonka muinainen Job muotoili parhaiten: ”Voiko ihminen herätä eloon, kun hän on kuollut?”¹¹ Vaikka kuinka yrittäisimme työntää tämän kysymyksen pois ajatuksistamme, se palaa aina. Kuolema tulee kaikkien ihmisten osaksi. Se kohtaa vanhukset heidän kulkiessaan horjuvin jaloin. Sen kutsun kuulevat ne, jotka ovat tuskin saavuttaneet elon matkan puolivälin. Toisinaan se hiljentää pienten lasten naurun.

Mutta onko kuoleman jälkeen elämää? Onko kuolema kaiken loppu? Robert Blatchford hyökkäsi kirjassaan *God and My*

Neighbor [Jumala ja lähimmäiseni] voimakkaasti sellaisia hyväksytyjä kristillisiä uskonkäsityksiä vastaan kuten Jumala, Kristus, rukous ja varsinkin kuolemattomuus. Hän rohkeni väittää, että olemassaolomme päättyy kuolemaan ja ettei kukaan voisi todistaa toisin. Sitten tapahtui jotakin yllättävää. Hänen epäilyksensä muuri mureni äkisti tomuksi. Hän jäi vaille suojaa ja puolustusta. Vähitellen hän alkoi etsiä tietään takaisin uskoon, jota hän oli pilkannut ja jonka hän oli hylännyt. Mikä oli aikaansaanut tämän syvällisen muutoksen hänen ajattelutavassaan? Hänen vaimonsa kuoli. Sydän murtuneena hän meni huoneeseen, missä hänen vaimonsa maallinen maja lepäsi. Hän katseli jälleen kasvoja, joita rakasti niin paljon. Tullessaan huoneesta hän sanoi eräälle ystäväille: ”Se on hän, ja silti se ei ole hän. Kaikki on muuttunut. Jokin sellainen, mikä hänessä oli aiemmin, on poissa. Hän ei ole sama. Mikä voi olla poissa, jos ei sielu?”

Hän kirjoitti myöhemmin: ”Kuolema ei ole sellainen kuin jotkut ihmiset ajattelevat. Se on vain niin kuin siirtyisi toiseen huoneeseen. Siitä toisesta huoneesta me löydämme – ne rakkaat naiset, miehet ja suloiset lapset, joita olemme rakastaneet ja jotka olemme menettäneet.”¹²

Veljeni ja sisareni, me tiedämme, ettei kuolema ole loppu. Tätä totuutta ovat opettaneet elävät profeetat kautta aikojen. Se löytyy myös pyhistä kirjoituksistamme. Mormonin kirjassa on nämä täsmälliset ja lohdulliset sanat:

”Nyt, mitä tulee sielun tilaan kuoleman ja ylösnousemuksen välillä – katso, enkeli on ilmaissut minulle, että kaikkien ihmisten henget, niin pian kuin ne ovat lähteneet tästä kuolevaisesta ruumiista, niin, kaikkien ihmisten henget, olivatpa he hyviä tai pahoja, otetaan kotiin sen Jumalan luokse, joka antoi heille elämän.

Ja silloin tapahtuu, että niiden henget, jotka ovat vanhurskaita, otetaan vastaan onnen tilaan, jota sanotaan paratiisiksi, levon tilaksi, rauhan tilaksi, missä he saavat levätä kaikista vaivoistaan ja kaikesta huolesta ja murheesta.”¹³

Kun Vapahtaja oli ristiinnaulittu ja Hänen ruumiinsa oli laskettu hautaan kolmen päivän ajaksi, Hänen henkensä palasi jälleen. Kivi vieritettiin pois, ja ylösnoussut Lunastaja astui esiin

pukeutuneena lihaa ja luuta olevaan kuolemattomaan ruumiiseen.

Jobin kysymykseen ”Voiko ihminen herätä eloon, kun hän on kuollut?” saatiin vastaus, kun Maria ja muut menivät haudalle ja näkivät kaksi miestä, jotka olivat säteilevissä vaatteissa ja puhuivat heille sanoen: ”Miksi etsitte elävää kuolleiden joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista.”¹⁴

Koska Kristus voitti haudan, me kaikki nousemme kuolleista. Tämä on sielun lunastus. Paavali kirjoitti: ”On taivaallisia ja maallisia ruumiita, mutta taivaallisten loisto on aivan toisenlainen kuin maanpäällisten.”¹⁵

Me tavoittelemme taivaallista kirkkautta. Me haluamme elää Jumalan luona. Me haluamme kuulua ikuiseen perheeseen. Sellaiset siunaukset ansaitaan, kun ihminen koko elämän ajan pyrkii, etsii, tekee parannusta ja viimein onnistuu.

Mistä olemme tulleet? Miksi olemme täällä? Minne menemme tämän elämän jälkeen? Näiden kaikkia ihmisiä koskettavien kysymysten ei tarvitse enää jäädä vaille vastausta. Sieluni syvyyksistä ja kaikessa nöyryydessä todistan, että nämä asiat, joista olen puhunut, ovat totta.

Taivaallinen Isämme iloitsee niistä, jotka pitävät Hänen käskynsä. Hän on myös huolissaan eksyneestä lapsesta, myöhästelevästä teini-ikäisestä, kapinoivasta nuoresta, velvollisuutensa laiminlyövästä vanhemmasta. Mestari puhuu lempeästi heille ja tosiaan kaikille: ”Tulkaa takaisin. Tulkaa tänne. Tulkaa sisään. Tulkaa kotiin. Tulkaa minun luokseni.”

Viikon päästä vietämme pääsiäistä. Ajatuksemme kääntyvät Vapahtajan elämään, Hänen kuolemaansa ja Hänen ylösnousemukseensa. Hänen erityisenä todistajanaan minä todistan teille, että Hän elää ja että Hän odottaa meidän voitokasta paluutamme. Rukoilen nöyrästi, että paluumme olisi sellainen, Hänen pyhässä nimessään, Jeesuksen Kristuksen, meidän Vapahtajamme ja Lunastajamme nimessä. Amen.

Viitteet

1. Matt. 6:19–21.
2. Ap. t. 17:29.
3. OL 88:15.
4. Ks. Hepr. 12:9.
5. OL 76:24.

6. Julkaisussa *Runoja*, ”Oodi: Kuolemattomuuden vihjeitä varhaisten lapsuusvuosien muistoissa”, suom. Yrjö Jylhä, 1949, s. 126–127.

7. Joh. 14:2–3.
8. Ks. Matt. 5:48; 3. Nefi 12:48.
9. Hepr. 12:1.
10. Saarn. 9:11.
11. Job 14:14.
12. Ks. *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul*, 1925, s. 11.
13. Alma 40:11–12.
14. Luuk. 24:5–6.
15. 1. Kor. 15:40.

Voima vapautua

Vanhin L. Tom Perry

kahdentoista apostolin koorumista

Me voimme vapautua pahuudesta ja jumalattomuudesta kääntymällä pyhien kirjoitusten opetusten puoleen.

Minulla on oikein hyvä ystävä, joka lähettää minulle uuden solmion kutakin yleiskonferenssikokousta varten, jossa olen puhumassa. Hänellä on erinomainen maku, eikö olekin?

Nuorella ystävälläni on joitakin vaikeita haasteita. Ne asettavat jonkinlaisia rajoitteita, mutta muuten hän on aivan ihmeellinen. Esimerkiksi rohkeudessaan lähetyssaarnaajana hän on Moosian poikien veroinen. Hänen uskonsa yksinkertaisuus tekee hänen vakaumuksestaan ihmeellisen horjumattoman ja lujan. Uskon, että Scottin on vaikea edes kuvitella, etteivät kaikki ole Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniä ja että kaikki eivät ole lukeneet Mormonin kirjaa eikä heillä ole todistusta sen totuudesta.

Kerronpa erään tapauksen Scottin elämästä. Hän matkusti ensimmäistä kertaa yksin lentokoneessa mennäkseen käymään veljensä luona. Eräs lähellä istunut naapuri kuuli Scottin keskustelun tämän vierustoverin kanssa:

”Hei, minä olen Scott. Kuka sinä olet?”

Hänen vierustoverinsa kertoi nimensä.

”Mitä sinä teet?”

”Olen insinööri.”

”Kiva juttu. Missä sinä asut?”

”Las Vegasissa.”

”Meillä on siellä temppele. Tiedätkö sinä, missä mormonien temppele on?”

”Kyllä. Se on kaunis rakennus.”

”Oletko sinä mormoni?”

”En.”

”No, sinun pitäisi olla. Se on hieno uskonto. Oletko lukenut Mormonin kirjan?”

”En.”

”No, sinun pitäisi lukea. Se on hieno kirja.”

Olen sydämestäni samaa mieltä Scottin kanssa – Mormonin kirja on hieno kirja. Olen aina pitänyt profeetta Joseph Smithin sanoista, joita lainataan Mormonin kirjan johdantosivulla:

”Sanoin veljille, että Mormonin kirja on virheettömin kaikista kirjoista maan päällä ja uskontomme lakikivi ja että ihminen pääsee lähemmäksi Jumalaa noudattamalla sen opetuksia kuin minkään muun kirjan avulla.”

Tänä vuonna tutkimme pyhäkoululuokissamme Mormonin kirjaa. Kun valmistaudumme ja osallistumme, toivon, että olemme motivoituneita seuraamaan Scottin rohkeaa esimerkkiä ja kerromme uskontoomme kuulumattomille, että rakastamme tätä erityistä pyhää kirjoitusta.

Ensimmäisen Nefin kirjan ensimmäisen luvun viimeisessä jakeessa kuvaillaan yhtä Mormonin kirjan pääteemoista. Nefi kirjoittaa: ”Mutta katso, minä, Nefi, osoitan teille, että Herran lempeät armoteot tulevat kaikkien niiden osaksi, jotka hän on valinnut, heidän uskonsa tähden, tehden heidät voimallisiksi jopa niin, että heillä on voimaa vapautua” (1. Nefi 1:20).

Haluan puhua siitä, kuinka Mormonin kirja, joka on Herran näitä myöhempiä aikoja varten säästämä lempeä armoteko, vapauttaa meidät opettamalla meille Kristuksen oppia puhtaalla ja mitä virheettömimmällä tavalla.

Monet Mormonin kirjan kertomukset ovat vapautumistarinoita. Lehin lähtö erämaahan perheineen merkitsi vapautusta Jerusalemin tuhosta. Kertomus jerediläisistä on kertomus vapautumisesta samoin kuin kertomus mulekilaisista. Alma nuorempi vapautui synnistä. Helamanin nuoret sotilaat vapautuivat lopulta taistelusta. Nefi ja Lehi vapautuivat vankilasta. Vapautumisen tema näkyy kaikkialla Mormonin kirjassa.

Mormonin kirjassa on kaksi hyvin samantapaista kertomusta, joissa on tärkeä opetus. Ensimmäinen on Moosian kirjassa, 19. luvusta alkaen. Siinä saamme tietää kuningas Limhistä, joka asui Nefin maassa. Lamanilaiset olivat ryhtyneet sotaan Limhin kansaa vastaan. Sodan tuloksena oli, että lamanilaiset antoivat kuningas Limhin hallita omaa kansaansa, mutta kansa olisi heidän orjinaan. Se oli hyvin hankala rauha. (Ks. Moosia 19–20.)

Kun Limhin kansa oli saanut tarpeekseen lamanilaisten sorrosta, he saivat kuninkaansa lähtemään taisteluun lamanilaisia vastaan. Limhin kansa kukistettiin kolme kertaa. Heidän päälleen langetettiin raskaita taakkoja. Lopulta he nöyryivät ja huusivat voimallisesti Herran puoleen, että Hän vapauttaisi heidät. (Ks. Moosia 21:1–14.) Luvun 21 jakeessa 15 meille kerrotaan Herran vastaus: ”Ja nyt Herra oli hidas kuulemaan heidän huutoaan heidän pahuutensa tähden; kuitenkin Herra kuuli heidän huutonsa ja alkoi pehmittää lamanilaisten sydämiä, niin että he alkoivat helpottaa heidän taakkojaan; mutta Herra ei nähnyt hyväksi vapauttaa heitä orjuudesta.”

Pian sen jälkeen saapui Ammon ja pieni joukko miehiä Sarahemlasta, ja yhdessä Gideonin kanssa – joka oli yksi Limhin kansan johtajista – he laativat onnistuneen suunnitelman ja pakenivat lamanilaisten sortoa. Herra oli hidas kuulemaan heidän huutojaan. Miksi? Heidän pahuutensa tähden.

Toinen kertomus on monilta osin samanlainen, mutta myös erilainen. Se kertomus on merkitty muistiin Moosian 24. luvussa.

Alma ja hänen kansansa olivat asettuneet Helamin maahan, kun lamanilaisarmeija tuli maan rajoille. He tapasivat ja sopivat rauhanomaisesta ratkaisusta. (Ks. Moosia 23:25–29.) Pian lamanilaisten johtajat alkoivat määräillä Alman kansaa ja langettaa heidän päälleen raskaita taakkoja (ks. Moosia 24:8). Jakeesta 13 luemme: ”Ja tapahtui, että Herran ääni tuli heille heidän ahdingoissaan sanoen: Nostakaa päännne ja olkaa turvallisella mielellä, sillä minä tiedän sen liiton, jonka te olette tehneet minun kansani; ja minä teen liiton kansani kanssa ja vapautan sen orjuudesta.”

Alman kansa vapautettiin lamanilaisten käsistä, ja he palasivat turvallisesti takaisin liittyäkseen yhteen Sarahemlan kansan kanssa.

Mitä eroa Alman kansalla ja kuningas Limhin kansalla oli? Heillä oli selvästi useita eroavuuksia: Alman kansa oli rauhantahtoista ja vanhurskaampaa, heidät oli jo kastettu ja he olivat tehneet liiton Herran kanssa ja he nöyrtyivät Herran edessä jo ennen ahdistustensa alkamista. Kaikki nämä erot huomioiden oli sopivaa ja oikeudenmukaista, että Herra vapautti heidät nopeasti ihmeellisellä tavalla heitä orjuuttaneiden käsistä. Näissä pyhien kirjoitusten kohdissa meille opetetaan Herran vapautuksen voimaa.

Jeesuksen Kristuksen elämästä ja tehtävästä ennustaneet profetiat lupaavat meille Hänen tuomansa vapautuksen. Hänen sovituksensa ja ylösnousemuksensa tarjoavat meille kaikille vapautuksen fyysisestä kuolemasta ja, jos teemme parannuksen, vapautuksen hengellisestä kuolemasta, mikä tuo mukanaan iankaikkisen elämän siunaukset. Jumala julisti Moosekselle lupaukset sovitukselta ja ylösnousemuksesta, lupaukset fyysisestä ja hengellisestä kuolemasta vapautumisesta, sanoessaan: ”Sillä katso, tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen” (Mooses 1:39).

Vastakohtana pyhien kirjoitusten kauniisti muotoilluille uskonkäsityksille huomaamme maallistumisen vastavoimat, jotka yrittävät haastaa pyhien kirjoitusten pitkäaikaiset uskonkäsitykset – kirjoitusten, jotka ovat opastaneet meitä kaikkina näinä vuosisatoina määritellen käyttäytymisellemme iankaikkiset arvot ja mittapuut läpi elämän. Ne julistavat, että Raamatun opetukset ovat väärinä ja Mestarin opetukset vanhentuneita. Ne väittävät, että jokaisella ihmisellä täytyy olla vapaus asettaa omat mittapuunsa; ne yrittävät muuttaa uskovien oikeuksia, mikä on vastoin sitä, mitä opetetaan pyhissä kirjoituksissa ja profeettojen sanoissa.

Mikä siunaus onkaan, kun meillä on Mormonin kirjassa kertomus Herramme ja Vapahtajamme tehtävästä, mikä lisää toisen todistuksen Raamatusta julistettuun oppiin. Miksi maailmalle on tärkeää, että on olemassa sekä Raamattu että Mormonin kirja? Uskon, että vastaus löytyy Ensimmäisen Nefin kirjan luvusta 13. Nefi kirjoittaa: ”Ja enkeli puhui minulle sanoen: Nämä viimeiset aikakirjat, jotka olet nähnyt pakanoiden

keskuudessa [Mormonin kirja], tulevat vahvistamaan todeksi ne ensimmäiset [Raamattu], jotka ovat Karitsan kahdeltatoista apostolilta, ja ilmaisemaan ne selkeät ja kallisarvoiset asiat, jotka on otettu niistä pois; ja ilmaisevat kaikille suvuille, kielille ja kansoille, että Jumalan Karitsa on iankaikkisen Isän Poika ja maailman Vapahtaja ja että kaikkien ihmisten on tultava hänen luoksensa, tai he eivät voi pelastua” (1. Nefi 13:40).

Ei Raamattu eikä Mormonin kirja ole kumpikaan yksinään riittävä. Tarvitsemme kumpaakin voidaksemme opettaa ja oppia Kristuksen täyttä ja täydellistä oppia. Se, että tarvitaan toista, ei vähennä niistä kummankaan arvoa. Sekä Raamattu että Mormonin kirja ovat välttämättömiä pelastuksellemme ja korotuksellemme. Kuten presidentti Ezra Taft Benson voimallisesti opetti: ”Yhdessä käytettyinä Raamattu ja Mormonin kirja kumoavat väärää oppeja” (”Uusi todistus Kristuksesta”, *Valkeus*, 1985, konferenssiraportti 154. puolivuotiskonferenssista, s. 6).

Haluan lopuksi esittää kaksi kertomusta – yhden Vanhasta testamentista ja toisen Mormonin kirjasta – osoittaakseni sen, kuinka nuo kirjat toimivat hyvin yhdessä.

Kertomus Abrahamista alkaa siitä, kun hän vapautui epäjumalaa palvovien kaldealaisten parista (ks. 1. Moos. 11:27–31; Abr. 2:1–4). Hänet ja hänen vaimonsa Saara vapautettiin myöhemmin murheestaan ja heille luvattiin, että kaikki maailman kansat tulevat siunatuiksi heidän jälkeläistensä kautta (ks. 1. Moos. 18:18).

Vanhassa testamentissa kerrotaan, kuinka Abraham vei veljenpoikansa Lootin pois Egyptistä. Saadessaan valita maa-alueen Loot valitsi Jordanin tasangon ja pystytti telttansa niin, että sen oviaukko oli kohti Sodomaa, sangen jumalatonta kaupunkia. (Ks. 1. Moos. 13:1–12.) Useimmat Lootin myöhemmin elämässään kohtaamista ongelmista – ja niitä riitti – voidaan jäljittää hänen varhaiseen päätökseensä suunnata telttansa ovi Sodomaan päin.

Abraham, uskollisten isä, koki elämänsä eri tavalla. Haasteita oli varmasti paljon, mutta se oli oleva siunattu elämä. Emme tiedä, mihin suuntaan Abrahamin teltan ovi oli, mutta Ensimmäisen Mooseksen kirjan 13. luvun viimeinen jae antaa

siitä selvän vihjeen. Siinä sanotaan: ”Abram [eli Abraham] siirtyi teltooineen paikasta toiseen, kunnes asettui Hebroniin Mamren tammistoon. Sinne hän rakensi alttarin Herralle.” (1. Moos. 13:18.)

Vaikka en tiedä sitä, uskon henkilökohtaisesti, että Abrahamin teltan ovi oli sitä alttaria kohti, jonka hän rakensi Herralle. Mistä minä niin päätelen? Siitä, että tunnen Mormonin kirjan kertomuksen kuningas Benjaminin ohjeista kansalleen, kun he kokoontuivat kuulemaan hänen viimeistä puhettaan. Kuningas Benjamin neuvoi heitä asettamaan teltojensa ovet temppeleihin päin (ks. Moosia 2:1–6).

Me voimme vapautua pahuudesta ja jumalattomuudesta kääntymällä pyhien kirjoitusten opetusten puoleen. Vapahtaja on suuri vapauttaja, sillä Hän vapauttaa meidät kuolemasta ja synnistä (ks. Room. 11:26; 2. Nefi 9:12).

Julistan, että Jeesus on Kristus ja että voimme lähestyä Häntä lukemalla Mormonin kirjaa. Mormonin kirja on toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta. Ensimmäinen todistus Vapahtajastamme on Vanha testamentti ja Uusi testamentti – eli Raamattu.

Muistakaamme taas ystäväni Scottin kuvaus Mormonin kirjasta: ”Se on hieno kirja.” Todistan teille, että suuri osa Mormonin kirjan hienoudesta johtuu siitä, että se on sopusoinnussa Pyhän Raamatun kanssa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Jotta eksyneet löydettäisiin

Vanhin M. Russell Ballard

kahdentoista apostolin koorumista

Kun pyritte elämään evankeliumin ja Kristuksen opin mukaan, Pyhä Henki opastaa teitä ja perhettänne.

Veljet ja sisaret, pyhien kirjoitusten mukaan Liahona oli taidokasta tekoa oleva pyöreä pallo, jossa oli kaksi osoitinta. Niistä toinen osoitti suuntaa, johon isä Lehin perheen oli erämaassa kuljettava. (Ks. 1. Nefi 16:10.)

Uskon tietäväni, miksi Lehi hämmästyi suuresti nähdessään sen ensi kerran, sillä muistan oman reaktioni, kun näin ensimmäisen kerran GPS-laitteen. Minun mielestäni se oli ”taidokasta tekoa oleva” nykypäivän laite. Jollakin tavalla, jota en pysty edes kuvittelemaan, tämä pieni laite puhelimessani pystyy osoittamaan tarkasti sijaintini ja ilmoittamaan minulle täsmällisesti, miten pääsen haluamaani paikkaan.

GPS-laite on siunaus sekä vaimolleni Barbaralle että minulle. Barbaralle se tarkoittaa sitä, ettei hänen tarvitse käskeä minua pysähtymään ja kysymään tietä, ja minulle se tarkoittaa sitä, että voin olla oikeassa, kun sanon: ”Ei minun tarvitse kysyä keneltäkään. Tiedän tarkalleen, mihin olen menossa.”

Veljet ja sisaret, meillä on käytettävissämme apuneuvo, joka on parastakin GPS-laitetta merkittävämpi. Jokainen eksyy jossakin kohtaa, jossakin määrin. Pyhän Hengen kehotukset voivat tuoda meidät turvallisesti takaisin oikealle tielle, ja Vapahtajan sovitusuhri voi viedä meidät takaisin kotiin.

Eksyksissä oleminen voi koskea niin kokonaisia yhteisöjä kuin yksilöitäkin. Nykyään me elämme aikaa, jolloin suuri osa tästä maailmasta on eksyksissä, erityisesti mitä tulee kodeissamme vallitseviin arvoihin ja tärkeysjärjestykseen.

Sata vuotta sitten presidentti Joseph F. Smith yhdisti onnen suoraan perheeseen ja kehotti meitä keskittämään ponnistelumme siihen. Hän sanoi: "Ei ole olemassa aitoa onnea, joka olisi irrallaan ja erillään kodista --. Ilman palvelemista ei ole onnea, ja suurenmoisin tapa palvella on muuttaa koti jumalalliseksi laitokseksi, joka edistää ja varjelee perhe-elämää. -- Koti tarvitsee uudistamista." (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith, 1999, s. 382, 384.*)

Juuri kotimme ja perheemme tarvitsevat uudistamista tässä yhä lisääntyvässä määrin materialistisessa ja maallistuneessa maailmassa. Yksi hämmästyttävä esimerkki on kasvava välinpitämättömyys avioliittoa kohtaan täällä Yhdysvalloissa. Aiemmin tänä vuonna *New York Times* -lehti uutisoi, että "niiden lasten määrä, jotka syntyvät naimattomille naisille, on ylittänyt yhden kynnyksen: yli puolet alle 30-vuotiaiden amerikkalaisnaisten lapsista syntyy avioliiton ulkopuolella" (Jason DeParle ja Sabrina Tavernise, "Unwed Mothers Now a Majority Before Age of 30", *New York Times*, 18. helmikuuta 2012, s. A1).

Tiedämme myös, että lähes puolet niistä pareista, jotka Yhdysvalloissa solmivat avioliiton, päättyy avioeroon. Nekin, jotka pysyvät naimisissa, useasti eksyvät antaessaan muiden asioiden häiritä perhesuhteitaan.

Yhtä lailla huolestuttava on alati kasvava kuilu rikkaiden ja köyhien välillä sekä niiden välillä, jotka yrittävät pitää perhettä koskevat arvot ja sitoumukset, ja niiden, jotka ovat antaneet siinä asiassa periksi. Ne, joilla on alhainen koulutustaso ja siten matalat tulot, tilastollisesti vähemmän todennäköisesti solmivat avioliiton ja käyvät kirkossa ja paljon todennäköisemmin sekaantuvat rikoksiin ja saavat lapsia avioliiton ulkopuolella. Ja nämä suuntauksukset ovat huolestuttavia myös suuressa osassa muuta maailmaa. (Ks. W. Bradford Wilcox et al., "No Money, No Honey, No Church: The Deinstitutionalization of Religious Life among the White Working Class", saatavana osoitteessa www.virginia.edu/marriageproject/pdfs/Religion_WorkingPaper.pdf.)

Toisin kuin monet olivat luulleet, vauraus ja koulutus näyttävät olevan suuremmalla todennäköisyydellä yhteydessä perinteiseen perheeseen ja perinteisiin arvoihin.

Varsinaisesti kysymys on tietenkin *syystä* ja *seurauksesta*. Onko joissakin yhteiskunnan osissa vahvempia arvoja ja perheitä, *koska* ihmiset ovat korkeammin koulutettuja ja vauraampia, vai ovatko ihmiset korkeammin koulutettuja ja vauraampia, *koska* heillä on arvonsa ja vahva perhe? Tässä maailmanlaajuisessa kirkossa me tiedämme, että kyse on jälkimmäisestä. Kun ihmiset tekevät perhettä koskevia ja uskonnollisia sitoumuksia, jotka liittyvät evankeliumin periaatteisiin, he alkavat menestyä paremmin hengellisesti ja usein myös ajallisesti.

Ja yhteiskunnat tietenkin yleisesti ottaen vahvistuvat, kun perheet vahvistuvat. Perheeseen liittyvät sitoumukset ja arvot ovat perimmäinen *syy*. Lähes kaikki muu on *seurausta*. Kun parit avioituvat ja tekevät keskenään sitoumuksia, he lisäävät suuresti taloudellisen hyvinvoinnin mahdollisuuksiaan. Kun lapset syntyvät avioliitossa ja heillä on sekä äiti että isä, heidän mahdollisuutensa ja todennäköisyytensä ammatilliseen menestykseen nousevat huomasti. Ja kun perheet yhdessä tekevät työtä ja leikkivät, asuinalueet ja yhteisöt kukoistavat, talouselämä kehittyy ja tarvitaan vähemmän julkisen hallinnon apua sekä harvempia kalliita turvaverkkoja.

Huono uutinen siis on, että perheiden rikkoutuminen aiheuttaa suuren joukon yhteiskunnallisia ja taloudellisia ongelmia. Mutta hyvä uutinen on, että kuten mikä tahansa syy ja seuraus, nuo ongelmat voidaan korjata, jos niiden aiheuttajaan puututaan. Epäoikeudenmukaisuudet poistetaan elämällä oikeiden periaatteiden ja arvojen mukaan. Veljet ja sisaret, elämämme tärkein *syy* on perheemme. Jos me omistaudumme tälle syyille, me parannamme elämämme kaikkia muita puolia ja meistä tulee kansana ja kirkkona esimerkki ja johtotähti kaikille maan kansoille.

Tämä ei kuitenkaan ole helppoa maailmassa, jossa sydämet kääntyvät moniin suuntiin ja jossa koko planeetta tuntuu olevan jatkuvassa liikkeessä ja muutoksessa sellaisella nopeudella, jota ei koskaan aiemmin ole kuviteltu. Mikään ei pysy samana pitkään. Muodit, suuntaukset, villitykset, poliittinen korrekkaus ja jopa

käsitykset oikeasta ja väärästä vaihtuvat ja muuttuvat. Kuten profeetta Jesaja ennusti, paha kuvataan hyväksi ja hyvä pahaksi (ks. Jes. 5:20).

Hengellinen kuilu kasvaa kasvamistaan, kun pahuus käy yhä petollisemmaksi ja hienovaraisemmaksi ja vetää ihmisiä puoleensa vahvan magneetin tavoin – samalla kun totuuden ja valon evankeliumi vetää puoleensa sydämeltään vilpittömiä ja maan kunniallisia, jotka etsivät sitä, mikä on moraalista ja hyvää.

Me tämän kirkon jäsenet saatamme olla suhteellisen vähälukuiset, mutta me voimme kurottautua näiden levenevien kuilujen yli. Me tunnemme Kristus-keskeisen palvelun voiman, joka saattaa yhteen Jumalan lapsia heidän hengellisestä tai heidän taloudellisesta tilastaan riippumatta. Vuosi sitten ensimmäinen presidenttikunta kutsui meitä osallistumaan palvelupäivään, jolla juhlistettiin 75-vuotista huoltotyöohjelmaa, joka auttaa ihmisiä tulemaan omavaraisemmiksi. Kirkkomme jäsenet kaikkialla maailmassa antoivat miljoonien tuntien edestä apua.

Kirkko on kiinne kohta tällä myrskyävällä merellä, ankkuri muutoksen ja hajaannuksen vellovissa vesissä ja majakka niille, jotka arvostavat ja etsivät vanhurskautta. Herra käyttää tätä kirkkoa välineenä kootessaan lapsiaan kaikkialla maailmassa evankeliuminsa suojaan.

Eliau hengellä, joka ei tunne rajoja, on myös suuri voima Herran tarkoituksissa Hänen lastensa iankaikkista päämäärää varten. Malakian sanoin Pyhä Henki kääntää ”isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet isien puoleen” (Mal. 3:24).

Kirkko on esimerkkinä sydämen kääntämisestä ja muutosten käynnistäjästä, joka saa aikaan hyvää maailmassa. Niiden kirkon jäsenten keskuudessa, jotka ovat solmineet temppeleivioliiton ja osallistuvat säännöllisesti sunnuntaikokouksiin, avioerojen määrä on huomattavasti vähäisempi kuin maailmassa ja perheet pysyvät läheisempinä ja perheenjäsenet kommunikoivat enemmän keskenään. Perheemme ovat terveempiä, ja me elämme useita vuosia pidempään kuin väestö keskimäärin. Lahjoitamme henkeä kohden enemmän varoja ja palvelua avun tarpeessa oleville ja pyrimme todennäköisemmin hankkimaan korkeamman koulutuksen. En kiinnitä huomiota näihin

asioihin kerskuakseni vaan todistaakseni, että elämä on parempaa (ja paljon onnellisempaa), kun sydämet kääntyvät perheen puoleen ja perheet elävät Kristuksen evankeliumin valossa.

Mitä voimme siis tehdä, jotta emme joutuisi eksyksiin? Ensimmäiseksi, saanen ehdottaa, että *asetamme asiat oikeaan tärkeysjärjestykseen*. Pitäkää huoli siitä, että kaikki, mitä teette kodin ulkopuolella, palvelee ja tukee sitä, mitä tapahtuu kodissanne. Muistakaa presidentti Harold B. Leen neuvo, että ”tärkeintä, mitä koskaan teette – –, on se, mitä teette oman kotinne seinien sisäpuolella” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee*, 2000, s. 134), ja presidentti David O. McKayn ajaton ”mikään muu menestys ei voi korvata kodissa tapahtunutta epäonnistumista” (*Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, 2004, s. 166).

Järjestäkää henkilökohtainen elämänne niin, että varaatte aikaa rukoukselle, pyhille kirjoituksille ja perheen toiminnoille. Antakaa lapsillenne kotona tehtäviä, jotka opettavat heitä tekemään työtä. Opettakaa heille, että evankeliumin mukaan eläminen ohjaa heidät pois siitä saastasta, siveettömyydestä ja väkivallasta, jota on internetissä, mediassa ja videopeleissä. He eivät eksy, ja heitä valmistetaan hoitamaan vastuullisia tehtäviä, kun ne tulevat heidän osakseen.

Toiseksi, meidän täytyy tehdä asiat *oikeassa järjestyksessä!* Ensimmäiseksi avioliitto ja sitten perhe. Liian monet maailmassa ovat unohtaneet tämän asioiden luontaisen järjestyksen ja ajattelevat voivansa muuttaa sitä tai jopa kääntää sen päinvastaiseksi. Hälventäkää mikä tahansa pelkonne uskon avulla. Luottakaa siihen, että Jumalan voima opastaa teitä.

Te, jotka olette vielä naimattomia, kiinnittäkää tarkoin huomiota iankaikkisen kumppaninne löytämiseen. Nuoret miehet, muistakaa, mitä muuta presidentti Joseph F. Smith on sanonut: ”Pinnallisesti ajatellen poikamieselämä – – [on haluttavaa], koska [sen] mukana seuraa mahdollisimman vähän vastuuta. – – Todellinen vika on nuorukaisissa itsessään. Tämän aikakauden kurittomuus johtaa heidät [pois] velvollisuuden ja vastuun poluilta. – – Heidän sisarensa [evankeliumissa] ovat – – uhreja – – [ja] menisivät naimisiin [jos voisivat] ja ottaisivat ilolla

vastaan perhe-elämän velvollisuudet.” (*Evankeliumin oppi*, 1980, s. 269.)

Ja te nuoret naiset, haluaisin lisätä, että tekään ette saa unohtaa tätä velvollisuutta. Mikään työura ei pysty suomaan teille yhtä suurta tyydytystä kuin perheen kasvattaminen. Ja kun olette minun iässäni, ymmärrätte tämän vielä paremmin.

Kolmanneksi, aviomiehet ja vaimot, teidän tulisi olla avioliitossanne *tasavertaisia kumppaneita*. Lukekaa usein perhejulistusta, ymmärtäkää se ja noudattakaa sitä. Välttäkää käyttämästä valtaa väärin missään muodossa. Kukaan ei omista puolisoa tai lapsia; Jumala on meidän kaikkien Isä ja on suonut meille etuoikeuden omaan perheeseemme, mikä etuoikeus oli aiemmin vain Hänen, auttaakseen meitä tulemaan enemmän Hänen kaltaisikseen. Hänen lapsinaan meidän tulisi oppia kodissa rakastamaan Jumalaa ja tietämään, että voimme pyytää Häneltä tarvitsemaamme apua. Jokainen, naimisissa oleva tai naimaton, voi olla onnellinen ja antaa tukea perheessään – millainen se sitten onkin.

Ja lopuksi, käyttäkää kirkon laatimaa *perheen lähdeaineistoa*. Lapsia kasvatessaan perheet voivat turvautua seurakunnan apuun. Tukekaa pappeusjohtajia ja apujärjestöjen johtohenkilöitä ja tehkää yhteistyötä heidän kanssaan ja hyödyntäkää täysimääräisesti kirkon ohjelmia nuorille ja perheille. Muistakaa vielä yksi presidentti Leen oivaltava ilmaus – että kirkko on rakennusteline, jonka avulla me rakennamme iankaikkisia perheitä (ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee, 2000, s. 148*).

Jos jostakin syystä olette henkilökohtaisesti tai perheenä joutuneet eksyksiin, teidän täytyy silloin vain korjata kulkunne soveltamalla Vapahtajan opetuksia Luukkaan 15. luvussa. Siinä Vapahtaja kertoo paimenesta, joka yrittää etsiä eksynyttä lammastaan, naisesta, joka etsii kadonnutta kolikkoa, ja kotiin palaavasta tuhlaajapojasta, joka toivotetaan tervetulleeksi. Miksi Jeesus opetti nämä vertaukset? Hän halusi meidän tietävän, ettei yksikään meistä ole koskaan niin eksyksissä, ettemme Hänen sovituksensa ja Hänen opetustensa ansiosta voisi jälleen löytää tietämme.

Kun pyritte elämään evankeliumin ja Kristuksen opin mukaan, Pyhä Henki opastaa teitä ja perhettänne. Teillä on hengellinen GPS-laite, joka kertoo teille aina, missä olette ja mihin olette menossa. Minä todistan, että ylösnoussut ihmiskunnan Lunastaja rakastaa meitä kaikkia, ja Hän on luvannut, että jos me seuraamme Häntä, Hän johdattaa meidät turvallisesti takaisin taivaallisen Isämme luokse. Todistan siitä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Näkemys toimia

Vanhin O. Vincent Haleck

seitsemänkymmenen koorumista

*Jos aiomme kurittomaksi käymisen sijasta menestyä,
meidän täytyy kyetä näkemään itsemme sellaisina kuin
Vapahtaja näkee meidät.*

Kaikkien hyvien vanhempien tavoin minun vanhempani toivoivat lapsilleen valoisaan tulevaisuutta. Isäni ei ollut kirkon jäsen, ja silloisista epätavallisista olosuhteista johtuen vanhempani päättivät, että veljeni ja sisarieni ja minun pitäisi lähteä eteläisen Tyynenmeren Amerikan Samoan saarivaltiossa olleesta kodistamme Yhdysvaltoihin käymään koulua.

Päätös joutua meistä eroon oli vaikea vanhemmilleni, erityisesti äidilleni. He tiesivät, että edessä olisi tuntemattomia haasteita, kun joutuisimme uuteen ympäristöön. Uskon turvin ja päättäväisinä he kuitenkin toteuttivat suunnitelmansa.

Koska äitini oli saanut myöhempien aikojen pyhien kasvatuksen, hän tunsu paaston ja rukouksen periaatteet, ja kumpikin vanhemmistani tunsu tarvitsevana taivaan siunauksia lastensa avuksi. Siinä hengessä he alkoivat joka viikko pitää päivän, jona he paastosivat ja rukoilivat meidän puolestamme. Heidän visionaan oli auttaa lapsiaan valmistautumaan valoisaan tulevaisuuteen. He toimivat tämän näkemyksen pohjalta, kun he harjoittivat uskoaan pyrkimällä saamaan Herran siunauksia. Paastoamalla ja rukoilemalla he saivat varmuutta, lohtua ja rauhaa siitä, että kaikki sujuisi parhain päin.

Kuinka me voimme elämämme haasteiden keskellä saavuttaa tarvittavan näkemyksen tehdäksemme sitä, mikä vie meidät lähemmäksi Herraa? Näkemyksestä puheen ollen, Sananlaskujen kirja opettaa tämän totuuden: "Missä ilmoitus puuttuu, siinä kansa käy kurittomaksi" (Sananl. 29:18, vuoden 1933

raamatunkäännös.) Jos aiomme kurittomaksi käymisen sijasta menestyä, meidän täytyy kyetä näkemään itsemme sellaisina kuin Vapahtaja näkee meidät.

Kun Vapahtaja kutsui vaatimattomia kalastajia seuraajikseen, Hän näki heissä jotakin enemmän kuin mitä he itse aluksi näkivät itsessään. Hänellä oli näkemys siitä, mitä heistä voisi tulla. Hän tunsu heidän hyvyytensä ja mahdollisuutensa ja ryhtyi toimeen kutsumalla heidät. Heillä ei aluksi ollut kokemusta, mutta Vapahtajaa seuratessaan he näkivät Hänen esimerkkinsä, tunsivat Hänen opetuksensa ja tulivat Hänen opetuslapsikseen. Eräässä vaiheessa jotkut opetuslapsista lähtivät Hänen luotaan, koska heidän kuulemansa asiat olivat heille vaikeita. Tietäen, että myös muut saattaisivat lähteä, Jeesus kysyi kahdeltatoista: ”Aiotteko tekin lähteä?” (Joh. 6:67.) Pietarin vastaus kuvastaa sitä, kuinka hän oli muuttunut ja saavuttanut näkemyksen siitä, kuka Vapahtaja oli. Hän vastasi: ”Kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat.” (Joh. 6:68.)

Tuon näkemyksen turvin nuo uskolliset ja omistautuneet opetuslapset kykenivät suoriutumaan vaikeista asioista matkatessaan saarnaamassa evankeliumia ja vahvistamassa kirkkoa Vapahtajan lähdettyä heidän luotaan. Lopulta jotkut heistä uhrasivat henkensä todistuksensa tähden.

Pyhissä kirjoituksissa on muita esimerkkejä ihmisistä, jotka saavuttivat näkemyksen evankeliumista ja ryhtyivät sitten toteuttamaan tuota visiota. Profeetta Alma sai oman näkemyksensä silloin kun hän kuuli Abinadin rohkeasti opettavan ja todistavan kuningas Nooan edessä. Alma toimi Abinadin opetusten pohjalta ja kiersi opettamassa oppimiaan asioita kastaen monia, jotka uskoivat hänen sanoihinsa (ks. Moosia 17:1–4; 18:1–16). Apostoli Paavali koki kääntymyksen Damaskoksen tiellä vainotessaan varhaisia pyhiä ja ryhtyi sen jälkeen tekoihin opettaen ja todistaen Kristuksesta (ks. Ap. t. 9:1–6; 20–22, 29).

Meidän aikanamme monet nuoret miehet ja naiset sekä varttuneemmat avioparit ovat ottaneet vastaan Jumalan profeetan kutsun palvella lähetystyössä. Uskon turvin ja rohkeina he jättävät kotinsa ja kaiken, mikä on heille tuttua, koska he uskovat voivansa lähetyssaarnaajina saada aikaan paljon hyvää.

Kun he toteuttavat näkemystään palvelemisesta, he siunaavat monien elämää ja samalla muuttavat oman elämänsä. Viime yleiskonferenssissa presidentti Thomas S. Monson kiitti meitä siitä palvelusta, jota suomme toinen toisellemme. Samalla hän muistutti meitä siitä vastuusta, joka meillä on toimia Jumalan käsinä Hänen lastensa siunaukseksi täällä maan päällä. (Ks. "Kunnes taasen kohdataan", *Liahona*, marraskuu 2011, s. 108–109.) Kirkon jäsenten toimet tämän kehotuksen täyttämiseksi ovat olleet sydäntä lämmittäviä.

Ennen kuin Vapahtaja poistui ihmisten keskuudesta, Hän ymmärsi, että me tulisimme tarvitsemaan apua, ja niinpä Hän sanoi: "En minä jätä teitä orvoiksi" (Joh. 14:18). Hän opetti opetuslapsilleen, että "Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille puhunut" (Joh. 14:26). Tämä on se sama Pyhä Henki, joka voi valtuuttaa ja kannustaa meitä tekemään kaikkea sitä, mitä Vapahtaja ja meidän nykypäivän profeettamme ja apostolimme opettavat.

Kun me panemme täytäntöön johtajiemme opetukset, alamme ymmärtää syvemmin Vapahtajan meitä koskevaa näkemystä. Koko tämän konferenssin ajan olemme saaneet innoitettuja neuvoja profeetoilta ja apostoleilta. Tutkikaa heidän opetuksiaan ja pohdiskelkaa niitä sydämessänne. Pyrkikää samalla saamaan Pyhä Henki avuksenne, jotta saisitte näkemyksen näiden opetusten asemasta omassa elämässänne. Harjoittakaa tuon vision turvin uskoanne toimiessanne heidän nevojensa mukaisesti.

Käykää läpi ja tutkikaa pyhiä kirjoituksia sillä mielellä, että saisitte lisää valoa ja ymmärrystä niiden sanomasta teille. Pohtikaa niitä sydämessänne ja antakaa niiden innoittaa teitä. Toimikaa sitten tuon innoituksen mukaisesti.

Aivan kuten meidän perheemme oppi, paastotessamme ja rukoillessamme me toimimme. Alma sanoi, että paastoaminen ja rukoileminen on keino saada varmuus jostakin asiasta. Hän sanoi: "Minä olen paastonnut ja rukoillut monta päivää, jotta voisin itse tietää nämä asiat" (Alma 5:46). Paastoamalla ja rukoilemalla saamme myös tietää, kuinka selviytyä haasteista elämässämme.

Koemme elämässämme vaikeita asioita, jotka voivat joskus hämärtää sen näkemyksen ja uskon, joita tarvitsemme tehdäksemme sitä, mitä meidän pitäisi. Meillä on joskus niin kiire, että tunnemme itsemme nääntyneiksi ja kykenemättömiksi tekemään enää mitään enempää. Vaikka jokainen meistä onkin erilainen, esitän mitä nöyrimmin, että meidän on keskitettävä näkemyksemme Vapahtajaan ja Hänen opetuksiinsa. Mitä sellaista Hän näki Pietarissa, Jaakobissa ja Johanneksessa sekä muissa apostoleissa, että se sai Hänet kutsumaan heitä seuraamaan itseään? Kuten Vapahtajalla oli näkemys heistä, Hänellä on myös suurenmoinen näkemys siitä, mitä meistä voi tulla. Meiltä vaaditaan samaa uskoa ja rohkeutta, jota ensimmäisillä apostoleilla oli, jotta voimme kohdistaa huomiomme niihin asioihin, joilla on eniten merkitystä kestävän onnen ja valtavan ilon saavuttamisessa.

Kun tutkimme Vapahtajamme elämää ja Hänen opetuksiaan, me näemme Hänet ihmisten keskuudessa opettamassa, rukoilemassa, kohottamassa ja parantamassa. Kun toimimme kuten Hän ja teemme sitä mitä näemme Hänen tekevän, me alamme saada näkemystä siitä, millaisia meistä voi tulla. Pyhän Hengen avulla teitä siunataan niin, että te oivallatte, kuinka voitte tehdä enemmän hyvää. Muutoksia alkaa tapahtua, ja elämäännne tulee uudenlainen järjestys, joka on teille itsellenne ja teidän perheellenne siunaukseksi. Palvelutyönsä aikana nefiläisten keskuudessa Vapahtaja kysyi: ”Millaisia miehiä teidän siis tulee olla?” Hänen vastauksensa: ”Sellaisia kuin minä olen” (3. Nefi 27:27). Me tarvitsemme Hänen apuaan tullaksemme Hänen kaltaisikseen, ja Hän on osoittanut meille siihen keinon: ”Pyytäkää, niin te saatte; kolkuttakaa, niin teille avataan; sillä pyytävä saa, ja sille, joka kolkuttaa, avataan” (3. Nefi 27:29).

Tiedän, että kun saamme näkemyksen siitä, millaisena Vapahtaja näkee meidät, ja kun toimimme tuon näkemyksen mukaisesti, me koemme odottamattomia siunauksia elämässämme. Vanhempieni näkemyksen ansiosta minua siunattiin elämässäni oppimiskokemusten lisäksi siten, että päädyin olosuhteisiin, joissa löysin ja otin vastaan evankeliumin. Ja mikä tärkeintä, opin, miten tärkeitä hyvät ja uskolliset

vanhemmat ovat. Yksinkertaisesti sanottuna elämäni muuttui ainiaaksi.

Aivan kuten näkemys johdatti vanhempani rukoilemaan ja paastoamaan lastensa hyvinvoinnin puolesta, ja aivan kuten varhaisten apostolien näkemys johdatti heidät seuraamaan Kristusta, tuo sama näkemys on tarjolla meille innoittaen ja auttaen meitä ryhtymään tekoihin. Veljet ja sisaret, me olemme kansa, jonka historia kertoo sekä näkemyksestä että sen toteuttamiseen vaadittavasta uskosta ja rohkeudesta. Katsokaa, miten pitkälle olemme tulleet ja mitä siunauksia olemme saaneet! Uskokaa, että Hän voi siunata teitä elämässänne sekä näkemyksellä että uskolla ryhtyä tekoihin.

Lausun teille todistukseni Vapahtajasta ja siitä, että Hän haluaa meidän palaavan luoksensa. Jotta niin tapahtuisi, meillä täytyy olla uskoa toimia – seurata Häntä ja tulla Hänen kaltaisikseen. Elämämme eri aikoina Hän ojentaa kätensä ja esittää meille pyynnön:

”Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.”
(Matt. 11:29–30.)

Aivan kuten Vapahtaja näki suuria mahdollisuuksia varhaisissa opetuslapsissaan, niin Hän näkee samaa myös meissä. Nähkäämme itsemme sellaisina kuin Vapahtaja näkee meidät. Rukoukseni on, että meillä olisi tuo näkemys sekä usko ja rohkeus toimia. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Ainoastaan vanhurskauden periaatteiden mukaan

Vanhin Larry Y. Wilson

seitsemänkymmenen koorumista

*Viisaat vanhemmat valmistavat lapsiaan tulemaan
toimeen ilman heitä. He järjestävät kasvun
mahdollisuuksia sitä mukaa kuin lapset saavat
hengellistä kypsyyttä käyttäen tahdonvapauttaan oikein.*

Noin kuukausi avioitumisemme jälkeen minä ja vaimoni olimme pitkällä autotallilla. Vaimoni ajoi, ja minä yritin rentoutua. Sanon, että *yritin*, koska valtatie, jolla ajoimme, oli kuuluisa liikenneonnettomuuksien alue, ja vaimollani oli kenties siihen aikaan lievä taipumus raskaaseen kaasujalkaan. Minä sanoin: "Sinä ajat liian kovaa. Hidasta."

Tuore morsiameni ajatteli itsekseen: "Jaha, minä olen ajanut autoa melkein kymmenen vuotta, ja autokoulun opettajaani lukuun ottamatta kukaan ei ole koskaan ennen sanonut minulle, kuinka pitäisi ajaa." Niinpä hän vastasi: "Millä oikeudella sinä sanot minulle, kuinka minun pitää ajaa?"

Rehellisesti sanoen hänen kysymyksensä yllätti minut. Joten yrittäen parhaani mukaan päästä uusien velvollisuuksieni tasalle naimisissa olevana miehenä minä sanoin: "No en tiedä – koska minä olen aviomieheni ja minulla on pappuus."

Veljet, ihan vain pieni vihje: jos olette joskus samanlaisessa tilanteessa, tuo *ei* ole oikea vastaus. Ja olen iloinen, kun voin sanoa, että se oli ainoa kerta ikinä, kun tein sen virheen.

Oppi ja liitot selittää, että oikeus käyttää pappautta kodissa tai muualla kytkeytyy suoraan elämämme vanhurskauteen:

”Taivaan voimia [ei] voida hallita eikä käyttää muuten kuin vanhurskauden periaatteiden mukaan.”¹ Seuraavassa jakeessa jatketaan, että me menetämme tuon voiman, kun me hallitsemme tai vallitsemme tai pakotamme muiden sieluja *pienimmälläkään* vääryydellä.²

Tässä pyhien kirjoitusten kohdassa sanotaan, että meidän täytyy johtaa vanhurskauden periaatteiden mukaan. Sellaiset periaatteet pätevät niin kaikkiin johtajiin kirkossa kuin kaikkiin isiin ja äiteihinkin omassa kodissaan³. Me menetämme oikeutemme Herran Henkeen *ja* mihin tahansa valtuuteen, joka meillä on Jumalalta, kun me hallitsemme jotakuta toista vääryydellä.⁴ Me saatamme ajatella, että sellaiset menetelmät ovat hyväksi sille, jota ”hallitaan”. Mutta aina kun yritämme pakottaa vanhurskauteen jotakuta, joka *voi* ja jonka *pitäisi* käyttää omaa tahdonvapauttaan, me toimimme vääryydellä. Silloin kun *on* tarpeen asettaa toiselle ihmiselle tiukkoja rajoituksia, nuo rajoitukset tulisi aina antaa rakastavan kärsivällisesti ja tavalla, joka opettaa iankaikkisia periaatteita.

Me emme yksinkertaisesti voi pakottaa muita tekemään oikein. Pyhissä kirjoituksissa tehdään selväksi, että se ei ole Jumalan tapa. Pakko tuo mielipahaa. Se ilmaisee, ettei ihmiseen luoteta, ja saa ihmiset tuntemaan itsensä epäpäteviksi. Oppimistilaisuuksia menetetään, kun hallitsevat henkilöt olettavat ylpeästi tietävänsä aina paremmin, miten muiden pitäisi toimia. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että ”melkein kaikkien ihmisten luonnon ja taipumuksen mukaista on – – käyttää valtaa väärin”⁵ tällä tavoin, joten meidän tulisi tiedostaa, että se on ansa, johon joutuu helposti. Naisetkin saattavat vallita vääryydellä, vaikka englanninkielisissä pyhissä kirjoituksissa tämä ongelma yhdistetään erityisesti miehiin.

Vääryydellä vallitsemiseen liittyy usein alituinen arvostelu ja hyväksynnän tai rakkauden osoittamatta jättäminen. Sellaisen kohteeksi joutuvista tuntuu, etteivät he pysty ikinä olemaan sellaisten johtajien tai vanhempien mieliksi ja että he jättävät aina toivomisen varaa. Viisaiden vanhempien on punnittava, milloin lapset ovat valmiita aloittamaan oman tahdonvapautensa käyttämisen tietyllä elämänalueellaan. Mutta jos vanhemmat pitävät itsellään *kaiken* päätöksentekovallan ja näkevät sen omana

”oikeutenaan”, he rajoittavat vakavasti lastensa kasvua ja kehitystä.

Lapsemme ovat kotonamme rajallisen ajan. Jos odotamme siihen asti, että he kävelevät ulos ovesta ennen kuin ojennamme heille heidän moraalisen tahdonvapautensa ohjaket, me olemme odottaneet liian kauan. Heissä ei kehity äkillisesti kykyä tehdä viisaita päätöksiä, jos he eivät ole koskaan olleet vapaita tekemään mitään tärkeitä päätöksiä asuessaan kotonamme. Tällaiset lapset usein joko kapinoivat tätä pakkoa vastaan tai heistä tulee kyvyttömiä tekemään itse mitään päätöksiä.

Viisaat vanhemmat valmistavat lapsiaan tulemaan toimeen ilman heitä. He järjestävät kasvun mahdollisuuksia sitä mukaa kuin lapset saavat hengellistä kypsyyttä käyttää tahdonvapauttaan oikein. Ja kyllä, tämä tarkoittaa, että joskus lapset tekevät virheitä ja oppivat niistä.

Perheellämme oli kokemus, joka opetti meille, kuinka auttaa lapsia kehittämään kykyään tehdä valintoja. Tyttäreemme Mary oli kasvuvuosinaan erinomainen jalkapalloilija. Yhtenä vuonna hänen joukkueensa pääsi mestaruusotteluun ja, kuten arvata saattaa, se peli oli määrä pelata sunnuntaina. Nuorena teini-ikäisenä Marya oli opetettu jo vuosien ajan, että sapatti on lepopäivä ja hengelliseen uudistumiseen eikä harrastuksiin tarkoitettu päivä. Hän tunsikin kuitenkin valmentajiensa ja joukkuetoveriensä taholta painetta pelata eikä hän halunnut myöskään jättää joukkuettaan pulaan.

Hän kysyi meiltä, mitä hänen tulisi tehdä. Vaimoni ja minä olisimme helposti voineet tehdä tuon päätöksen hänen puolestaan. Harkittuamme asiaa rukoillen me kuitenkin päätimme, että tässä tapauksessa tyttäreemme oli valmis ottamaan hengellisen vastuun omasta päätöksestään. Luimme joitakin pyhien kirjoitusten kohtia hänen kanssaan ja kannustimme häntä rukoilemaan asiasta ja ajattelemaan sitä.

Muutaman päivän kuluttua Mary ilmoitti päätöksensä. Hän pelaisi tuon pelin sunnuntaina. No, mitä meidän piti nyt tehdä? Keskusteltuamme vielä asiasta ja saatuaamme lisävahvistusta Hengeltä me teimme, kuten olimme luvanneet, ja annoimme tyttäreemme toimia valintansa mukaisesti. Pelin loputtua Mary käveli hitaasti äitinsä luokse, joka odotti häntä. ”Voi äiti,” hän

sanoi, ”se tuntui *kauhealta*. En halua enää koskaan tuntea samoin. En pelaa yhtäkään peliä enää ikinä sapatinpäivänä.” Eikä hän pelannutkaan.

Mary oli nyt sisäistänyt lepopäivän pyhittämisen periaatteen. Jos olisimme painostaneet häntä olemaan pelaamatta tuota peliä, me olisimme riistäneet häneltä kallisarvoisen ja voimallisen oppimiskokemuksen Hengen kanssa.

Kuten näette, lasten auttaminen käyttämään tahdonvapauttaan oikein vaatii, että heitä opetetaan rukoilemaan ja saamaan vastauksia rukouksiinsa. Tarvitaan myös opetusta kuuliaisuuden arvosta ja tarkoituksesta sekä muista oleellisista evankeliumin periaatteista.⁶

Kasvattaessamme perhettämme me päätimme, että tärkein tavoitteemme olisi auttaa lapsiamme muodostamaan oma yhteytensä taivaaseen. Tiesimme, että viime kädessä heidän täytyisi luottaa Herraan eikä meihin. Brigham Young on sanonut: ”Jos joutuisin tekemään eron kaikkien ihmislapsilta vaadittavien velvollisuuksien välillä, – – asettaisin ensimmäiseksi ja etumaiseksi velvollisuuden etsiä Herraa, meidän Jumalaamme, kunnes olemme avanneet yhteydenpitokanavan taivaasta maan päälle – Jumalalta omaan sieluunne.”⁷

Mary oli saanut vastauksia rukouksiinsa muissa, aiemmissä tilanteissa, joten me luotimme siihen, että tyttärellemme oli kehittymässä elämässään tämä yhteydenpitokanava taivaaseen. Näin hän oppi jotakin myönteistä kokemuksestaan ja oli valmis tekemään parempia valintoja tulevaisuudessa. Ilman yhteyttä Henkeen lapset ja samoin vanhemmat voisivat perustella kaikenlaisia keinoja päätöksiä tahdonvapautensa nimissä. Pyhien kirjoitusten lupaus on, että ne, jotka ”ovat viisaita – – ja ovat ottaneet Pyhän Hengen oppaakseen – – [eivät eksy]”⁸.

Vääräydellä vallitsemisen järkyttävänä lieveilmiönä saattaa lisäksi olla luottamuksen katoaminen Jumalan rakkauteen. Olen tuntenut joitakuuta, jotka ovat olleet vaativien ja kontrolloivien johtajien tai vanhempien määräysvallan alla, ja heidän on ollut vaikea tuntea taivaallisen Isänsä rakkautta, joka antaisi heille voimia ja kannustaisi heitä eteenpäin vanhurskauden polulla.

Jos haluamme auttaa niitä, joiden huoneenhaltijoita olemme, luomaan tuon ratkaisevan yhteyden taivaaseen, meidän täytyy

olla sellaisia vanhempia ja johtajia, joita kuvataan Opin ja liittojen luvussa 121. Meidän täytyy vaikuttaa muihin "ainoastaan taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella"⁹. Presidentti Henry B. Eyring on sanonut: "Kaikesta siitä avusta, jota voimme antaa – nuorille, tärkeintä on antaa heidän tuntea luottamuksemme siihen, että he ovat polulla, joka vie kotiin Jumalan luo, ja että he pystyvät pääsemään sinne."¹⁰

Kun pohdimme periaatteita, joiden tulisi ohjata meitä kirkossa ja kotona, saanen lopettaa esimerkillä presidentti Thomas S. Monsonin elämäkerrasta. Ann Dibb, Monsonien tytär, sanoo, että aina tähän päivään asti, kun hän kävelee sisään sen talon etuovesta, jossa hän varttui, hänen isänsä sanoo: "Oi, katsos, kuka täällä on. Mikä ilo meille, ja eikö hän olekin kaunis?" Hän jatkaa sanomalla: "Vanhempani lausuvat minulle aina jonkin kohteliaisuuden. Sillä ei ole väliä, miltä näytän tai mitä olen ollut tekemässä. – Kun menen tapaamaan vanhempiani, tiedän olevani rakastettu, minua kehutaan, minut saadaan tuntemaan itseni tervetulleeksi, minä olen kotona."¹¹

Veljet ja sisaret, tämä on Herran tapa. Vaikka sinua olisi kohdeltu kaltoin menneisyydessä, tiedän, että Herra haluaa sinun tulevan luokseen.¹² *Kaikkia* rakastetaan. *Kaikki* toivotetaan tervetulleiksi. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Viitteet

1. OL 121:36.	8. OL 45:57.
2. Ks. OL 121:37.	9. OL 121:41.
3. Ks. Neal A. Maxwell, "Riisu pois luonnollinen ihminen", <i>Valkeus</i> , tammikuu 1991, s. 13–4.	10. "Auttakaa heitä heidän matkallaan kotiin", <i>Liahona</i> , toukokuu 2010, s. 25.
4. Ks. OL 121:37.	11. Ks. Heidi S. Swinton, <i>To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson</i> , 2010, s. 372.
5. OL 121:39.	12. Ks. Matt. 11:28.
6. Ks. OL 68:25–29.	
7. <i>Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young</i> , 1997, s. 44.	

Oliko se sen arvoista?

Vanhin David F. Evans

seitsemänkymmenen koorumista

Se, että kerromme evankeliumista luonnollisesti ja normaaliin tapaan niille, joista välitämme ja joita rakastamme, tulee olemaan meidän elämämme työ ja ilo.

Tämän konferenssin aikana ja muissa viimeaikaisissa kokouksissa¹ monet meistä ovat miettineet: "Mitä minä voin tehdä auttaakseni Herran kirkon vahvistamisessa ja nähdäkseni todellista kasvua siellä, missä asun?"

Tässä ja jokaisessa muussa tärkeässä pyrkimyksessä meidän tärkein työmme on aina omassa kodissamme ja perheemme piirissä.² Juuri perheissä kirkko vahvistuu, ja perheissä tapahtuu sen todellista kasvua.³ Meidän on määrä opettaa lapsillemme evankeliumin periaatteet ja opit. Meidän täytyy auttaa heitä saamaan usko Jeesukseen Kristukseen ja valmistaa heitä kasteeseen, kun he ovat 8-vuotiaita.⁴ Meidän täytyy itse olla uskollisia, jotta he voivat nähdä esimerkkinä rakkaudesta Herraa ja Hänen kirkkoaan kohtaan. Se auttaa lapsiamme kokemaan iloa käskyjen pitämisestä, onnea perheissään ja kiitollisuutta toisten palvelemisesta. Meidän tulee kodeissamme noudattaa Nefin antamaa mallia hänen sanoessaan:

"Me ponnistelemme uutterasti – – saadaksemme lapsemme – – uskomaan Kristukseen ja tekemään sovinnon Jumalan kanssa. – –"

Me puhumme Kristuksesta, me riemuitsemme Kristuksessa, me saarnaamme Kristuksesta, me profetoimme Kristuksesta ja me kirjoitamme profetioidemme mukaisesti, jotta lapsemme tietäisivät, mistä lähteestä he voivat odottaa syntiensä anteeksiantoa."⁵

Me ponnistelemme uutterasti tuodaksemme nämä siunaukset lapsillemme käymällä kirkossa heidän kanssaan, pitämällä perheillan ja lukemalla yhdessä pyhiä kirjoituksia. Me rukoilemme päivittäin perheemme kanssa, otamme vastaan kirkon tehtäviä, käymme sairaiden ja yksinäisten luona ja teemme muita asioita, joiden ansiosta lapsemme tietävät, että me rakastamme heitä ja että me rakastamme taivaallista Isäämme, Hänen Poikaansa ja Heidän kirkkooan.

Me puhumme ja saarnaamme Kristuksesta, kun pidämme perheillan oppiaiheen tai istumme lapsen kanssa ja kerromme rakastavamme häntä ja kerromme todistuksesta, joka meillä on palautetusta evankeliumista.

Me voimme kirjoittaa Kristuksesta kirjoittamalla kirjeitä niille, jotka ovat kaukana. Kirjoittamamme kirjeet ovat siunaukseksi palvelemassa oleville lähetyssaarnaajille, asepalveluksessa oleville pojille tai tyttärille ja kaikille, joita rakastamme. Kotoa saadut kirjeet eivät ole vain pikaisia sähköpostiviestejä. Todellisissa kirjeissä on jotakin konkreettista, jota voi pitää kädessä, miettiä ja vaalia.

Me autamme lapsiamme luottamaan Vapahtajan sovituksen ja tuntemaan rakastavan taivaallisen Isän anteeksiannon, kun me vanhemmat osoitamme rakkautta ja anteeksiantoa. Rakkautemme ja anteeksiantomme paitsi tuo lapsemme lähemmäs meitä myös kasvattaa heidän uskoaan siihen tietoon, että taivaallinen Isä rakastaa heitä ja että Hän antaa heille anteeksi, kun he pyrkivät tekemään parannuksen ja toimimaan paremmin ja olemaan parempia. He luottavat tähän totuuteen, koska he ovat saaneet nähdä maanpäällisten vanhempiansa tekevän samoin.

Sen työn lisäksi, jota teemme omissa perheessämme, Nefi opetti, että ”me ponnistelemme uutterasti – – saadaksemme – – veljemme uskomaan Kristukseen ja tekemään sovinnon Jumalan kanssa”⁶. Meillä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenillä on jokaisella siunaus ja vastuu kertoa evankeliumista. Jotkut niistä, jotka tarvitsevat evankeliumin elämäänsä, eivät ole vielä kirkon jäseniä. Jotkut olivat kerran joukossamme, mutta heidän täytyy jälleen tuntea se riemu, jota he tunsivat ottaessaan evankeliumin vastaan aiemmassa

vaiheessa elämäänsä. Herra rakastaa sekä henkilöä, jolla ei ole koskaan ollut evankeliumia, että henkilöä, joka on palaamassa Hänen luokseen.⁷ Hänelle ja meille mikään ei muuta asiaa. Se on kaikki yhtä ja samaa työtä. Taivaalliselle Isällemme, Hänen Pojalleen ja meille suurta on sielujen arvo, olipa heidän tilanteensa mikä tahansa.⁸ Taivaallisen Isämme ja Hänen Poikansa työ on kaikkien Hänen lastensa ”kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen”⁹ heidän tämänhetkisistä olosuhteistaan riippumatta. Meidän siunauksemme on auttaa tässä suuressa työssä.

Presidentti Thomas S. Monson on selittänyt, kuinka me voimme auttaa, kun hän sanoi: ”Meidän lähetystyökokemustemme täytyy olla tuoreita. Ei riitä, että jäämme vain pohtimaan aiempia kokemuksia. Jotta saisi tyydytystä, täytyy jatkuvasti kertoa evankeliumista luonnollisesti ja normaaliin tapaan.”¹⁰

Se, että kerromme evankeliumista luonnollisesti ja normaaliin tapaan niille, joista välitämme ja joita rakastamme, tulee olemaan meidän elämämme työ ja ilo. Saanen kertoa teille kahdesta sellaisesta esimerkistä.

Dave Orchard varttui Salt Lake Cityssä, missä useimmat hänen ystävästään olivat kirkon jäseniä. Heillä oli häneen suuri vaikutus. Lisäksi hänen naapurustossaan asuvat kirkon johtohenkilöt kutsuivat häntä jatkuvasti toimintoihin. Niin tekivät myös hänen ystävänsä. Vaikka hän ei tuolloin liittynyt kirkkoon, hänen lapsuus- ja nuoruusvuosiensa siunauksena oli hyvien kirkkoon kuuluvien ystävien ja kirkon järjestämien toimintojen vaikutus. Kun hän lähti opiskelemaan, hän muutti pois kotoa, ja useimmat hänen ystävästään lähtivät lähetystyöhön. Hän kaipasi heidän vaikutustaan elämäänsä.

Yksi Daven lukioaikaisista ystävästä oli yhä kotona. Tämä ystävä tapasi joka viikko piispansa pyrkiessään järjestämään elämänsä ja voidakseen palvella lähetysaarnaajana. Hänestä ja Davesta tuli asuintovereita, ja kuten olikin sekä luonnollista että normaalia, he puhuivat siitä, miksi Daven ystävä ei palvellut silloin lähetysaarnaajana ja miksi hän tapasi säännöllisesti piispaansa. Ystävä sanoi olevansa kiitollinen piispastaan ja arvostavansa tätä sekä mahdollisuutta tehdä parannuksen ja

palvella. Sitten hän kysyi Davelta, haluaisiko tämä tulla mukaan seuraavaan puhutteluun. Mikä kutsu! Mutta heidän ystävyytensä ja olosuhteidensa johdosta se oli sekä luonnollista että normaalia.

Dave suostui ja tapasi piispan pian yksin. Se johti Daven päätökseen tavata lähetyssaarnaajat. Hän sai todistuksen siitä, että evankeliumi on totta, ja hänen kastepäivästään sovittiin. Piispa kastoi Daven, ja vuotta myöhemmin Dave Orchard ja Katherine Evans solmivat avioliiton temppelissä. Heillä on viisi ihanaa lasta. Katherine on minun pikkusiskoni. Olen ikuisesti kiitollinen tälle hyvälle ystävälle, joka yhdessä hyvän piispan kanssa toi Daven kirkkoon.

Puhuessaan kääntymyksestään ja lausuessaan todistuksensa näistä tapahtumista Dave esitti seuraavan kysymyksen: "Niin, oliko se sen arvoista? Olivatko kaikki ystävien ja nuorista vastaavien johtohenkilöiden ja piispani ponnistelut kaikkina noina vuosina sen vaivan arvoisia, että vain yksi poika kastettiin?" Viitaten Katherineen ja viiteen lapseensa hän sanoi: "No, ainakin vaimoni ja viiden lapsemme kannalta vastaus on kyllä."

Aina kun evankeliumia viedään eteenpäin, kyse on enemmän kuin "vain yhdestä pojasta". Aina kun tapahtuu kääntymys tai joku palaa Herran luo, pelastuu perhe. Kun Daven ja Katherinein lapset ovat varttuneet, he ovat kaikki ottaneet vastaan evankeliumin. Yksi tytär ja kaksi pojista on palvellut lähetyssaarnaajana ja yksi sai juuri kutsunsa palvella Alppien saksankielisellä lähetyksentällä. Kaksi vanhinta ovat solmineet avioliiton temppelissä, ja nuorin on nyt lukiossa ja kaikin tavoin uskollinen. Oliko se sen arvoista? Todellakin se oli sen arvoista.

Sisar Eileen Waite osallistui samaan vaarnakonferenssiin, jossa Dave Orchard kertoi kääntymyskokemuksestaan. Hän ei kyennyt koko konferenssin aikana ajattelemaan muuta kuin omaa perhettään ja etenkin sisartaan Michelleä, joka oli ollut kauan poissa kirkosta. Michelle oli eronnut ja yritti kasvattaa neljää lasta. Eileen tunsin innoitusta lähettää hänelle vanhin M. Russell Ballardin kirjoittaman kirjan *Our Search for Happiness* [Onnen etsintämme] sekä todistuksensa evankeliumista, ja hän teki niin. Heti seuraavalla viikolla eräs ystävä kertoi Eileenille, että hänestäkin oli tuntunut, että hänen pitäisi ottaa yhteyttä

Michelleen. Myös tämä ystävä kirjoitti Michellelle viestin lausuen todistuksensa ja ilmaisten rakkautensa. Eikö olekin kiinnostavaa, kuinka usein Henki toimii usean ihmisen kohdalla auttaakseen yhtä tarvitsevaa?

Aikaa kului. Michelle soitti Eileenille ja kiitti tätä kirjasta. Hän sanoi, että hän alkoi tunnistaa elämässään hengellisen tyhjyyden. Eileen kertoi hänelle tietävänsä, että rauhan, jota Michelle etsi, voisi löytää evankeliumista. Hän kertoi sisarelleen rakastavansa tätä ja haluavansa tämän olevan onnellinen. Michelle alkoi tehdä muutoksia elämässään. Pian hän tapasi suurenmoisen miehen, joka on aktiivinen kirkossa. He menivät naimisiin, ja vuotta myöhemmin heidät sinetöitiin Ogdenin tempelissä Utahissa. Äskettäin Michellen 24-vuotias poika meni kasteelle.

Michellen perheen muita jäseniä ja kaikkia muita, jotka eivät vielä tiedä, että tämä kirkko on totta, kehotan harkitsemaan rukoillen, onko kirkko totta. Antakaa perheenne ja ystävienne ja lähetyssaarnaajien auttaa. Kun te tiedätte, että se on totta, ja se on, liittykää joukkoomme ottamalla sama askel omissa elämässänne.

Tämän kertomuksen loppu on vielä kirjoittamatta, mutta tämä suurenmoinen nainen ja hänen perheensä ovat saaneet siunauksia, kun häntä rakastavat ihmiset toimivat saamansa kehotuksen mukaan ja kertoivat todistuksestaan luonnollisella ja normaalilla tavalla ja kutsuivat häntä tulemaan takaisin.

Olen ajatellut paljon näitä kahta kokemusta. Yksi nuori mies, joka teki työtä saadakseen oman elämänsä järjestykseen, auttoi toista nuorta miestä, joka etsi totuutta. Yksi nainen kertoi todistuksestaan ja uskostaan sisarelleen, joka oli ollut poissa kirkosta 20 vuotta. Jos me rukoilemme ja kysymme taivaalliselta Isältä, ketä me voimme auttaa, ja lupaamme toimia niiden kehotusten mukaan, joita Hän antaa meille antaessaan meidän tietää, kuinka voimme auttaa, Hän vastaa rukouksiimme, ja meistä tulee välineitä Hänen käsissään Hänen työnsä tekemiseksi. Kun toimimme rakkaudessa Hengen antamien kehotusten mukaan, se käynnistää tapahtumia.¹¹

Kun olette kuunnelleet näitä kokemuksia siitä, kuinka evankeliumista on kerrottu luonnollisesti ja normaaliin tapaan

niille, joista välitetään, monet teistä ovat kokeneet samaa kuin Eileen Waite. Olette ajatelleet jotakuta, jota teidän pitäisi auttaa ja joko kutsua tulemaan takaisin tai kertoa hänelle, mitä ajattelette Jeesuksen Kristuksen evankeliumista. Kehotan teitä toimimaan viivyttelämättä tuon kehotuksen mukaan. Puhukaa ystävällenne tai sukulaisellenne. Tehkää se luonnollisella ja normaalilla tavalla. Antakaa hänen tuntea rakkautenne häntä ja Herraa kohtaan. Lähetysaarnajat voivat auttaa. Minun neuvoni on sama, jonka presidentti Monson on antanut niin monta kertaa tältä samalta puhujakorokkeelta: ”Älkää koskaan lykätkö kehotuksen noudattamista.”¹² Kun toimitte tuon kehotuksen mukaan ja teette sen rakkaudessa, näette, miten taivaallinen Isä käyttää halukkuuttanne toimia toteuttaakseen ihmeen teidän elämässänne ja sen ihmisen elämässä, josta välitätte.¹³

Rakkaat veljeni ja sisareni, me voimme vahvistaa Hänen kirkkoaan ja nähdä todellista kasvua, kun teemme työtä tuodaksemme evankeliumin siunaukset perheellemme ja kaikille, joita rakastamme. Tämä on taivaallisen Isämme ja Hänen Poikansa työtä. Tiedän, että He elävät ja että He vastaavat rukouksiin. Kun me toimimme noiden kehotusten mukaan uskoen Heidän kykyynsä tehdä ihmeitä, niitä tapahtuu ja ihmisten elämä muuttuu. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Viitteet

1. Ks. maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous, 11. helmikuuta 2012, lds.org.
2. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee*, 2000, s. 134.
3. Ks. Boyd K. Packer, ”Pappeuden voima kotona”, maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous, 11. helmikuuta 2012, lds.org.
4. Ks. OL 68:25–28.
5. 2. Nefi 25:23, 26.
6. 2. Nefi 25:23.
7. Ks. Luuk. 15:4–7.
8. Ks. OL 18:10.
9. Moos. 1:39.
10. ”Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve”, *Ensign*, lokakuu 1977, s. 14.
11. Ks. Thomas S. Monson, ”Tehkää innokkaasti työtä”, *Liahona*, marraskuu 2004, s. 56–59; ”Pelastamaan”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 57–60; ”Ovi nimeltä rakkaus”, *Valkeus*, lokakuu 1996, s. 2–7.
12. Ks. Ann M. Dibb, ”My Father Is a Prophet”, Brigham Youngin yliopiston Idahan kampuksen hartaustilaisuus, 19. helmikuuta 2008, byui.edu/devotionalsandspeeches; Thomas S. Monson, ”Pysykää paikalla, johon teidät on nimitetty”, *Liahona*, toukokuu 2003, s. 54–57; Thomas S. Monson, ”Rauha vaan”,

Liahona, marraskuu 2002, s. 53–56; Thomas S. Monson, ”Pappeuden voima”, *Liahona*, tammikuu 2000, s. 58–61; Thomas S. Monson, ”Henki tekee eläväksi”, *Valkeus*, heinäkuu 1985, s. 61–63.

13. Presidentti Thomas S. Monsonin lisäksi muutkin profeetat ovat opettaneet tätä samaa periaatetta. Esimerkiksi presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985) opetti, miten tärkeää on toimia Hengen

antamien vaikutelmien mukaan, kun hän sanoi: ”Jumala huomaa meidät, ja Hän valvoo meitä. Mutta tavallisesti Hän täyttää tarpeemme jonkun toisen henkilön välityksellä. Siksi on tärkeää, että me palvelemme toinen toistamme valtakunnassa.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 88.)

Pyhänä pitäminen

Vanhin Paul B. Pieper

seitsemänkymmenen koorumista

Pyhiä asioita tulee kohdella huolellisemmin, arvostaa enemmän ja kunnioittaa syvemmin.

Noin 1 500 vuotta ennen Kristusta Horebin vuoren rinteillä eräs paimen lähestyi palavaa pensasta. Tuo jumalallinen kohtaaminen aloitti Mooseksen muuttumisen paimenesta profeetaksi ja hänen työnsä muuttumisen lampaiden kaitsemisesta Israelin kokoamiseksi. 1 300 vuotta myöhemmin kuninkaan hovin eräs etuoikeutettu nuori pappi lumoutui kuolemaantuomitun profeetan todistuksesta. Tuo kohtaaminen oli alkuna sille, että Alma kehittyi virkamiehestä Jumalan palvelijaksi. Lähes 2 000 vuotta myöhemmin eräs 14-vuotias poika meni metsikköön saadakseen vastauksen vilpittömään kysymykseen. Lehdossa tapahtunut kohtaaminen vei Joseph Smithin polulle, joka johti hänet profeetan tehtävään sekä evankeliumin palautukseen.

Mooseksen, Alman ja Joseph Smithin elämä muuttui Jumalan kohtaamisen kautta. Nuo kokemukset vahvistivat heitä niin, että he pysyivät uskollisina Herralle ja Hänen työlleen koko elämänsä ajan – lannistavasta vastustuksesta ja sitä seuraavista vaikeista koettelemuksista huolimatta.

Meidän kokemuksemme jumalallisuudesta eivät ehkä ole yhtä suoria tai dramaattisia, eivätkä meidän haasteemme yhtä pelottavia. Kuitenkin kuten profeettojen, niin meidänkin voimamme kestää uskollisesti riippuu siitä, että tunnustamme, muistamme ja pidämme pyhänä sen, mitä saamme ylhäältä.

Nykyään valtuus, avaimet ja toimitukset on palautettu maan päälle. On olemassa myös pyhiä kirjoituksia ja erityisiä todistajia. Ne, jotka etsivät Jumalaa, voivat saada kasteen syntien anteeksi

saamiseksi ja heidät voidaan konfirmoida ”panemalla kädet heidän päällensä tullen ja Pyhän Hengen kasteen saamiseksi” (OL 20:41). Saatuaamme nämä kallisarvoiset palautetut lahjat meidän jumalalliset kohtaamisemme liittyvät enimmäkseen jumaluuden kolmanteen jäseneseen, Pyhään Henkeen.

*Henki puhuu äänellä hiljaisella ja vienolla
opastaen, varjellen minua.*

(*”The Still Small Voice”, Children’s Songbook, s. 106.*)

*Taas Pyhän Hengen todistus,
Mi tiedon lahjoittaa,
On tullut, Isä, sieluuni,
Mua puolees taivuttaa.*

(*”Todistus”, MAP-lauluja, 83.*)

Kun etsimme vastauksia Jumalalta, tunnemme tuon hiljaisen, vienon äänen kuiskaavan hengellemme. Nämä tunteet – nämä vaikutelmat – ovat niin luonnollisia ja niin hienovaraisia, että saatamme jättää ne vaille huomiota tai pitää niitä järjen tai intuition tuottamina. Nämä yksilöidyt sanomat todistavat Jumalan henkilökohtaisesta rakkaudesta ja huolenpidosta Hänen jokaista lastaan ja heidän omaa kuolevaisuuden tehtäväänsä kohtaan. Siitä, että mietimme päivittäin Hengeltä saamiamme vaikutelmia ja kirjoitamme niitä muistiin, on kahdenlaista hyötyä. Se auttaa meitä 1) tunnistamaan henkilökohtaiset kohtaamisemme jumaluuden kanssa ja 2) säilyttämään kertomukset niistä itsellemme ja jälkipolvillemme. Niiden kirjoittaminen muistiin on myös tapa tunnustaa muodollisesti Jumalalle kiitollisuutemme, sillä ”ihminen [ei] loukkaa Jumalaa millään tavalla, eikä hänen vihansa ole syytynyt keitään muita vastaan kuin niitä, jotka eivät tunnusta hänen kättänsä kaikessa” (OL 59:21).

Mitä tulee siihen, mitä me saamme Hengen kautta, Herra sanoi: ”Muistakaa, että se, mikä tulee ylhäältä, on pyhää” (OL 63:64). Hänen sanansa ovat enemmän kuin muistutus, ne ovat myös määritelmä ja selitys. Valo ja tieto taivaasta on pyhää. Se on pyhää, koska sen lähteenä on taivas.

Pyhä tarkoittaa kunnioitusta ja arvostusta ansaitsevaa. Nimittämällä jotakin pyhäksi Herra ilmaisee, että se on arvokkaampi ja tärkeämpi kuin muut asiat. Pyhiä asioita tulee kohdella huolellisemmin, arvostaa enemmän ja kunnioittaa syvemmin. Pyhä on korkealla taivaallisten arvojen hierarkiassa.

Siitä, mikä on pyhää Jumalalle, tulee pyhää meille vain tahdonvapautta käyttämällä. Jokaisen täytyy päättää hyväksyä ja pitää pyhänä se, minkä Jumala on määritellyt pyhäksi. Hän lähettää valoa ja tietoa taivaasta. Hän kehottaa meitä ottamaan sen vastaan ja pitämään sitä pyhänä.

Mutta ”kaikessa on vastakohtaisuutta” (2. Nefi 2:11). Pyhän vastakohta on epäpyhä tai maallinen – se, mikä on ajallista tai maailmallista. Maailmallinen kilpailee jatkuvasti pyhän kanssa huomiostamme ja asioiden tärkeysjärjestyksestä. Tieto maallisesta on välttämätöntä päivittäisessä ajallisessa elämässämme. Herra neuvoo meitä etsimään oppia ja viisautta, tutkimaan parhaita kirjoja ja oppimaan niistä sekä perehtymään kieliin, puhetapoihin ja kansoihin (ks. OL 88:118; 90:15). Sen tähden valinta asettaa pyhä maallisen yläpuolelle tarkoittaa keskinäistä tärkeysjärjestystä, ei toistensa poissulkemista. ”On hyvä olla oppinut, jos [me kuulemme] Jumalan neuvoja” (2. Nefi 9:29, kursivointi lisätty). Kussakin ihmissydämessä tapahtuvaa pyhän ja maallisen

taistelua tärkeysjärjestyksestä voidaan valaista Mooseksen kokemuksella palavan pensaan äärellä. Siellä Mooses sai Jehovalta pyhän tehtävänsä vapauttaa Israelin lapset orjuudesta. Mutta Mooseksen maallinen tieto Egyptin ja faraon voimasta sai hänet aluksi epäilemään. Lopulta Mooses osoitti uskoa Herran sanaan alistaen maallisen tietonsa siihen, mikä on pyhää, ja luottaen siihen. Tuo luottamus antoi hänelle voiman voittaa ajalliset koettelemukset ja johdattaa Israelin pois Egyptistä.

Alma olisi voinut epäillä saamaansa hengellistä todistusta, jonka hän oli saanut Abinadia kuunnelleessaan, kun he pääsivät Nooan sotajoukkoja pakoon mutta päätyivät orjuuteen Amulonin käsissä. Hän luotti kuitenkin siihen, mikä on pyhää, ja hänelle annettiin voimaa kestää ja paeta ajallisista koettelemuksistaan.

Mormonin kirjan käännöstyön alkuaikoina Joseph Smithillä oli samankaltainen pulmatilanne. Hän tiesi levyjen ja

käännöstyön pyhän luonteen. Silti Martin Harris suostutteli hänet asettamaan pyhien ohjeiden vastaisesti ensisijalle ystävyyden ja raha-asioiden maailmalliset huolenaiheet. Lopputulos oli, että käännöksen käsikirjoitus katosi. Herra nuhteli Josephia siitä, että tämä oli antanut ”sen, mikä [on] pyhää, jumalattomille” (OL 10:9) ja eväsi häneltä joksikin ajaksi levyt sekä kääntämisen lahjan. Kun Joseph oli jälleen asettanut asiat oikeaan tärkeysjärjestykseen, pyhät asiat palautettiin ja työ jatkui.

Mormonin kirjassa on lisää esimerkkejä kamppailusta asettaa pyhät asiat ensimmäiselle sijalle. Siinä kerrotaan uskovista, joiden usko johdatti heidät elämän puulle nauttimaan sen pyhää hedelmää, Jumalan rakkautta. Sen jälkeen suuressa ja avarassa rakennuksessa olevien pilkka sai uskovat kääntämään katseensa pyhästä kohti maallista. (Ks. 1. Nefi 8:11, 24–28.) Myöhemmin nefiläiset valitsivat ylpeyden ja kielsivät profetian ja ilmoituksen hengen ”pilkaten sitä, mikä oli pyhää” (Hel. 4:12). Jopa jotkut Herran syntymään liittyneiden merkkien ja ihmeiden silminnäkijät päättivät hylätä nuo taivaasta tulleet pyhät ilmentymät vaihtaen ne maallisiin selityksiin (ks. 3. Nefi 2:1–3).

Kamppailu jatkuu tänä päivänä. Maalliset äänet kasvavat lukumäärältään ja voimakkuudeltaan. Ne kannustavat uskovia yhä enemmän hylkäämään uskonkäsitykset, joita maailma pitää järjenvastaisina ja typerinä. Koska ”katselemme vielä kuin kuvastimesta, kuin arvoitusta” (1. Kor. 13:12) emmekä ”tiedä kaiken tarkoitusta” (1. Nefi 11:17), saatamme ajoittain tuntea olevamme haavoittuvaisia ja tarvitsevämme suurempia hengellisiä vakuutteluja. Herra sanoi Oliver Cowderylle:

”Jos haluat lisätodistuksen, muistele yötä, jolloin huusit minun puoleeni sydämessäsi, jotta saisit tietää totuuden näistä asioista.

Enkö minä puhunut asiasta rauhaa sinun mieleesi? Minkä suuremman todistuksen voit saada kuin todistuksen Jumalalta?” (OL 6:22–23.)

Herra muistutti Oliveria ja meitä luottamaan jo saamiimme pyhiin henkilökohtaisiin todistuksiin, kun uskomme asetetaan kyseenalaiseksi. Nämä jumalalliset kohtaamiset – kuten Mooseksen, Alman ja Josephin aiemmin – ovat hengellisiä

ankkureita, jotka pitävät meidät turvassa ja oikeassa kurssissa koettelemusten aikoina.

Siitä, mikä on pyhää, ei voi luopua valikoiden. Niiden, jotka päättävät hylätä vaikkapa vain yhden pyhän asian, mieli pimentyy (ks. OL 84:54), ja jos he eivät tee parannusta, heiltä otetaan sekin valo, jonka he ovat saaneet (ks. OL 1:33). Kun heillä ei ole pyhyyttä ankkurinaan, he huomaavat olevansa moraalisesti tuuliajolla maailmallisella merellä. Sitä vastoin ne, jotka pitävät pyhiä asioita pyhinä, saavat lupauksia: "Se, mikä on Jumalasta, on valo; ja se, joka ottaa vastaan valo ja pysyy Jumalassa, saa lisää valo; ja se valo kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka" (OL 50:24).

Herra siunatkoon meitä niin, että aina ja kaikessa tunnustamme sen, mitä olemme saaneet ylhäältä, ja muistamme sen ja pidämme sitä pyhänä. Minä todistan, että kun teemme niin, meillä on voimaa kestää koettelemukset ja voittaa aikamme haasteet. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Mitä Kristus ajattelee minusta?

Vanhin Neil L. Andersen

kahdentoista apostolin koorumista

Kun te rakastatte Häntä, luotatte Häneen, uskotte Häntä ja seuraatte Häntä, niin te tunnette Hänen rakkautensa ja hyväksyntänsä.

Erään huomattavan brasilialaislehden toimittaja tutki kirkkoa valmistautuessaan kirjoittamaan merkittävää uutisartikkelia.¹ Hän tarkasteli oppiamme ja vieraili lähetysaarnajien koulutuskeskuksessa ja huoltotyökeskuksessa. Hän jutteli kirkkoon ystävällisesti suhtautuvien ja myös vähemmän ystävällisesti suhtautuvien ihmisten kanssa. Haastattellessaan minua tämä toimittaja tuntui olevan vilpittömästi ymmällään esittäessään minulle kysymyksen: ”Miten on mahdollista, että joku ei pidä teitä kristittyinä?” Tiesin, että hän viittasi koko kirkkoon, mutta ajatuksissani pidin tuota kysymystä henkilökohtaisena ja huomasin mielessäni kysyväni: ”Näkykö minun elämässäni se rakkaus ja omistautuminen, jota tunnen Vapahtajaa kohtaan?”

Jeesus kysyi fariseuksilta: ”Mitä te ajattelette Messiaasta?”² Lopullisen arvioinnin hetken koittaessa meidän henkilökohtaista opetuslapseuttamme eivät arvioi ystävämme eivätkä vihollisemme. Sen sijaan, kuten Paavali sanoi, ”kaikki me joudumme [Kristuksen] tuomioistuimen eteen”³. Sinä päivänä meitä jokaista koskeva tärkeä kysymys tulee kuulumaan: ”Mitä Kristus ajattelee minusta?”

Vaikka Jeesus rakastaa koko ihmiskuntaa, Hän viittasi moittien joihinkin ympärillään olleisiin ihmisiin sanoilla tekopyhä⁴, typerys⁵ ja vääryudentekijä⁶. Toisia Hän nimitti

hyväksyvästi niiksi, jotka kuuluvat taivasten valtakuntaan⁷ ja jotka ovat maailman valo⁸. Joihinkuihin Hän viittasi paheksuen nimityksillä sokaistu⁹ ja satoa tuottamaton¹⁰, kun taas toisia Hän kiitteli puhdassydämiseksi¹¹ ja vanhurskautta janoaviksi¹². Hän valitteli sitä, että jotkut olivat epäuskoisia¹³ ja maailmaan kuuluvia¹⁴, mutta toisia Hän piti valittuina¹⁵, opetuslapsina¹⁶ ja ystävinä¹⁷. Ja niinpä kukin meistä kysyy: ”Mitä Kristus ajattelee minusta?”

Presidentti Monson on kuvannut aikamme maailmaa sellaiseksi, joka ”on siirtynyt hyvin kauaksi siitä, mikä on hengellistä – [ja jossa] muutoksen tuulet pyöriivät ympärillämme ja yhteiskunnan moraalinen kudos jatkaa hajoamista aivan silmiemme edessä”¹⁸. Tämä on aikaa, jona epäusko ja piittaamattomuus Kristusta ja Hänen opetuksiaan kohtaan kasvaa.

Näissä myrskyisissä olosuhteissa me iloitsemme siitä, että olemme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia. Me näemme Herran käden kaikkialla ympärillämme. Päämäärämme kajastaa kauniina edessämme. ”Ikuinen elämä on sitä”, Jeesus rukoili, ”että he tuntevat sinut, ainoan todellisen Jumalan, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.”¹⁹ Se, että on opetuslapsi näinä kohtalon aikoina, tulee olemaan kunniakas saavutus iankaikkisuuksissa.

Sanomat, joita me olemme kuulleet tämän konferenssin aikana, ovat Herran antamia tienviittoja opetuslapseutemme taipaleella. Kuunneltuamme kuluneiden kahden päivän aikana näitä sanomia, rukoillen samalla hengellistä ohjausta, ja opiskellessamme rukoillen näitä sanomia tulevina päivinä Herra siunaa meitä Pyhän Hengen lahjan välityksellä tapahtuvalla yksilöllisellä ohjauksella. Nämä tunteet saavat meidät kääntymään yhä enemmän kohti Jumalaa, kun teemme parannusta, olemme kuuliaisia ja osoitamme uskoa ja luottamusta. Vapahtaja vastaa uskon innoittamiin tekoihimme. ”Jos joku rakastaa minua, hän noudattaa minun sanaani. Minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen luokseen ja jäämme asumaan hänen luokseen.”²⁰

Jeesuksen kutsu ”tule sitten ja seuraa minua”²¹ ei koske ainoastaan niitä, jotka ovat valmiita osallistumaan hengellisiin

olympialaisiin. Itse asiassa opetuslapsena oleminen ei ole lainkaan kilpailua, vaan se on kaikille osoitettu kutsu. Taipaleemme opetuslapsena ei ole pyrähdys juoksuradalla eikä sitä voi edes verrata pitkään maratoniin. Se on elinikäistä vaellusta kohti selestisempää maailmaa.

Hänen kutsunsa on kehoitus päivittäiseen toimintaan. Jeesus sanoi: ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni.”²² ”Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.”²³ Me emme ehkä yllä parhaimpaamme joka päivä, mutta jos se on pyrkimyksemme, niin Jeesuksen pyyntö on täynnä rohkaisua ja toivoa: ”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.”²⁴

Missä tahansa te tällä hetkellä olettekin opetuslapsuuden taipaleella, niin te olette oikealla tiellä – tiellä kohti iankaikkista elämää. Yhdessä me voimme kohottaa ja vahvistaa toinen toistamme tulevina suurina ja merkittävinä päivinä. Kohtaammepa sitten millaisia vaikeuksia tahansa, rajoittavia heikkouksia tai mahdottomalta vaikuttavia tilanteita, uskokaamme Jumalan Poikaan, joka sanoi, että ”kaikki on mahdollista sille, joka uskoo”²⁵.

Saanan jakaa kanssanne kaksi esimerkkiä opetuslapsena olemisesta käytännössä. Ensimmäinen on presidentti Thomas S. Monsonin elämästä. Se on osoitus voimasta, jota on yksinkertaisessa ystävällisyydessä, sekä esimerkki Jeesuksen opetuksesta, kun Hän sanoi: ”Joka teistä on suurin, se olkoon toisten palvelija.”²⁶

Miltei 20 vuotta sitten presidentti Monson kertoi eräässä yleiskonferenssipuheessaan 12-vuotiaasta nuoresta naisesta, joka sairasti syöpää. Hän kuvaili nuoren naisen rohkeutta ja kertoi tämän ystävien hyväsydämyydestä, kun he kipusivat Keski-Utahissa Timpanogos-vuorelle kantaen hänet sinne mukanaan.

Muutama vuosi sitten tapasin Jami Palmer Brintonin ja kuulin saman kertomuksen toisesta perspektiivistä – siitä näkökulmasta, mitä presidentti Monson oli tehnyt hänen hyväkseen.

Jami tapasi presidentti Monsonin vuoden 1993 maaliskuussa saatuaan juuri edellisenä päivänä tietää, että hänen oikean

polvensa yläpuolella ollut kohouma johtui nopeasti etenevästä luusyövästä. Jamin isän avustamana presidentti Monson antoi hänelle pappeuden siunauksen, jossa luvattiin, että ”Jeesus tulee olemaan oikealla puolellasi ja vasemmalla puolellasi kohottaakseen sinua”.

”Lähtiessäni hänen toimistostaan tuona päivänä”, Jami kertoi, ”irrotin ilmapallon, joka oli sidottuna pyörätuoliini, ja annoin sen hänelle. Siinä luki kirkkain kirjaimin: ’Sinä olet paras!’”

Presidentti Monson ei unohtanut Jamiä tämän käydessä läpi kemoterapiahoitoja ja leikkauksen, joka pelasti hänen jalkansa. ”Presidentti Monson on esimerkki siitä, mitä on olla todellinen Kristuksen opetuslapsi”, Jami sanoi. ”[Hän] kohotti minut murheesta suureen ja pysyvään toivon tunteeseen.” Kolme vuotta heidän ensi tapaamisensa jälkeen Jami istui jälleen presidentti Monsonin toimistossa. Heidän tapaamisensa päättyessä presidentti Monson teki jotakin, mitä Jami ei koskaan unohda. Osoittaen hänelle tyypillistä huomaavaisuutta presidentti Monson yllätti Jamin antamalla hänelle saman ilmapallon, jonka oli saanut häneltä kolme vuotta aikaisemmin. ”Sinä olet paras!” luki julistus pallossa. Presidentti Monson oli säästänyt sen tietäen, että Jami palaisi hänen toimistoonsa parannuttuaan syövästä. Neljätoista vuotta presidentti Monsonin ja Jamin ensi tapaamisen jälkeen presidentti Monson vihki Jami Palmerin ja Jason Brintonin avioliittoon Suolajärven temppelissä.²⁷

Voimme oppia niin paljon presidentti Monsonin esimerkistä opetuslapsena. Hän muistuttaa usein meitä johtavia auktoriteetteja muistamaan tämän yksinkertaisen kysymyksen: ”Mitä Jeesus tekisi?”

Jeesus sanoi synagogan esimiehelle: ”Älä pelkää, vaan usko.”²⁸ Opetuslapseus on sitä, että uskoo Häneen niin rauhan aikoina kuin myös vaikeina aikoina, joina meidän tuskaamme ja pelkoamme lievittää ainoastaan vakaumus siitä, että Hän rakastaa meitä ja pitää lupauksensa.

Tapasin hiljattain perheen, joka on suurenmoinen esimerkki siitä, kuinka me uskomme Häneen. Haitin Port-au-Princesta

kotoisin olevat Olgan ja Soline Saintelus kertoivat minulle tarinansa.

Tammikuun 12. päivänä 2010 Olgan oli töissä ja Soline oli seurakuntakeskuksessa, kun Haitiin iski tuhoisa maanjäristys. Heidän kolme lastaan – viisivuotias Gancci, kolmivuotias Angie ja vuoden vanha Gansly – olivat kotona heidän kerrostaloasunnossaan erään ystävän kanssa.

Laajamittainen tuho oli levinnyt kaikkialle. Kuten muistatte, tuolloin tammikuussa Haitissa kymmenettuhannet menettivät henkensä. Olgan ja Soline juoksivat asunnolleen niin lujaa kuin pääsivät etsimään lapsiaan. Kolmikerroksinen kerrostalo, jossa Saintelusin perhe asui, oli romahtanut.

Lapset eivät olleet päässeet romahdusta pakoon. Mitään pelastustoimia ei kohdistettu rakennukseen, joka oli niin täydellisesti tuhoutunut.

Olgan ja Soline Saintelus olivat kumpikin palvelleet kokoaikaisina lähetyssaarnaajina, ja heidät oli vihitty temppeleissä. He uskoivat Vapahtajaan ja Hänen heille antamiinsa lupauksiin. Mutta siitä huolimatta heidän sydämensä olivat särkyneet. He itkivät hillittömästi.

Olgan kertoi minulle, että synkimpänä hetkenään hän alkoi rukoilla. ”Taivaallinen Isä, jos se on Sinun tahtosi, jos edes yksi lapsistamme voisi olla hengissä, niin pyydän – autathan meitä.” Yhä uudelleen hän käveli rakennuksen ympäri ja rukoili innoitusta. Naapurit yrittivät lohduttaa häntä ja auttaa häntä hyväksymään sen, että hän oli menettänyt lapsensa. Olgan jatkoi kulkuaan rakennuksen raunioiden ympäri toivoen ja rukoillen. Sitten tapahtui jotakin varsin ihmeellistä. Olgan kuuli hädin tuskin erottuvaa vauvan itkua. Se oli hänen vauvansa itkua.

Tuntikausia naapurit kaivoivat kiihkeästi raunioita asettaen oman henkensä alttiiksi. Yön pimeydessä pelastustyöntekijät kuulivat toisenkin äänen moukareiden ja talttojen läpituokevan metelin lomasta. He lakkasivat takomasta ja kuuntelivat. He eivät voineet uskoa kuulemaansa. Se oli pienen lapsen ääni, ja tuo lapsi lauloi. Viisivuotias Gancci kertoi myöhemmin tienneensä, että hänen isänsä kuulisi hänen äänensä, jos hän laulaisi. Betonin musertavan painon alla, joka myöhemmin johti siihen, että hänen

käsivartensa amputoitiin, Gancci lauloi lempilauluaan ”Oon lapsi Jumalan”²⁹.

Tuntien kuluessa pimeyden, kuoleman ja epätoivon keskellä, jota niin monet muut Jumalan kallisarvoiset pojat ja tyttäret Haitissa kokivat, Saintelusin perhe koki ihmeen. Gancci, Angie ja Gansly löydettiin hengissä luhistuneen rakennuksen alta.³⁰

Ihmeet eivät aina ole yhtä välittömiä. Toisinaan me mietteliäinä pohdimme, miksi ihme, jota olemme niin vilpittömästi rukoilleet, ei tapahdu tässä ja nyt. Mutta kun me turvaamme Vapahtajaan, luvattuja ihmeitä tapahtuu. Kaikki järjestyy, tapahtuipa se sitten tässä elämässä taikka seuraavassa. Vapahtaja julistaa: ”Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.”³¹ ”Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.”³²

Todistan teille, että kun te rakastatte Häntä, luotatte Häneen, uskotte Häntä ja seuraatte Häntä, niin te tunnette Hänen rakkautensa ja hyväksyntänsä. Kun te kysytte, ”Mitä Kristus ajattelee minusta?”, niin te tiedätte olevanne Hänen opetuslapsiaan; te olette Hänen ystäviään. Armostaan Hän tekee puolestanne sen, mitä itse ette pysty tekemään.

Odotamme innolla rakkaan profeettamme päätössanoja. Presidentti Thomas S. Monson asetettiin Herran Jeesuksen Kristuksen apostoliksi, kun minä olin 12-vuotias. Yli 48 vuoden ajan siunauksenamme on ollut saada kuulla hänen todistavan Jeesuksesta Kristuksesta. Minä todistan, että hän on nyt virkaiältään vanhin Vapahtajan apostoli maan päällä.

Tuntien suurta rakkautta ja ihailua niitä monia Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia kohtaan, jotka eivät ole tämän kirkon jäseniä, me julistamme nöyrästi, että enkelit ovat palanneet maan päälle meidän aikanamme. Jeesuksen Kristuksen kirkko, sellaisena kuin Hän sen muinoin perusti, on palautettu taivaan voiman, toimitusten ja siunausten kera. Mormonin kirja on toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta.

Todistan, että Jeesus Kristus on maailman Vapahtaja. Hän kärsi ja kuoli syntiemme tähden ja nousi ylös kolmantena päivänä. Hän on noussut kuolleista. Jonakin päivänä tulevaisuudessa jokainen polvi on notkistuva ja jokainen kieli tunnustava, että Hän on Kristus.³³ Sinä päivänä meidän

huolenamme ei tule olemaan kysymys: ”Pitävätkö muut minua kristittyinä?” Silloin katseemme tulee olemaan kiinnittyneenä Häneen ja sielumme keskittyneenä kysymykseen: ”Mitä Kristus ajattelee minusta?” Hän elää. Todistan niin Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Viitteet

1. Ks. André Petry, ”Entre a Fé e a Urna”, *Veja*, 2. marraskuuta 2011, s. 96.
2. Matt. 22:42.
3. Room. 14:10.
4. Ks. Matt. 6:2.
5. Ks. Matt. 23:17.
6. Ks. Matt. 7:23.
7. Ks. Matt. 13:38.
8. Ks. Matt. 5:14.
9. Ks. Matt. 15:14.
10. Ks. Matt. 13:22.
11. Ks. Matt. 5:8.
12. Ks. Matt. 5:6.
13. Ks. Matt. 17:17.
14. Ks. Joh. 8:23.
15. Ks. Joh. 6:70.
16. Ks. Joh. 13:35.
17. Ks. Joh. 15:13.
18. ”Seisokaa pyhissä paikoissa”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 83, 86.
19. Joh. 17:3.
20. Joh. 14:23.
21. Luuk. 18:22.
22. Joh. 14:15.
23. Luuk. 9:23.
24. Matt. 11:28.
25. Mark. 9:23.
26. Matt. 23:11.
27. Jami Brinton, kirje kirjoittajalle, 27. tammikuuta 2012.
28. Mark. 5:36.
29. *Lasten laulukirja*, s. 2–3.
30. Keskustelusta Olgan ja Soline Saintelusin kanssa 10. helmikuuta 2012; ks. myös Jennifer Samuels, ”Family Reunited in Miami after Trauma in Haiti”, *Church News*, 30. tammikuuta 2010, s. 6.
31. Joh. 14:27.
32. Joh. 16:33.
33. Ks. Room. 14:11.

Päätäessämme tämän konferenssin

Presidentti Thomas S. Monson

Pohtikaa niitä totuuksia, joita olette kuulleet, ja auttakoot ne teitä tulemaan vielä paremmiksi kuin olitte – –, kun konferenssi alkoi.

Päätäessämme tätä loistavaa konferenssia sydämeni on pakahtua. Meitä on siunattu niin suuresti, kun olemme kuunnelleet puhujien neuvoja ja todistuksia. Luulen, että olette kanssani samaa mieltä siitä, että olemme tunteneet Herran Henkeä, kun sydäntämme on kosketettu ja todistustamme vahvistettu.

Olemme jälleen kerran saaneet nauttia kauniista musiikista, joka on kohottanut ja rikastanut jokaista konferenssikokousta. Lausun kiitokseni kaikille, jotka ovat antaneet meidän nauttia heidän lahjoistaan tässä suhteessa.

Esitän sydämelliset kiitokset kullekin puhujalle samoin kuin niille, jotka pitivät rukouksen kussakin kokouksessa.

Lukemattomat ihmiset tekevät työtä joko kulissien takana tai muilla vähemmän näkyvillä paikoilla jokaisessa konferenssissa. Näiden kokousten pitäminen olisi meille mahdotonta ilman heidän apuaan. Kiitän myös heitä kaikkia.

Tiedän, että yhdytte kanssani vilpittömiin kiitoksiin niille veljille ja sisarille, jotka on vapautettu tämän konferenssin aikana. Tulemme kaipaamaan heitä. Heidän panoksensa Herran työssä on ollut suunnaton, ja se tullaan tuntemaan tulevissa sukupolvissa.

Olemme myös antaneet kohotetuin käsin tukemme niille veljille ja sisarille, jotka on tämän konferenssin aikana kutsuttu uusiin tehtäviin. Toivotamme heidät tervetulleiksi ja haluamme heidän tietävän, että odotamme innolla saavamme palvella heidän kanssaan Mestarin asialla. Heidät on kutsuttu ylhäältä saadun innoituksen kautta.

Tämä konferenssi on ollut kuuluvuudeltaan ja näkyvyydeltään ennätyksellinen, ulottuen kautta mannerten ja merien ihmisten luo kaikkialle. Vaikka olemme etäällä monista teistä, aistimme henkenne ja omistautumisenne, ja lähetämme teille rakkautemme ja kiitollisuutemme, olittepa missä tahansa.

Kuinka siunattuja olemmekaan, veljeni ja sisareni, kun meillä on Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi elämässämme ja sydämässämme. Se tarjoaa vastauksia elämän suurimpiin kysymyksiin. Se tarjoaa sisältöä, tarkoitusta ja toivoa elämäämme.

Me elämme levottomia aikoja. Vakuutan teille, että taivaallinen Isämme on tietoinen haasteista, joita kohtaamme. Hän rakastaa meitä jokaista ja haluaa siunata ja auttaa meitä. Kääntykäämme Hänen puoleensa rukouksessa, kuten Hän kehotti meitä sanoessaan: ”Rukoile aina, niin minä vuodatan Henkeni sinun päällesi ja suuri on oleva siunauksesi – niin, vielä suurempi kuin jos saisit maan aarteita.”¹

Rakkaat veljeni ja sisareni, olkoon kotinne täynnä rakkautta ja huomaavaisuutta sekä Herran Henkeä. Rakastakaa perhettänne. Jos teillä on erimielisyyttä tai kiistaa keskenänne, kehotan teitä sopimaan ne heti. Vapahtaja on sanonut:

”Eikä teidän keskuudessanne pidä olla kiistoja – –.

Sillä totisesti, totisesti minä sanon teille, että se, jossa on kiistelyn henki, ei ole minusta vaan on Perkeleestä, joka on kiistelyn isä, ja hän yllyttää ihmisten sydämet kiistelemään vihaisina keskenään.

[Mutta] katso, minun oppini ei ole [tämä] – –, vaan *minun oppini on*, että sellaisen on loputtava.”²

Nöyränä palvelijananne toistan kuningas Benjaminin sanat kansalleen, kun hän sanoi puheessaan:

”Minä en ole käsenyt teitä – – [ajattelemaan], että minä itse olen enemmän kuin kuolevainen ihminen.

Vaan minä olen teidän kaltaisenne, altis kaikenlaisille ruumiin ja mielen heikkouksille; kuitenkin – – Herran käsi on [valinnut minut]; ja hänen verraton voimansa on suojellut ja varjellut minua palvellakseni teitä koko siitä väkevyydestä, mielestä ja voimasta, jonka Herra on suonut minulle.”³

Rakkaat veljeni ja sisareni, minä haluan koko sydämestäni tehdä Jumalan tahdon ja palvella Häntä ja palvella teitä.

Kun nyt lähdemme tästä konferenssista, rukoilen taivaan siunauksia teille jokaiselle. Te, jotka olette poissa kotoa, palaattehan kotiinne turvallisesti. Pohtikaa niitä totuuksia, joita olette kuulleet, ja auttakoot ne teitä tulemaan vielä paremmiksi kuin olitte kaksi päivää sitten, kun konferenssi alkoi.

Kunnes taasen kohtaamme puolen vuoden kuluttua, pyydän Herran siunauksia päällenne ja tosiaan kaikkien meidän päällemme, ja teen sen Hänen pyhässä nimessään, Jeesuksen Kristuksen, Herramme ja Vapahtajamme, nimessä. Aamen.

Viitteet

1. OL 19:38.
2. 3. Nefi 11:28–30, kursivointi lisätty.
3. Moosia 2:10–11.

Nouskaa ja loistakaa

Ann M. Dibb

toinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

Yksi suurenmoisimmista tavoista, millä me voimme nousta ja loistaa, on se, että noudatamme luottavaisesti Jumalan käskyjä.

Minulle on etuoikeus saada olla tänä iltana teidän kanssanne. Joka tammikuu odotan innoissani uuden toimintailtojen johtoiheen julkistamista. Varaan kuitenkin aina hetken arvioidakseni, olenko oppinut *menneen* vuoden johtoiheen opetukset.

Kerrataanpa hetken aikaa viime vuosien johtoiheita: "Hyve kaunistakoon ajatuksiasi lakkaamatta"¹, "Minä tahdon teidän olevan lujia ja järkkymättömiä, tekevän aina runsaasti hyviä tekoja"², "Näytä sinä [uskovista] hyvää esimerkkiä"³, "Ole rohkea ja luja, älä pelkää äläkä lannistu"⁴ ja kolmastoista uskonkappale: "Me uskomme, että tulee olla vilpiton, uskollinen, siveellinen, hyväntahtoinen ja hyveellinen ja että tulee tehdä hyvää kaikille ihmisille."⁵

Kun olemme tutkineet näitä pyhien kirjoitusten kohtia ja keskittyneet niihin koko vuoden ajan, niistä on tullut osa sydäntämme, sieluamme ja todistustamme. Me toivomme, että noudatatte edelleen niiden ohjeita, kun keskitämme huomiomme vuoden 2012 toimintailtojen johtoiheeseen, joka on Opissa ja liitoissa.

Luvun 115 johdannossa selitetään, että elettiin vuotta 1838 ja oltiin Far Westissä Missourin osavaltiossa. Joseph Smith teki tiettäväksi Jumalan tahdon "tuon paikan ja Herran huoneen rakentamiseen nähden". Profeetta oli optimistinen ja toiveikas.

Jakeessa 5, jossa tämänvuotinen johtoaihe on, Herra ilmoittaa hänelle: ”Totisesti minä sanon teille kaikille: Nouskaa ja loistakaa, jotta valonne olisi viirinä kansakunnille.”

Mitä te ajattelette, kun kuulette sanan *nouskaa*? Minä ajattelen teitä – kirkon suurenmoisia nuoria. Näen mielessäni, kuinka te nousette utterasti vuoteestanne joka aamu aamuseminaariin. Näen, kuinka te uskollisesti nousette polviltanne päätettyänne päivittäiset rukouksenne. Kuvittelen, kuinka te nousette rohkeasti lausumaan todistuksenne ja puolustamaan tasovaatimuksianne. Teidän sitoutumisenne evankeliumiin ja hyvä esimerkinne innoittavat minua. Monet teistä ovat jo ottaneet vastaan tämän kutsun nousta ja loistaa, ja teidän valonne rohkaisee muita tekemään samoin.

Yksi suurenmoisimmista tavoista, millä me voimme nousta ja loistaa, on se, että noudatamme luottavaisesti Jumalan käskyjä. Me opimme näitä käskyjä pyhistä kirjoituksista, nykyajan profetoilta ja kirjasen *Nuorten voimaksi* sivuilta. Jokaisella teistä pitäisi olla oma kirjaseenne. Olen ympäröinyt omaan kirjaseeni erään kunnioittamani ystävän neuvosta sanat *sinulle* ja *teille*. Tämä yksinkertainen teko muistuttaa minua siitä, että nämä tasovaatimukset eivät ole ainoastaan yleisiä suuntaviivoja – ne ovat erityisesti *minulle*. Toivon, että varaatte aikaa ja ympäröitte ne sanat omaan kirjaseenne, luette sen kannesta kanteen ja tunnette Hengen todistavan, että sen mittapuut ovat yhtä lailla *teille*.

Jotkut teistä kokevat kenties houkutusta olla välittämättä kirjassessa *Nuorten voimaksi* olevista tasovaatimuksista tai hylätä ne. He saattavat katsoa kirjasta ja sanoa: ”Huomaathan, äiti, ettei tässä kirjassa puhuta [täydennä ajankohtaisella aiheella].” Tai he saattavat puolustella itselleen: ”Se, mitä teen, ei ole kovinkaan paha. En takuulla ole niin paha kuin [lisää ystävän tai tuttavan nimi].”

Presidentti Harold B. Lee on opettanut: ”Tärkein kaikista Jumalan käskyistä on se, jonka noudattamisessa teillä on eniten vaikeuksia tänä päivänä.”⁶ Kuningas Benjamin on selittänyt: ”Minä en voi sanoa teille kaikkea, missä voitte tehdä syntiä; sillä on monenlaisia keinoja ja tapoja, jopa niin monia, etten voi niitä luetella.”⁷ Jos joudutte kamppailemaan pitääksenne nämä

tasovaatimukset ja käskyt, kannustan teitä etsimään tukea evankeliumista. Lukekaa pyhiä kirjoituksianne. Viettäköö aikaa kirkon virallisella verkkosivustolla LDS.org löytääksenne vastauksia kysymyksiinne. Keskustelkaa vanhempienne ja niiden kanssa, jotka ovat johtohenkilöitänne kirkossa, sekä niiden kanssa, jotka loistavat kirkkaasti eläessään evankeliumin mukaan. Rukoilkaa. Vuodattakaa sydämenne taivaalliselle Isällemme, joka rakastaa teitä. Käyttäkää parannuksen lahjaa päivittäin. Palvelkaa muita. Ja mikä tärkeintä, kuunnelkaa ja noudattakaa Pyhän Hengen kehotuksia.

Presidentti Thomas S. Monson rohkaisee meitä kaikkia näillä sanoilla: ”Nuoret ystäväni, olkaa vahvoja. – Te erotatte oikean väärästä, eikä mikään naamio, olipa se kuinka vetoava tahansa, pysty muuttamaan sitä. – Jos niin kutsutut ystäväenne yllyttävät teitä tekemään jotakin sellaista, minkä tiedätte vääräksi, *te* olette niitä, jotka puolustavat päättäväisesti sitä, mikä on oikein, siinäkin tapauksessa että jäisitte yksin.”⁸

Taivaallinen Isä ei halua meidän katsovan maailmaan ja *noudattavan* sen alati muuttuvia suuntauksia. Hän haluaa meidän katsovan Häneen ja noudattavan Hänen muuttumattomia ohjeitaan. Hän haluaa meidän elävän evankeliumin mukaan ja *johtavan* muita siihen asettamalla riman korkealle.

Pyhissä kirjoituksissa on monia soveltuvia esimerkkejä, jotka valaisevat tätä ajatusta. Tuomarien kirjassa Vanhassa testamentissa saamme tietää Simsonista. Simsonilla oli syntyessään suuret mahdollisuudet. Hänen äidilleen oli luvattu: ”Hän ryhtyy taistelemaan filistealaisia vastaan ja aloittaa Israelin vapauttamisen.”⁹ Mutta varttuessaan Simson halusi seurata enemmän maailman houkutusia kuin Jumalan ohjausta. Hän teki valintoja pikemminkin, koska ne miellyttivät häntä¹⁰, kuin että ne olisivat olleet oikein. Kun pyhissä kirjoituksissa kerrotaan Simsonin matkoista, teoista ja valinnoista, niissä on toistuvasti mainintoja hänen huonoista valinnoistaan. Sen sijaan että Simson olisi noussut ja loistanut toteuttaakseen suuret mahdollisuutensa, maailma voitti hänet, ja hän menetti Jumalalta saamansa voiman sekä kärsi traagisen, varhaisen kuoleman.

Toisaalta pyhissä kirjoituksissa on esimerkki Danielista. Myös Danielilla oli syntyessään suuret mahdollisuudet. Danielin

kirjan kuudennessa luvussa sanotaan: ”Daniel osoittautui etevämmäksi kuin toiset valvojat ja satraapit, sillä hänessä oli erityinen henki.”¹¹ Kun Daniel kohtasi maailmallisia haasteita, hän ei katsonut alas maailman suuntaan – hän nousi ja katsoi taivaaseen. Sen sijaan että olisi noudattanut kuninkaan maailmallista määräystä, ettei kenenkään pitäisi rukoilla 30 päivään ketään muuta kuin kuningasta, Daniel ”meni taloonsa. Sen kattohuoneen ikkunat olivat Jerusalemiin päin, ja kolme kertaa päivässä Daniel polvistui siellä ja rukoili ja kiitti Jumalaansa, niin kuin hänellä ennenkin oli ollut tapana.”¹²

Daniel ei pelännyt nousta ja loistaa noudattaessaan Jumalan käskyjä. Vaikka hän vietti epämukavan yön leijonien luolassa puolustaessaan sitä, mikä oli oikein, häntä suojeltiin ja siunattiin hänen kuuliaisuutensa tähden. Kun kuningas Dareios seuraavana aamuna haki Danielin pois leijonien luolasta, hän antoi määräyksen, että jokaisen tulisi pelätä Danielin Jumalaa ja noudattaa Danielin esimerkkiä uskollisuudesta. Daniel todellakin osoittaa meille, mitä tarkoittaa olla viirinä kansakunnille ja olla koskaan madaltamatta tasovaatimuksiaan maailman houkutusten edessä.

Minua on siunattu siten että olen saanut kuulla monia nykyajan esimerkkejä nuorista – aivan teidän kaltaisistanne – jotka eivät pelkää nousta ja loistaa ja antaa valonsa olla viirinä ikätoveriensä keskuudessa. Joanna oli yksi vain kolmesta kirkon jäsenestä lukiossaan ja ainoa nuori nainen seurakunnassaan. Hän teki itselleen ja Herralle sitoumuksen, ettei puhuisi koskaan rumia. Kun Joanna sai eräässä koulutehtävässä parikseen nuoren miehen, joka ei ollut tehnyt samaa sitoumusta, hän ei madaltanut tasovaatimuksiaan. Hän pyysi nuorta miestä ottamaan huomioon hänen arvonsa ja kunnioittamaan niitä. Ajan ja monien hienovaraisten ja vähemmän hienovaraisten muistutusten myötä hänen ystävänsä muodosti uusia tapoja ja käytti siistimpää kieltä. Monet huomasivat muutoksen, myös tämän nuoren miehen isä, joka kiitti Joannaa siitä, että tällä oli ollut hyvä vaikutus hänen poikansa elämään.¹³

Hoitaessani äskettäin tehtävää Filippiineillä tapasin Karenin. Karen kertoi eräästä kokemuksesta, kun hän oli lehvänsitoja ja opiskeli hotelli- ja ravintola-alan liikkeenjohdon alemppaa

korkeakoulututkintoa varten. Opettaja vaati, että jokaisen opiskelijan tuli oppia valmistamaan valikoima juomia, joita heidän ravintoloissaan tarjottaisiin, ja maistella niitä. Joissakin niistä oli alkoholia, ja Karen tiesi, että oli vastoin Herran käskyjä, että hän maistaisi niitä. Mahdollisista vakavista seurauksista huolimatta Karen sai rohkeutta nousta ja loistaa, eikä hän maistanut kyseisiä juomia.

Karen selitti: ”Opettajani tuli luokseni ja kysyi minulta, miksen juonut. Hän sanoi: ‘Karen, kuinka sinä pystyt erottamaan maun ja läpäisemään tämän tärkeän oppiaineen, jos et edes maista juomia?’ Kerroin hänelle, että olen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen emmekä me jäsenet juo sellaista, mikä on meille vahingollista. Mitä tahansa hän minulta odottikin – vaikka se merkitsisikin hylättyä arvosanaa – ymmärtäisin sen, mutta en jättäisi elämättä henkilökohtaisten arvojeni mukaan.”

Kului viikkoja, eikä siitä päivästä mainittu enää mitään. Lukukauden lopussa Karen tiesi, että hänen kieltäytymisensä maistamasta juomia heijastuisi hänen lopulliseen arvosanaansa. Hän epäröi katsoa arvosanaansa, mutta kun hän katsoi, hän huomasi, että oli saanut luokan korkeimman arvosanan.

Hän sanoi: ”Opin tästä kokemuksesta, että Jumala – – varmasti siunaa meitä, kun me seuraamme Häntä. Tiedän myös, että vaikka olisinkin saanut hylätyn arvosanan, en katuisi sitä mitä olin tehnyt. Minä tiedän, etten milloinkaan epäonnistu Herran silmissä, kun päätän tehdä sen, minkä tiedän oikeaksi.”¹⁴

Rakkaat nuoret naiset, jokainen teistä on saanut syntyessään suuret mahdollisuudet. Te olette taivaallisen Isän rakkaita tyttäriä. Hän tuntee teidät, ja Hän rakastaa teitä. Hän kutsuu teitä nousemaan ja loistamaan, ja Hän lupaa, että kun teette niin, Hän tukee ja siunaa teitä. Rukoilen, että kukin teistä saa rohkeutta ottaa vastaan Hänen kutsunsa ja saada omakseen Hänen lupauksensa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Viitteet

1. OL 121:45.
2. Moosia 5:15.
3. 1. Tim. 4:12.
4. Joos. 1:9.
5. UK 13.
6. *Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee, 2000, s. 30.*
7. Moosia 4:29.
8. ”Vanhurskauden esimerkkejä”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 65.

9. Tuom. 13:5.
10. Ks. Tuom. 14:3.
11. Dan. 6:3.
12. Dan. 6:11.
13. Ks. Joanna Ehrisman, "The Thing about Being Mormon", julkaisussa *Going on 15: Memoirs of Freshmen*, toim. Katilin Medlin et al., 2010, s. 93–96.
14. Henkilökohtainen kirje Ann M. Dibblelle, 2012.

Etsikää oppia: teillä on työ tehtävänä

Mary N. Cook

ensimmäinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

Siunatkaa lapsianne ja tulevaa kotianne oppimalla mahdollisimman paljon nyt.

Rakkaat nuoret naiset, kuinka rakastammekaan teitä jokaista. Näemme teidän rohkeasti nousevan ja loistavan valona maailmassa, jossa suuret mahdollisuudet tuovat mukanaan suuria haasteita. Tämä saattaa saada teidät miettimään: ”Mitä tulevaisuudella on minun varalleni?” Vakuutan teille, että kun olette hyveellisiä Jumalan tyttäriä, teidän tulevaisuutenne on kirkas! Elätte aikana, jolloin evankeliumin totuudet on palautettu, ja nämä totuudet ovat pyhissä kirjoituksissanne. Saitte Pyhän Hengen lahjan kasteenne yhteydessä, ja Pyhä Henki opettaa teille totuutta ja valmistaa teitä elämän haasteisiin.

Jumala antoi teille moraalisen tahdonvapauden sekä mahdollisuuden oppia ollessanne maan päällä, ja Hänellä on teille työ tehtävänä. Suorittaaksenne tämän työn teillä kullakin on vastuu pyrkiä saamaan oppia. Avain tulevaisuuteenne, ”kirkas toivon [säteenne]”¹, on uudessa *Nuorten voimaksi* -kirjasessa tasovaatimuksen ”Opiskeleminen” kohdassa sekä Nuorten Naisten arvossa ”Tieto”.

”Koulutus – – avaa mahdollisuuksien ovia.”² Kun seuraatte Herran kehotusta etsiä ”oppia vieläpä tutkimalla sekä uskon kautta”³, saatte tietoa tutkimalla ja myös lisää valoa oppiessanne uskon kautta.

Pyrkikää saamaan oppia opiskelemalla uutterasti. Teillä tulee harvoin olemaan mahdollisuutta pyhittää niin paljon aikaa oppimiseen kuin teillä on nyt. Presidentti Gordon B. Hinckley on

neuvonut kirkon nuoria viisaasti: ”Opiskelutapa, jonka luotte koulunkäyntinne aikana, vaikuttaa suurelta osin elinikäiseen tiedonjanoonne.”⁴ ”Teidän tulee hankkia niin paljon koulutusta kuin suinkin pystytte. – – Uhratkaa kaikki, mitä tarvitaan, tullaksenne päteviksi tekemään [tämän] maailman työtä. – – Harjaannuttakaa mieltänne ja käsiänne, niin että teillä voi olla hyvä vaikutus, kun menette elämässänne eteenpäin.”⁵

Puhuessaan erityisesti naisille presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Tulevaisuus on usein tuntematon. Siksi meidän kannattaa valmistautua epävarmuuden varalle. – – Kehotan teitä hankkimaan koulutuksen ja opiskelemaan hyödyllisiä taitoja, niin että olette tarpeen tullen valmiita hankkimaan elannon.”⁶

Nuoret naiset, seuratkaa näiden viisaiden ja innoitettujen profettojen neuvoja. Olkaa hyviä oppilaita. Nouskaa ja loistakaa koulussanne ahkeran työn, rehellisyyden ja nuhteettomuuden ansiosta. Jos joudutte ponnistelemaan erityisen kovasti koulumenestyksenne eteen tai se lannistaa teitä, pyytäkää apua vanhemmiltanne, opettajilta ja avulialta kirkon jäseniltä. Älkää koskaan antako periksi!

Tehkää luettelo asioista, joita haluatte oppia, ja kertokaa sitten ”koulutukseen liittyvistä [tavoitteistanne perheellenne, ystäville ja johtajillenne], niin että he voivat tukea ja kannustaa”⁷ teitä. Tämä on Edistymisen-ohjelman tapa.

Olette teknologian myötä tapahtuvan tiedonsaannin nopean kasvun silminnäkijöitä. Teitä pommitetaan jatkuvasti äänin, videoin ja verkostoitumisin. Olkaa valikoivia älkääkään antako tämän tiedon tulvan häiritä teitä tai hidastaa edistymistänne. Nouskaa, nuoret naiset! *Te* päätätte tavoitteenne. *Te* päätätte, mikä pääsee mieleenne ja sydämeenne.

Osa tärkeimmästä oppimisestanne tapahtuu luokkahuoneen ulkopuolella. Ympäröikää itsenne esimerkillisillä naisilla, jotka voivat opettaa teille kodinhoidon, taiteen, musiikin, sukututkimuksen, urheilun, kirjoittamisen ja puhumisen taitoja. Tutustukaa heihin ja pyytäkää heitä opastamaan teitä. Kun olette oppineet jotakin uutta, opettakaa se toimintaillassa tai ryhtykää itse opastajaksi muille nuorille naisille osana kunniamehiläisen vaatimuksia.

Suurenmoisen äitini lisäksi minulla on ollut monia opastajia elämässäni. Opastaminen tuli minulle tutuksi ensi kertaa ollessani vasta 9-vuotias. Alkeisyhdistyksen opettajani opetti minua ompelemaan ristipistoilla taulun ”Tuon evankeliumin valon kotiin”. Se oli huoneeni seinällä teinivuosiinani. Opettajani ohjasi minua, korjasi minua ja kannusti minua aina matkan varrella. Myöhemmin tuli muita opastajia. Kaksi erinomaista ompelijaa seurakunnassani opetti minua ompelemaan. Heidän ohjauksensa, kärsivällisyytensä ja kannustuksensa ansiosta osallistuin 14-vuotiaana erällä mekolla ompelukilpailuun ja voitin jopa palkinnon! Tuo prosessi lisäsi tiedonjanoani ja erinomaisuuden tavoittelua myös muilla alueilla.

Tiedon hankkiminen nyt tuottaa huikeita osinkoja sitten kun teistä tulee äitejä. ”Äidin koulutustasolla on huomattavan suuri vaikutus hänen [lastensa] koulutusvalintoihin.”⁸ Äidin koulutus voi pitää käsissään ”avaimia köyhyyden kierteen katkaisemiseen”⁹. Naisilla, joilla on korkeampi koulutus, on ”yleensä terveempiä vastasyntyneitä sekä terveempiä, itsevarmempia ja sinnikkäämpiä lapsia, jotka osoittavat kehittyneitä päättely- ja arvostelukykyä”¹⁰.

Opimme lausunnosta ”Perhe – julistus maailmalle”, että ”äiti on ensisijaisesti vastuussa lastensa hoivaamisesta”¹¹. Koulutuksen järjestäminen lapsillenne on osa tuota hoivaamista, ja se on pyhä velvollisuutenne. Kuten ne nuoret sotilaat, joita ”heidän äitinsä olivat opettaneet”¹², te tulette olemaan tärkein opettaja, mitä lapsillanne tulee koskaan olemaan, joten valitkaa opettelemanne asiat harkiten. Siunatkaa lapsianne ja tulevaa kotianne oppimalla mahdollisimman paljon nyt.

Etsikää oppia uskon kautta. Me opimme uskon kautta, kun hankimme hengellistä tietoa uutterasti rukoilemalla, tutkimalla pyhiä kirjoituksia ja olemalla kuuliaisia ja kun etsimme Pyhän Hengen johdatusta, Hänen, joka todistaa kaikesta totuudesta. Jos teette oman osanne hankkiaksenne tietoa, Pyhä Henki voi valaista mieltänne. Kun pyritte pitämään itsenne kelpoillina, Pyhä Henki ohjaa teitä ja lisää valoa oppimiseen.

Kun minä olin nuori nainen, lainasin sukset, jotka olivat aivan liian pitkät, ja monot, jotka olivat aivan liian isot, ja ystäväni opetti minua laskettelemaan! Lähdimme liikkeelle

kauniina kevätpäivänä, jolloin aurinko paistoi, lumi oli täydellistä ja taivas oli pilvetön ja sininen. Huoli jyrkistä rinteistä unohtui, kun iloitsin siitä, mitä opin. Ja vaikka kaaduin monta kertaa niillä pitkillä suksilla, nousin ylös ja yritin uudelleen. Ihastuin laskettelemiseen!

Huomasin kuitenkin pian, etteivät kaikki päivät suksilla ja kaikki sääolosuhteet olleet yhtä ihanteellisia. Päivinä, jolloin taivas oli pilvessä, me laskettelimme niin sanotun ”lattean valon” olosuhteissa. Lattea valo syntyy, kun pilvet hajottavat auringosta tulevan valon. Kun katsoo eteenpäin valkoista lunta, ei kykene havaitsemaan syvyyseroja ja on vaikea arvioida rinteen jyrkkyyttä tai nähdä rinteessä olevia kumpareita ja töyssyjä.

Nuoret naiset, tulevaisuus saattaa näyttäytyä teille samanlaisena kuin tuo jyrkkä rinne näyttäytyi minulle. Teistä voi toisinaan tuntua, että elätte latteassa valossa ettekä kykene näkemään, mitä edessänne odottaa. Oppiminen uskon kautta antaa teille itseluottamusta ja auttaa teitä suunnistamaan epävarmuuden aikojen halki.

Matteuksen evankeliumin luvussa 25 vertaus kymmenestä morsiusneidosta opettaa meille, että hengellinen valmistautuminen on välttämätöntä ja että se täytyy saavuttaa yksilöinä. Muistatthän, että kaikki kymmenen morsiusneitoa oli kutsuttu saattamaan sulhasta hääjuhlaan, mutta ainoastaan viisi viisasta morsiusneitoa oli varannut öljyä lamppuihinsa.

”Tyhmät sanoivat viisaille: ’Antakaa meille vähän öljyä, meidän lamppumme sammuvat.’

Mutta viisaat vastasivat: ’Emme me voi, ei se riitä meille kaikille. Menkää ostamaan kauppiailta.’

Mutta kun he olivat ostamassa öljyä, sulhanen tuli. Ne, jotka olivat valmiit, menivät hänen kanssaan häätaloon, ja ovi suljettiin.”¹³

Saatatte ajatella, että viisi viisasta morsiusneitoa olivat itsekkäitä, kun eivät antaneet omasta öljyistään, mutta se oli mahdotonta. Jokaisen on valmistauduttava hengellisesti itse, pisara pisaralta, eikä sitä voi antaa muille.

Nyt on teidän aikanne ahkeroida uutterasti lisätäksenne hengellistä tietoaanne – pisara pisaralta – rukoilemalla, tutkimalla pyhiä kirjoituksia ja olemalla kuuliaisia. Nyt on teidän aikanne

hankkia koulutusta – pisara pisaralta. Jokainen hyveellinen ajatus ja teko lisää myös öljyä lamppuihinne tehden teistä kelvollisia saamaan johdatusta Pyhäältä Hengeltä, jumalalliselta opettajaltamme.

Pyhä Henki opastaa teitä matkallanne täällä kuolevaisuudessa, jopa silloin kun tunnette olevanne latteassa valossa, epävarmoina siitä, mitä edessä odottaa. Teidän ei tarvitse pelätä. Kun pysytte polulla, joka johtaa iankaikkiseen elämään, Pyhä Henki opastaa teitä päätöksissänne ja oppimisessanne.

Todistan teille omakohtaisesta kokemuksesta, että jos etsitte oppia, paitsi tutkimalla myös uskon kautta, teitä *tullaan* opastamaan siinä, mitä ”Herra – – haluaa teidän tekevän ja mitä teidän täytyy tietää”¹⁴.

Sain patriarkallisen siunaukseni, kun olin nuori nainen, ja minua neuvottiin valmistautumaan hankkimalla hyvä koulutus sekä oppimaan varhain elämässä niitä hyveitä, joita tarvitaan kodinhoidossa ja perheen kasvattamisessa. Halusin kovasti oman perheen siunauksen, mutta tuo siunaus ei toteutunut ennen kuin olin 37-vuotias, jolloin viimein avioiduin. Aviomieheni oli jäänyt leskeksi, joten sinä päivänä kun meidät sinetöitiin temppeleissä, minua siunattiin kerralla niin, että sain sekä aviomiehen että nelilapsisen perheen.

Pitkän aikaa sitä ennen oli monia päiviä, jolloin minusta tuntui kuin laskettelisin latteassa valossa kysellen: ”Mitä tulevaisuudella on minun varalleni?” Yritin noudattaa patriarkallisen siunaukseni kehotuksia. Opiskelin uutterasti valmistuakseni opettajaksi, ja jatkoin opintojani pätevoityäkseni alakoulun rehtoriksi. Rukoilin taivaallista Isääni ja etsin Pyhän Hengen johdatusta. Pidin tiukasti kiinni profeettojen lupauksesta, jotka vakuuttivat minulle, että jos pysyn vilpittömänä ja uskollisena, pidän liittoni, palvelen Jumalaa ja rakastan taivaan Isääni ja Herraa Jeesusta Kristusta, minulta ei evättäisi mitään niistä iankaikkisista siunauksista, joita taivaallisella Isällä on Hänen uskollisille lapsilleen.¹⁵

Tiedän, että koulutukseni valmisti minua elämään, joka on osoittautunut täysin erilaiseksi kuin olin kuvitellut mielessäni ollessani nuori nainen. Luulin opiskelevani kasvatustiedettä opettaakseni oppilaita koulussa ja tulevia lapsiani, mutta en

tiennyt, että Herra valmisti minua myös opettamaan englantia Mongoliassa lähetystyössä aviomieheni kanssa ja opettamaan kirkon nuoria naisia kautta maailman ja opettamaan lastenlapsilleni tiedon arvoa – kaikki ihania siunauksia, joita en olisi koskaan osannut kuvitellakaan.

Minä todistan, että taivaan Isämme tuntee teidät ja rakastaa teitä. Hän luottaa teihin suuresti, ja Hänellä on tehtävänä työ, jonka vain *te* voitte tehdä. Haluan vakuuttaa teille, että te *tulette olemaan valmiita* tuohon suureen työhön, jos te etsitte oppia tutkimalla ja myös uskon kautta. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Viitteet

1. Gordon B. Hinckley, "Ojentakaamme auttava käsi ja kohottakaamme", *Liahona*, tammikuu 2002, s. 67.
2. *Nuorten voimaksi – uskollisuus Jumalalle*, Kirjanen, 2011, s. 9.
3. OL 88:118.
4. *Way to Be! Nine Ways to Be Happy and Make Something of Your Life*, 2002, s. 28.
5. "Seek Learning", *New Era*, syyskuu 2007, s. 2–4.
6. "Jos te olette valmiita, te ette pelkää", *Liahona*, marraskuu 2004, s. 116.
7. *Nuorten voimaksi – uskollisuus Jumalalle*, s. 9.
8. Cheryl Hanewicz ja Susan R. Madsen, "The Influence of a Mother on a Daughter's College Decision", *Utah Women and Education Project Research Snapshots*, nro 3, tammikuu 2011, s. 1.
9. Marjorie Cortez, "Mom's Education Key to Halt Poverty Cycle", *Deseret News*, 23. syyskuuta 2011, s. A1.
10. Olene Walker, "More Utah Women Need to Finish College", *Salt Lake Tribune*, 30. lokakuuta 2011, s. O4.
11. *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
12. Alma 56:47.
13. Matt. 25:8–10.
14. Henry B. Eyring, "Education for Real Life", *Ensign*, lokakuu 2002, s. 18.
15. M. Russell Ballard, "Preparing for the Future", *Ensign*, syyskuu 2011, s. 27.

Nyt on aika nousta ja loistaa!

Elaine S. Dalton

Nuorten Naisten ylijohdaja

Te Jumalan tyttäret synnyitte johtamaan.

Ikkunastani Nuorten Naisten toimistossa avautuu mahtava näkymä Suolajärven temppelille. Näen joka päivä enkeli Moronin, joka seisoo temppelin huipulla loistavana symbolina paitsi omasta uskostaan myös meidän uskostamme. Rakastan Moronia, koska hän pysyi puhtaana ja uskollisena varsin turmeltuneessa yhteiskunnassa. Hän on minun sankarini. Hän seisoi yksin. Minusta tuntuu jotenkin, että hän seisoo temppelin huipulla tänä päivänä ja kehottaa meitä olemaan rohkeita, muistamaan, keitä me olemme, ja olemaan kelpollisia astumaan pyhään temppeliin – ”nousemaan ja loistamaan”¹, seisomaan maailman hälinän yläpuolella ja, kuten Jesaja profetoi, “[nousemaan] Herran vuorelle”² – pyhään temppeliin.

Täällä on tänään koolla Herran valittuja tyttäriä. Koko maailmassa ei ole vaikutusvaltaisempaa joukkoa, joka puolustaa totuutta ja vanhurskautta, kuin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon nuoret naiset ja naiset. Näen teidän jaloutenne ja olen tietoinen teidän jumalallisesta identiteetistänne ja päämäärästänne. Te kunnostauduite kuolevaisuutta edeltävässä elämässä. Teidän sukulinjaanne kuuluu liittoja ja lupauksia. Te olette perineet uskollisten patriarkkojen, Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin, hengelliset ominaisuudet. Eräs Jumalan profeetta sanoi kerran jokaisesta teistä, jotka olette täällä tänään, että te olette tulevaisuuden ”kirkkaasti loistava toivon aihe”³. Olen samaa mieltä! Teidän valonne loistaa kirkkaana varsin haasteellisessa maailmassa. Nämä ovat todellakin ”aikoja,

jotka eivät unohdu milloinkaan”⁴. Tämä on *teidän* aikaanne, ja *nyt* on aika nuorten naisten kaikkialla nousta ja loistaa, ”jotta valonne olisi viirinä kansakunnille”⁵.

”Viiri on korkeiden ihanteiden vertauskuva”⁶. Meidän tulee olla pyhyiden viirinä, jonka koko maailma näkee! Uuteen tarkistettuun *Nuorten voimaksi* -kirjaseen sisältyvät paitsi tarkat tasovaatimukset noudatettavaksi elämässä myös luvatut siunaukset, jos teette niin. Tässä tärkeässä kirjasesä olevat sanat ovat mittapuita maailmaa varten, ja eläminen näiden tasovaatimusten mukaan auttaa teitä tietämään, mitä tehdä, jotta teistä tulisi enemmän Vapahtajan kaltaisia ja jotta olisitte onnellisia yhä pimenevämmässä maailmassa. Eläminen tämän kirjan tasovaatimusten mukaan auttaa teitä olemaan kelvollisia Pyhän Hengen jatkuvaan kumppanuuteen. Maailmassa, jossa te elätte, tarvitsette tuota kumppanuutta tehdessänne tärkeitä päätöksiä, jotka määrittävät suurelta osin tulevan menestyksenne ja onnenne. Näiden tasovaatimusten mukainen elämä auttaa teitä jokaista olemaan kelvollinen astumaan Herran pyhiin temppelieihin ja saamaan siellä ne siunaukset ja sen voiman, jotka odottavat teitä, kun teette pyhiä liittoja ja pidätte ne.⁷

Kun tyttäreemme Emi oli pikkutyttö, hän seuraili mielellään jokaista liikettäni, kun valmistauduin lähtemään kirkkoon. Katseltuaan toimiani hän kampasi hiuksensa ja puki päälleen mekon, ja sitten hän aina pyysi minua laittamaan vähän ”kiiltoa”. Se ”kiilto”, josta hän puhui, oli paksua ihovoidetta, jota käytin ryppejen ehkäisyyn. Pyynnön mukaisesti laitoin sitä Emin poskille ja huulille, ja sitten hän hymyili ja sanoi: ”Nyt me ollaan valmiita lähtemään!” Emi ei ymmärtänyt, että hänellä oli ”kiiltoa” jo valmiiksi. Hänen kasvonsa säteilivät, koska hän oli niin puhdas ja viaton ja hyvä. Hänellä oli Henki kanssaan, ja se näkyi.

Toivon, että jokainen nuori nainen, joka on täällä tänään, tietäisi ja ymmärtäisi, että hänen kauneutensa – ”kiiltonsa” – ei tule meikistä, ihovoiteista tai viimeisimmästä vaate- tai hiusmuodista. Se tulee omasta henkilökohtaisesta puhtaudestanne. Kun elätte tasovaatimusten mukaan ja olette kelvollisia Pyhän Hengen jatkuvaan kumppanuuteen, teillä voi olla voimallinen vaikutus maailmaan. Teidän esimerkkinne,

teidän silmienne valo, tekee vaikutuksen muihin, jotka näkevät teidän "kiiltoon", ja he haluavat olla samanlaisia kuin te. Mistä te saatte tämän valon? Herra on se valo, "ja Henki valaisee kautta maailman jokaisen ihmisen, joka kuulee Hengen ääntä"⁸. Jumalallinen valo tulee silmiinne ja kasvoillenne, kun pääsette lähemmäksi taivaallista Isääne ja Hänen Poikaansa Jeesusta Kristusta. Sillä tavalla saamme sitä "kiiltoa"! Ja sitä paitsi, kuten te kaikki voitte nähdä, se "kiiltävä voide" ei oikeastaan edes auttanut ryppyihini!

Kutsu "nousta ja loistaa" kehottaa teitä jokaista johtamaan maailmaa mahtavan asian puolesta – kohottamaan viirin – ja johtamaan tätä sukupolvea hyveellisyydessä, puhtaudessa ja tempelikelpoisuudessa. Jos haluatte muuttaa maailmaa, *teidän täytyy erottua maailmasta*. Toistan presidentti Joseph F. Smithin sanoja, jotka hän sanoi oman aikansa naisille: "Teidän ei ole määrä olla maailman [nuorten] naisten johdettavissa. Teidän on määrä johtaa maailman [nuoria] naisia kaikessa, mikä on – puhdistavaa ihmislapsille."⁹ Nuo sanat vaikuttavat tosiltä tänä päivänä. Te Jumalan tyttäret synnyitte johtamaan.

Maailmassa, jossa elämme, teidän kykynne johtaa edellyttää Pyhän Hengen ohjausta ja jatkuvaa kumppanuutta. Hän kertoo teille "kaiken, mitä teidän tulee tehdä"¹⁰, kun ymmärrätte Hänen opastustaan ja kuiskauksiaan ja luotatte niihin. Ja koska Pyhä Henki ei asu epäpyhissä temppeleissä, jokaisen meistä täytyy tutkia tapojamme ja sydäntämme. Jokaisen meistä täytyy muuttaa jotakin – tehdä parannusta. Kuten kuningas Lamonin isä sanoi Mormonin kirjassa: "Minä luovun *kaikista* synneistäni tunteakseni sinut."¹¹ Olemmeko me, te ja minä, halukkaita tekemään samoin?

Eräs joukko nuoria Queen Creekissä Arizonassa päätti "nousta ja loistaa" ja johtaa paikkakuntansa nuoria elämään niiden tasovaatimusten mukaan, jotka on esitetty kirjassessa *Nuorten voimaksi*. Jokainen kirjoitti päiväkirjaansa jotakin, minkä tunti estävän häntä edistymästä, tai jotakin, minkä halusi muuttaa elämässään. Sitten he kirjaimellisesti kaivoivat kuopan. He kokoontuivat yhteen, repivät irti kyseiset päiväkirjan sivut ja heittivät ne maassa olevaan kuoppaan, aivan kuin Ammonin kansa Mormonin kirjassa teki aseilleen.¹² Sitten he hautasivat nuo

sivut, ja sinä päivänä kukin heistä sitoutui muuttumaan. He tekivät parannuksen. He päättivät nousta!

Onko teillä elämässänne jotakin, mikä teidän täytyy muuttaa? Te pystytte siihen. Te pystytte tekemään parannuksen Vapahtajan äärettömän sovitusuhrin ansiosta. Hän teki mahdolliseksi sen, että te ja minä voimme muuttua, tulla jälleen puhtaiksi ja tahrattomiksi ja tulla Hänen kaltaisikseen. Ja Hän on luvannut, että kun teemme sen, Hän ei enää muista meidän syntejämme eikä virheitämme.¹³

Joskus voi tuntua miltei mahdottomalta jatkaa loistamista. Te kohtaatte hyvin monia haasteita, jotka saattavat peittää näkyvistä kaiken valon lähteen, joka on Vapahtaja. Joskus tie on vaikea, ja joskus voi jopa tuntua siltä, että valo on sankan sumun peitossa. Niin tapahtui erään Florence Chadwick -nimisen nuoren naisen elämässä. Florence oli kymmenvuotiaana huomannut olevansa taitava uimari. Hän ui Englannin kanaalin poikki 13 tunnin ja 20 minuutin ennätysajassa. Florence nautti haasteista, ja myöhemmin hän yritti uida Kalifornian rantaviivan ja Catalina-saaren välisen matkan – noin 34 kilometriä. Tällä uintimatalla hän uupui uituaan 15 tuntia. Tuli sankka sumu, joka peitti rantaviivan näkyvistä. Florencen äiti ajoi veneessä hänen vierellään, ja hän sanoi äidilleen, ettei uskonut pääsevänsä perille. Hänen äitinsä ja valmentajansa kannustivat häntä jatkamaan, mutta hän näki vain sumun. Hän lakkasi uimasta, mutta noustuaan veneeseen hän huomasi lopettaneensa vain puolentoista kilometrin päässä rantaviivasta. Myöhemmin kun häntä haastateltiin ja häneltä kysyttiin, miksi hän oli lakannut uimasta, hän tunnusti, ettei se johtunut veden kylmyydestä eikä matkan pituudesta. Hän sanoi: ”Sumu päihitti minut.”¹⁴

Hän yritti taas samaa uintimatkaa myöhemmin, ja jälleen kerran nousi sankka sumu. Mutta tällä kertaa hän jatkoi matkaansa, kunnes onnistui saavuttamaan rantaviivan. Tällä kertaa, kun häneltä kysyttiin, mikä muutti tilanteen, hän sanoi, että uidessaan sakean sumun läpi ja koko uintimatkinsa ajan hän ajatteli mielessään rantaviivaa.¹⁵

Florence Chadwickin tavoitteena oli rantaviiva. Kullekin meistä tavoitteena on temppele. Nuoret naiset, pysykää keskittyneinä. Älkää päästäkö tavoitteitanne näkyvistänne. Älkää

antako moraalittomuuden saasteen sankan sumun ja maailman lannistavien äänien estää teitä saavuttamasta tavoitteitanne, elämästä tasovaatimusten mukaan, nauttimasta Pyhän Hengen kumppanuudesta ja olemasta kelvollisia astumaan pyhiin temppeleihin. Pitäkää sydämessänne ja mielessänne aina näkymä temppeleistä, Vapahtajan pyhästä huoneesta.

Useita viikkoja sitten seisoin Renon tempppelin selestisessä huoneessa Nevadassa. Siihen huoneeseen virtasi kirkasta valoa, jota kristallikruunu korosti entisestään. Valo heijastui sen lukuisista hiotuista särmistä joka puolelle kaikissa sateenkaaren väreissä hohtavina valoläikkinä. Henkeäni salpasi, kun ymmärsin, että Vapahtaja on ”maailman valo ja elämä”¹⁶, että juuri *Hänen* valoan meidän täytyy pitää koholla ja heijastaa. *Me* olemme niitä pieniä kristalleja, jotka heijastavat Hänen valoan, ja tehdäksemme niin meidän täytyy olla puhtaita ja vailla maailman pölyä. Kun seisoin temppeleissä tuona päivänä, kuulin jälleen mielessäni Moronin kehotuksen meille – Siionin tyttärille: ”Herää ja nouse tomusta.”¹⁷ ”Ja [ole] koskematta pahaan lahjaan tai siihen, mikä on epäpuhdasta.”¹⁸ ”Herää ja nouse – – ja pukeudu kauniisiin vaatteisiisi, oi tytär Siion – –, jotta iankaikkisen Isän liitot, jotka hän on tehnyt sinun kanssasi, oi Israelin huone, toteutuisivat.”¹⁹

Tempppelin luvatut siunaukset ulottuvat paitsi teihin myös kaikkiin sukupolviin. Kun teette temppeleistä tavoitteenne, teidän hyvää tekevä vaikutuksenne ulottuu tämän ajan ja paikan yli, ja siitä työstä, jota teette edellänne menneiden puolesta, tulee profetian täyttymys!

Viime yleiskonferenssissa kuuntelin innoissani vanhin David A. Bednarin kehottavan teitä jokaista osallistumaan oman sukunne tutkimiseen ja temppeleilyöhön niiden puolesta, jotka ovat kuolleet vailla Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin siunauksia.²⁰ Kun hän esitti teille tuon kutsun, sydämeni hypähti rinnassani. Luemme Opista ja liitoista, että oli ”muita oivallisia henkiä, jotka oli varattu tulemaan maailmaan aikojen täytyessä, jotta he olisivat mukana laskemassa suuren myöhempien aikojen työn perustuksia, mukaan luettuina temppeleiden rakentaminen ja toimitusten suorittaminen kuolleiden lunastamiseksi niissä”²¹. Tämä on teidän aikaanne, ja

teidän työnne on alkanut! Nyt on aika olla kelvollinen saamaan temppeleisuositus ja hankkia se. Kun teette tätä työtä, teistä tulee pelastajia Siionin vuorella.²²

Vanhin Russell M. Nelson on sanonut teistä: ”Kirkon nuorten naisten vaikutus on kuin nukkuva jättiläinen. Se herää, nousee ja innoittaa mahtavana voimana maailman ihmisiä vanhurskauteen.”²³ Nuoret naiset, nouskaa ja ottakaa paikanne niissä kunniakkaita tapahtumissa, jotka tulevat muovaamaan omaa tulevaisuuttanne ja maailman tulevaisuutta. Aika on nyt!

”Laella kukkulan kas lippu hulmuu, ja katseet maailman jo siihen kohoaa.”²⁴ Nuoret naiset, te olette se lippu! Olkaa hyveellisiä ja puhtaita, etsikää Pyhän Hengen kumppanuutta, haudatkaa syntinne ja rikkomuksenne, pysykää keskittyneinä älkääkään antako moraalittomuuden saasteen sumun peittää tavoitteitanne näkyvistä. Olkaa kelvollisia menemään temppeleihin nyt. Laittakaa itseenne ”kiiltoa”! Todistan koko sydämeistäni, että Jumala elää ja että Hän valaisee elämämme, kun pääsemme lähelle Hänen rakasta Poikaansa – Vapahtajaamme Jeesusta Kristusta. Ja rukoulen, että Moronin tavoin mekin nousemme ja loistamme, jotta valomme olisi viirinä kansakunnille!²⁵ Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen.

Viitteet

1. OL 115:5.
2. Jes. 2:3; 2. Nefi 12:3.
3. Gordon B. Hinckley, ”Voimakas ja järkkymätön tuki”, *Maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous*, 10. tammikuuta 2004, s. 20.
4. Oliver Cowdery kohdassa JS H 71, viite.
5. OL 115:5.
6. Ezra Taft Benson, ”Vahvista vaarnasi”, *Valkeus*, elokuu 1991, s. 4.
7. Ks. OL 109:22.
8. OL 84:46.
9. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 184.
10. 2. Nefi 32:5.
11. Alma 22:18, kursivointi lisätty.
12. Ks. Alma 24:17.
13. Ks. OL 58:42.
14. Ks. Sterling W. Sill julkaisussa *Conference Report*, huhtikuu 1955, s. 117.
15. Ks. Randy Alcom, ”Florence Chadwick and the Fog”, epm.org/resources/2010/Jan/21/florence-chadwick-and-fog. Ks. myös ”Florence Chadwick”, julkaisussa *Encyclopedia of World Biography*, osa 19, 2004, s. 64–66; ”Navigation Information” ja ”Swim Successes”, Catalina Channel Swimming Federation, swimcatalina.com, haettu 27. maaliskuuta 2012. Florence Chadwickista on olemassa lisää erilaisia kertomuksia.
16. 3. Nefi 9:18.
17. Moroni 10:31.
18. Moroni 10:30.

19. Moroni 10:31.
20. Ks. "Lasten sydämet kääntyvät", *Liahona*, marraskuu 2011, s. 24–27.
21. OL 138:53–54.
22. Ks. Ob. 21; OL 103:9; ja *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 491–500.
23. "Daughters of Zion", *New Era Young Women Special Issue*, marraskuu 1985, s. 9.
24. "Laella kukkulan", *MAP-lauluja*, 4.
25. Ks. OL 115:5.

Uskokaa, olkaa kuuliaisia ja kestäkää

Presidentti Thomas S. Monson

Uskokaa, että on äärimmäisen tärkeää pysyä vahvana ja uskollisena evankeliumin totuuksille. Todistan, että näin on!

Rakkaat nuoret sisareni, tämä vastuullinen tehtävä puhua teille tekee minut nöyräksi. Rukoilen Jumalalta apua, että minut tehtäisiin tämän tilaisuuden vertaiseksi.

Vain 20 vuotta sitten te ette olleet edes aloittaneet matkaanne läpi kuolevaisuuden. Olitte yhä taivaallisessa kodissanne. Olitte siellä niiden parissa, jotka rakastivat teitä ja kantoivat huolta teidän iankaikkisesta hyvinvoinnistanne. Lopulta elämä maan päällä kävi välttämättömäksi teidän edistymisellenne. Epäilemättä lausuttiin jäähyväisiä ja ilmaistiin luottamusta. Te saitte ruumiin ja teistä tuli kuolevaisia, ja te jouduitte eroon taivaallisen Isänne edestä.

Täällä maan päällä teitä odotti kuitenkin riemukas vastaanotto. Nuo ensimmäiset vuodet olivat kallisarvoisia, ainutlaatuisia vuosia. Saatanalla ei ollut mitään valtaa kiusata teitä, sillä teistä ei ollut vielä tullut vastuullisia. Te olitte viattomia Jumalan edessä.

Pian siirryitte siihen vaiheeseen, jota jotkut nimittävät kamalaksi teini-iäksi. Minä puhun mieluummin upeasta teini-iästä. Millainen mahdollisuuksien aika, kasvun kausi, kehittymisen ajanjakso – jota leimaa tiedon karttuminen ja totuuden etsintä.

Kukaan ei ole kuvannut teini-ikää helpoksi. Ne ovat usein epävarmuuden vuosia, jolloin teistä tuntuu, ettette täytä odotuksia, jolloin yritätte löytää paikkanne ikätovereidenne joukossa ja yritätte kuulua joukkoon. Se on aikaa, jolloin teistä on tulossa itsenäisempiä – ja jolloin kenties haluatte enemmän vapautta kuin vanhempanne ovat halukkaita teille vielä nyt antamaan. Ne ovat myös tärkeimpiä vuosia, jolloin Saatana viekoittelee teitä ja tekee parhaansa houkutellakseen teidät pois polulta, joka johtaa teidät takaisin siihen taivaalliseen kotiin, josta olette tulleet, ja takaisin rakkaidenne luo siellä ja takaisin taivaallisen Isänne luo.

Teidän ympärillänne oleva maailma ei ole varustautunut antamaan apua, jota tarvitsette selviytyäkseen tästä usein vaarallisesta matkasta. Hyvin monet ihmiset nykypäivän yhteiskunnassamme näyttävät luisuneen turvallisilta kiinnityspaikoilta ja ajautuneen pois rauhan satamasta.

Sallivuus, moraalittomuus, pornografia, huumeet, ikätoverien painostuksen voima – kaikki nämä ja muut asiat – saavat monet heittelehtimään synnin merellä ja murskautumaan hukattujen mahdollisuuksien, menetettyjen siunausten ja särkyneiden unelmien teräviin karikkoihin.

Onko olemassa tietä turvaan? Onko olemassa pakotietä uhkaavalta tuholta? Vastaus on raikuva *kyllä!* Neuvon teitä katsomaan kohti Herran majakkaa. Olen sanonut tämän aiemmin ja sanon sen jälleen: ei niin sankkaa sumua, ei niin pimeää yötä, ei niin ankaraa myrskyä, ei niin eksynyttä merimiestä, etteikö Herran majakka pystyisi pelastamaan. Se viitoittaa väylän elämän myrskyjen halki. Se kutsuu: *"Tämä on tie turvaan. Tämä on tie kotiin."* Se lähettää valomerkkejä, jotka on helppo nähdä ja jotka eivät koskaan petä. Jos seuraatte niitä merkkejä, ne opastavat teidät takaisin taivaalliseen kotiinne.

Haluan tänä iltana puhua teille kolmesta keskeisestä Herran majakan lähettämästä merkistä, jotka auttavat teitä palaamaan sen Isän luo, joka innokkaana odottaa teidän voitokasta kotiinpaluutanne. Nämä kolme merkkiä ovat *uskokaa, olkaa kuuliaisia ja kestäkää*.

Ensimmäiseksi mainitsen merkin, joka on perusluonteinen ja välttämätön: *uskokaa*. Uskokaa, että te olette taivaallisen Isän

tyttäriä, että Hän rakastaa teitä ja että te olette täällä loistavaa tarkoitusta varten – saadaksenne iankaikkisen pelastuksenne. Uskokaa, että on äärimmäisen tärkeää pysyä vahvana ja uskollisena evankeliumin totuuksille. Todistan, että näin on!

Nuoret ystäväni, uskokaa niihin sanoihin, jotka lausutte joka viikko toistaessanne Nuorten Naisten johtoiheen. Miettikää niiden sanojen merkitystä. Niihin sisältyy totuus. Pyrkikää aina elämään niissä esitettyjen arvojen mukaan. Uskokaa, kuten johtoiheessanne sanotaan, että jos hyväksytte nämä arvot ja toimitte niiden mukaan, te valmistaudutte vahvistamaan kotianne ja perhettä, tekemään pyhiä liittoja ja pitämään ne, saamaan temppeletoimitukset ja lopulta pääsemään osallisiksi korotuksen siunauksista. Nämä ovat ihania evankeliumin totuuksia, ja niitä noudattamalla te olette onnellisempia koko tämän elämän ajan ja sen jälkeen kuin olette, jos ette piittaa niistä.

Useimmille teistä on opetettu evankeliumin totuuksia siitä asti kun olitte aivan pieniä. Rakastavat vanhemmat ja huolehtivat opettajat ovat opettaneet teitä. Ne totuudet, joita he ovat kertoneet teille, ovat auttaneet teitä saamaan todistuksen. Te olette uskoneet, mitä teille on opetettu. Vaikka tämä todistus voi jatkuvasti saada hengellistä ravintoa ja kasvaa, kun tutkitte, kun rukoulette johdatusta ja kun osallistutte kirkon kokouksiinne joka viikko, niin tämän todistuksen pitäminen elävänä riippuu teistä. Saatana yrittää kaikin voimin tuhota sen. Teidän tulee ravita todistustanne koko elämänne ajan. Aivan kuten kirkkaasti palavan nuotion liekit, teidänkin todistuksenne – ellei sitä ravita jatkuvasti – riutuu hehkuvaksi hiilokseksi ja sitten kylmenee täysin. Ette saa antaa niin tapahtua.

Kun teillä on sunnuntaikokouksiinne ja viikkotoimintoihinne osallistumisen lisäksi mahdollisuus osallistua seminaariin – joko aamuseminaariin tai vapaatuntiseminaariin – hyödyntäkää se tilaisuus. Monet teistä osallistuvat nykyään seminaariin. Kuten kaikissa elämän asioissa, suuri osa siitä, mitä saatte seminaarikokemuksestanne, riippuu teidän asenteestanne ja halukkuudestanne saada opetusta. Olkoon asenteenanne nöyryys ja halu oppia. Kuinka kiitollinen olenkaan siitä mahdollisuudesta, joka minulla oli teini-ikäisenä osallistua aamuseminaariin, koska

sillä oli ehdottoman tärkeä vaikutus minun kehitykselleni ja todistukseni kehittymiselle. Seminaari voi muuttaa elämän.

Joitakin vuosia sitten kuuluin erään hallituksen johtokuntaan, jossa oli eräs hieno mies, joka oli saavuttanut suurta menestystä elämässä. Hänen nuhteettomuutensa ja uskollisuutensa kirkkoa kohtaan teki minuun vaikutuksen. Sain kuulla, että hän oli saanut todistuksen ja liittynyt kirkkoon seminaarin ansiosta. Kun hän meni naimisiin, hänen vaimonsa oli ollut koko ikänsä kirkon jäsen. Hän itse ei kuulunut mihinkään kirkkoon. Vaikka vaimo vuosien varrella kuinka yritti, miestä ei näyttänyt millään tavoin kiinnostavan kirkossa käyminen vaimonsa ja lastensa kanssa. Ja sitten hän alkoi kuljettaa kahta tyttärtään amuseminaariin. Hän jäi aina autoon tyttöjen ollessa seminaariluokassaan, ja sitten hän vei heidät kouluun. Eräänä päivänä satoi, ja toinen hänen tyttäristään sanoi: ”Tule sisään, isä. Voit istua käytävässä.” Hän otti kutsun vastaan. Luokkaan johtava ovi oli auki, ja hän alkoi kuunnella. Hänen sydämensä liikuttui. Koko sen jäljellä olevan kouluvuoden ajan hän osallistui seminaariin tyttäriensä kanssa, mikä johti lopulta hänen jäsenyyteensä ja elinikäiseen aktiivisuuteen kirkossa. Antakaa seminaarin omalta osaltaan rakentaa ja vahvistaa todistustanne.

Tulee aikoja, jolloin kohtaatte haasteita, jotka saattaisivat vaarantaa todistuksenne, tai saatatte laiminlyödä sitä tavoitellessanne muita mielenkiinnon kohteita. Pyydän teitä pitämään todistuksenne vahvana. Teidän – ja yksin teidän – vastuunanne on pitää sen liekki kirkkaasti palamassa. Se vaatii ponnistelua, mutta sitä ponnistelua te ette ikinä tule katumaan. Mieleeni muistuvat Julie de Azevedo Hanksin kirjoittaman laulun sanat. Viitaten todistukseensa hän kirjoitti:

*Läpi muutosten tuulten
Tuskan saartamana
Varjelen sitä hengelläni
Tarvitsen sen lämpöä – tarvitsen sen valoa
Vaikka myrsky raivoaa
Suojaan sitä sateelta
Pysyn
Liekin vartijana.¹*

Kehotan teitä uskomaan ja sitten pitämään todistuksenne liekin kirkkaasti palamassa, tulipa mitä tahansa.

Seuraavaksi, nuoret naiset, kehotan teitä *olemaan kuuliaisia*. Olkaa kuuliaisia vanhemmillenne. Olkaa kuuliaisia Jumalan laeille. Ne on antanut meille rakastava taivaallinen Isä. Jos noudatamme niitä, elämämme on antoisampaa, yksinkertaisempaa. Haasteemme ja vaikeutemme ovat helpompia kestää. Saamme Herran lupaamat siunaukset. Hän on sanonut: ”Herra vaatii sydäntä ja altista mieltä; ja alttiit ja kuuliaiset saavat syödä Siionin maan hyvyyttä näinä viimeisinä aikoina.”²

Teillä on elettävänä vain yksi elämä. Pitäkää se niin vapaana ongelmistakin kuin vain pystytte. Teitä houkutellessaan – toisinaan houkuttelijoita ovat ne, joita olette luulleet ystäviksi.

Joitakin vuosia sitten puhuin erään Ruusutyttöjen neuvojan kanssa, joka kertoi minulle kokemuksesta erään luokkansa nuoren naisen kanssa. Tätä nuorta naista oli houkuteltu kerta toisensa jälkeen lähtemään totuuden polulta ja kulkemaan synnin kiertotietä. Muutamien koulutoveriensa jatkuvan taivuttelun jälkeen hän oli viimein suostunut lähtemään sellaiselle kiertotielle. Suunnitelma oli valmiina: hän kertoisi vanhemmilleen menevänsä Nuorten Naisten toimintailtaan. Hän aikoi kuitenkin jäädä sinne vain siksi aikaa, kunnes hänen ystävänsä ja näiden treffikaverit tulisivat hakemaan häntä. Sitten he menisivät juhliin, joissa käytettäisiin alkoholia ja käyttäydyttäisiin täysin vastoin kaikkea sitä, minkä tämä nuori nainen tiesi oikeaksi.

Opettaja oli rukoillut innoitusta auttaakseen kaikkia tyttöjään mutta varsinkin tätä tiettyä nuorta naista, joka näytti olevan niin epävarma sitoutumisestaan evankeliumiin. Opettaja oli tuntenut sinä iltana innoitusta jättää sen, mitä hän oli aiemmin suunnitellut, ja puhua tytöille pysymisestä siveellisesti puhtaana. Kun hän alkoi kertoa ajatuksistaan ja tuntemuksistaan, tämä nuori nainen vilkuili usein kelloaan varmistuakseen, ettei myöhästyisi tapaamisestaan ystäviensä kanssa. Keskustelun edetessä nuoren naisen sydän kuitenkin liikkui, hänen omatuntonsa heräsi ja hänen päättäväisyytensä voimistui. Kun hetki koitti, hän ei piitannut auton äänitorven toistuvista

tuuttauksista, jotka kutsuivat häntä. Hän pysyi koko illan opettajansa ja toisten luokkaan kuuluvien tyttöjen seurassa. Kiusaus poiketa Jumalan hyväksymältä tieltä oli torjuttu. Saatanan toimet oli tehty tyhjiksi. Nuori nainen jäi muiden poistuttua kiittämään opettajaansa oppiaiheesta ja kertomaan tälle, kuinka oppiaihe oli auttanut häntä välttämään sen, millä olisi voinut olla järkyttävät seuraukset. Opettajan rukoukseen oli vastattu.

Olen sittemmin saanut kuulla, että koska tämä nuori nainen oli päättänyt olla menemättä sinä iltana ystäviensä kanssa – koulun joidenkuiden suosituimpien tyttöjen ja poikien kanssa – nämä alkoivat karttaa häntä ja monien kuukausien ajan hänellä ei ollut koulussa lainkaan ystäviä. He eivät voineet hyväksyä sitä, ettei hän ollut halukas tekemään samaa, mitä he tekivät. Se oli äärimmäisen vaikeaa ja yksinäistä aikaa hänelle, mutta hän pysyi lujana ja sai lopulta ystäviä, joilla oli samat tasovaatimukset kuin hänellä. Nyt useita vuosia myöhemmin hän on solminut temppeleivioliiton ja saanut neljä kaunista lasta. Kuinka erilaista hänen elämänsä olisi voinut olla. Päätöksemme ratkaisevat kohtalomme.

Kallisarvoiset nuoret naiset, antakaa jokaisen pohtimanne päätöksen läpäistä tämä testi: "Mitä siitä aiheutuu minulle? Mitä hyötyä siitä on minulle?" Ja antakaa käyttäytymissäntöjenne olla korostamatta kysymystä "Mitä muut ajattelevat?" vaan tähdentää mieluummin kysymystä "Mitä minä ajattelen itsestäni?" Antakaa tuon hiljaisen, vienon äänen vaikuttaa teihin. Muistakaa, että henkilö, jolla oli valtuus, asetti konfirmoinnissa kätensä teidän päänne päälle ja sanoi: "Ota vastaan Pyhä Henki." Avatkaa sydämenne, koko sielunne, tuolle erityiselle äänelle, joka todistaa totuudesta. Kuten profeetta Jesaja on luvannut: "Sinä omin korvin kuulet – ohjeen: – Tässä on tie, kulkekaa sitä."³

Meidän aikamme yleisenä ilmapiirinä on sallivuus. Lehdissä ja televisio-ohjelmissa esitellään elokuvatahtiä, urheilumaailman sankareita – joita monet nuoret haluavat jäljitellä – jotka halveksivat Jumalan lakeja ja pöyhkeilevät synnillisillä tavoillaan, kaikesta päätellen ilman mitään haittavaikutuksia. Älkää uskoko siihen! Tulee tilinteon hetki – tilinpäätös. Jokaisella tuhkimolla on keskiyönsä – ellei tässä elämässä niin sitten tulevassa.

Tuomiopäivä kohtaa kaikkia. Oletteko valmistautuneet? Oletteko tyytyväisiä omaan suoritukseenne?

Jos joku on kompastunut matkallaan, lupaan teille, että on olemassa paluutie. Sitä prosessia kutsutaan parannukseksi. Meidän Vapahtajamme kuoli antaakseen teille ja minulle tuon siunatun lahjan. Vaikka polku on vaikea, lupaus on todellinen. Herra on sanonut: ”Vaikka teidän syntinne ovat verenpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin lumi.”⁴ ”Enkä enää muista [teidän syntejänne].”⁵

Rakkaat nuoret sisareni, teillä on tahdonvapauden kallisarvoinen lahja. Pyydän hartaasti teitä päättämään, että olette kuuliaisia.

Lopuksi, kehotan teitä *kestämään*. Mitä kestäminen tarkoittaa? Pidän tästä määritelmästä: *pitää rohkeasti puolensa*. Uskominen saattaa vaatia teiltä rohkeutta. Toisinaan tarvitsette rohkeutta ollaksenne kuuliaisia. Se on ehdottoman välttämätöntä teille kestääkseen siihen päivään asti, jolloin lähdette tästä kuolevaisuuden olemassaolosta.

Olen vuosien varrella puhunut monien ihmisten kanssa, jotka ovat sanoneet minulle: ”Minulla on niin monia ongelmia, hyvin todellisia huolia. Elämän haasteet musertavat minut. Mitä minä voin tehdä?” Olen antanut heille ja annan nyt teille tämän täsmällisen ehdotuksen: tavoitelkaa taivaan johdatusta yksi päivä kerrallaan. Koko elämä on kova urakka, mutta päivä kerrallaan siitä selviytyy. Jokainen meistä voi olla uskollinen yhden päivän ajan – ja sitten vielä yhden päivän ja sitten taas yhden – kunnes olemme eläneet koko elämän Hengen johdattamina, koko elämän lähellä Herraa, koko elämän tehden hyviä tekoja ja pysyen vanhurskaina. Vapahtaja on luvannut: ”Turvautukaa minuun ja kestäkää loppuun asti, niin te saatte elää; sillä sille, joka kestää loppuun asti, minä annan iankaikkisen elämän.”⁶

Tätä tarkoitusta varten te olette tulleet kuolevaisuuteen, nuoret ystäväni. Ei ole mitään tärkeämpää kuin se päämäärä, jonka pyritte saavuttamaan – nimittäin iankaikkinen elämä Isänne valtakunnassa.

Te olette taivaallisen Isämme hyvin kallisarvoisia tyttäriä, jotka on lähetetty maan päälle tänä aikana ja hetkenä tiettyä tarkoitusta varten. Teidät on säästetty juuri tähän hetkeen.

Ihmeellisiä, loistavia asioita on varattuna teitä varten, jos vain uskotte, olette kuuliaisina ja kestätte. Olkoon tämä teidän siunauksenanne. Tätä rukoilen Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

Viitteet

1. "Keeper of the Flame", *Treasure the Truth*, CD-levy, 1997.
2. OL 64:34.
3. Jes. 30:21.
4. Jes. 1:18.
5. Jer. 31:34.
6. 3. Nefi 15:9.